

ΕΛΛΟΠΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τεύχος 32 (9ο) Περίοδος Β'

Μάρτιος - Απρίλιος 1997

Δρχ. 1.000

Κύπρος: 2,5 Λίρες

Σ' αυτό το τεύχος

- * Η σκληρή Εθνική πραγματικότητα
- * Οι πύραυλοι S-300 και η άμυνα της Κύπρου
- * Ελληνισμός και Ορθοδοξία
- * Η Αρμενία στο κατώφλι του 2000
- * Θεόφιλος Γεωργιάδης
- * Φάκελλος Αγνοούμενοι: Βασίλης Σμυρλής
- * Ο Μικρασιατικός Ξεριζωμός

.... Δέ τή πατεϊτε, έσεϊς μορέ
τή Κρήτη, άναθεμά σας.

« Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε Πελασγικέ... »
(Ἰλιάς Π, 233)

ΕΛΛΟΠΙΑ = « αρχαία ονομασία της κοιλάδας των Ιωαννίνων όπου κατοικούσαν οι Έλλοπες, Ελλοί ή Σελλοί ιερείς του Δωδωναίου Δία.

Η Δωδώνη της Ελλοπίας ήταν η χώρα των Μολοσσών*, έδρα του αρχαιότερου Ελληνικού μαντείου που προφήτεψε ερμηνεύοντας το θρόισμα των φύλλων της βελανιδιάς. Έλλοψ γιός του Ίωνος, εγγονός του Έλληρος.

* πατρίδα της Ολυμπιάδας, μητέρας του Μ. Αλεξάνδρου.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

	6 τεύχη	12 τεύχη
ΕΛΛΑΔΑ*	5.000 δρχ	10.000 δρχ
ΚΥΠΡΟΣ	12 Λίρες	24 Λίρες
ΕΥΡΩΠΗ	8.000 δρχ	15.000 δρχ
ΛΟΙΠΕΣ ΧΩΡΕΣ	9.000 δρχ	16.000 δρχ
ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ - ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ	8.000 δρχ.	15.000 δρχ.

* Φοιτητές, πολύτεκνοι, στρατιώτες, συνταξιούχοι,
3.000 δρχ. τα 6 τεύχη

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Τις συνδρομές σας μπορείτε να τις στείλετε με ταχυδρομική επιταγή στη Διεύθυνση Αλληλογραφίας ή να τις καταθέσετε στον λογαριασμό της ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ 099-51510230

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ

Βιβλιοπωλεία Αθηνών
Ιωάννης Χρ. Γιαννάκας
Εκδόσεις ΠΕΛΑΣΓΟΣ-ΡΗΣΟΣ
Αχιλλέως Παράσχου 127
114 75 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 6440021

Βιβλιοπωλεία Θεσσαλονίκης
Βασίλειος Χρήστου
Εκδόσεις ΚΥΡΟΜΑΝΟΣ
Πρ. Κορομηλά 42 - Θεσ/νίκη, Τηλ. 282427

ΕΛΛΟΠΙΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τεύχος 32 (9ο), Περίοδος Β'
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1997

*

ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ

Ελλάδα 1.000 δρ.

Κύπρος 2,5 Λίρες

Υπεύθυνος έκδοσης και σύμφωνα με τον νόμο

Μπινιχάκης Θεόδωρος
25ης Μαρτίου 1 & Αναστάσεως
155 61 Χολαργός, Τηλ. 65.19.728

ISSN 1107 - 1923

Γλωσσική Επιμέλεια

Γεώργιος Ντελόπουλος

Διεύθυνση Αλληλογραφίας

Ταχ. Θυρίδα 78035

173 10 Άγιος Δημήτριος

Τηλεομοιοτυπικά 6519728 & 3831466

Σ' αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν:

Ρουμπίνη-Φλώρα Αυλωνίτου
Ιωάννης Βαρνάκος
Παναγιώτης Διακουμάκος
Σπύρος Δημητρίου
Μάριος Δικαϊάκος
Ηλίας Ηλιόπουλος
Νικόλαος Καρράς
Χρήστος Κέλτης
Θεόδωρος Κατσανέβας
Νεκτάριος Κατσιλιώτης
Αθανάσιος Κόρμαλης
Πέλοψ Λάσκος
Ανδρέας Μακρίδης
Φώτης Μεταλλινός
Γιώργος Μπατζάς
Θεόδωρος Μπινιχάκης
Γεώργιος Ντελόπουλος
Γιάγκος Σιβιτανίδης
Βασίλης Στοϊλόπουλος
Κωστής Τσιούμης
Νίκος Ψυρούκης

ΕΞΩΦΥΛΛΟ 32ου ΤΕΥΧΟΥΣ

Πίνακας που αποδίδεται στον
(+) Αλέξανδρο Δρουδάκη (Χανιά)

* Η επιμέλεια της ύλης γίνεται από Συντακτική Ομάδα.

* Τα ενυπόγραφα κείμενα δεν εκφράζουν κατ' ανάγκη την άποψη του συνόλου της Συντακτικής Ομάδας.

* Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

* Μερικές μόνο από τις διαφημίσεις έχουν εμπορικό χαρακτήρα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ	3
ΘΕΣΕΙΣ & ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ	
Εθνική εγρήγορση. Η διεξοδος από την παγίδευση για το θέμα των Σκοπίων (του Αθ. Κόρμαλη)... 5	
Σκοπιανό. Το κυνικό αδιέξοδο (του Νεκτ. Κατσιλιώτη)	6
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ	
Αερολόγος αισιοδοξία και σκληρή πραγματικότητα (του Ν. Ψυρούκη)	8
ΚΥΠΡΟΣ	
Τρία χρόνια από τη δολοφονία του Θεόφιλου Γεωργιάδη	14
Φάκελλος Αγνοούμενοι. Σμυρλής Βασίλειος (του Γ. Βαρνάκου)	17
Πολεμικά γεγονότα, Ιούλιος-Αύγουστος '74. Στρατόπεδο ΕΛΔΥΚ (επιμ. Θ. Μπινιχάκης)	22
Το ενωπικό δημοψήφισμα και η έναρξη του απελευθερωτικού αγώνα. Γεώργιος Γρίβας Διγενής (του Χ. Κέλλη)	24
ΑΙΓΑΙΟ	
Τα επιλεγόμενα των Ίμια (του Φ. Μεταλληνού)	27
ΑΜΥΝΑ	
Έφεδροι: Αγνοημένες χρυσές εφεδρείες. (του Π. Λάσκου)	30
Οι πύραυλοι S-300 και πραγματικότητες για την από αέρος άμυνα της Κύπρου (του Π. Διακουμάκου)	33
ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ	
Ο Μικρασιατικός Ξεριζωμός (του Θ. Κατσάνεβα)	45
ΘΡΑΚΗ	
Η πορεία μιας εθνογενετικής διαδικασίας. Μουσουλμανική μειονότητα της Δ. Θράκης και Μουσουλμανική μειονότητα της Βουλγαρίας (2ο μέρος) (του Κ. Τσιούμη)	48
ΚΑΥΚΑΣΟΣ	
Η Αρμενία στο κατώφλι του 2000 (επιμ. Γ. Μπατζάς)	51
ΒΑΛΚΑΝΙΑ	
Οι λησμονημένοι Σέρβοι του Σαράγεβο (του Β. Στοϊλόπουλου).....	53
ΤΟΥΡΚΙΑ	
Η αόρατη Γερμανο-Τουρκική προσέγγιση (του Σ. Δημητρίου)	57
ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ & ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ	
Ελληνισμός και Χριστιανισμός (του Γ. Ντελόπουλου)	60
ΓΛΩΣΣΙΚΗ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ	
Η γλώσσα των Κυπρίων της Αγγλίας (του Α. Μακρίδη)	62
ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ	
Μ.Μ.Ε., ανθρώπινα δικαιώματα και διεθνής πολιτική (2ο μέρος) (του Η. Ηλιοπούλου)	65
ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ	70

ΔΡ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Γ. ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΘΕΜΕΛΙΩΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Β' ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1997 ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ

Με την Τουρκία νά μην κρύβει πλέον την επιθυμία της προς ανασύσταση της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας, νά άμφισβητεί την Έλληνική κυριαρχία στην Κρήτη, νά παραβιάζει τόν Έθνικό Έναέριο Χώρο μέχρι την Σκύρο και την Εύβοια, και τούς "Γκριζους Λύκους" νά ετοιμάζουν προκλήσεις στην Κατεχόμενη Αμμόχωστο, ξεκίνησε θερμό τό 1997.

Στήν κρίσιμη φάση γιά τήν αντιμετώπιση τών έθνικων μας θεμάτων και κυρίως τών Ελληνοτουρκικων, βλέπουμε όρισμένους πολιτικούς (πρώην και νύν), πρώην στρατιωτικούς, διπλωμάτες, διεθνολόγους και πολλούς - πολλούς άρθρογράφους και αναλυτές νά καταλήγουν στην δυσοίωνα διαπίστωση, ότι ή Τουρκία υπερέχει (πληθυσμιακώς, έδαφικώς, στρατιωτικώς και πολιτικώς) και κατά συνέπεια ή Ελλάδα είναι καταδικασμένη σε υποχώρησης και συμβιβασμούς, καλλιεργώντας έτσι συστηματικά ένα κλίμα κινδυνολογίας, ήττοπάθειας και μοιρολατρίας, τό όποιο έλαβε άνησυχητικές διαστάσεις μετά τήν άμυντική θωράκιση τής Κύπρου, με τήν παραγγελία τών πυραύλων S-300, και τήν έμπρακτη πλέον εφαρμογή του Ένιαίου Άμυντικού Δόγματος.

Είναι γεγονός ότι οι δυσμενείς εξελίξεις στα έθνικά -έξωτερικά μας ζητήματα δεν είναι παρά ή αναπόφευκτη επέκταση και αντίκτυπος τής βαθυτάτης κρίσεως τών έσωτερικων μας προβλημάτων (πολιτική, κοινωνική, ήθική, οικονομική κρίση). Τά πρόσφατα γεγονότα και ή έμπειρία τών τελευταίων έτων δείχνει ότι ή Τουρκία, παρά τά μεγάλα προβλήματά της και τήν δική μας μετριοπάθεια, καταφέρνει νά προωθήσει τά σχέδιά της για διχοτομηση του Αιγαίου, νά δύναται ανά πάσα στιγμή νά δημιουργεί έστίες έντάσεως στην Θράκη, ενώ συγχρόνως προωθεί και τίς επιδιώξεις της για δορυφοροποίηση ολοκλήρου τής Κύπρου, με τήν άποδοχή και συμφωνία μιας "λύσεως" Όμοσπονδίας ή Συνομοσπονδίας.

Και τό άγωνιώδες έρώτημα πού άπασχολεί κάθε σκεπτόμενο Έλληνα είναι: "Η επιλογή μας είναι πόλεμος ή υποχώρηση;"

Πέρα από τά περιθώρια επιλογής, ή ύποθετική και μόνο κατάληξη σε πολεμική σύρραξη, πλήν τής πολυσυζητημένης ένιαίας έξωτερικής πολιτικής, τής συστηματικής ενημέρωσης τής διεθνούς Κοινότητας και τής γενναίας ένίσχυσης τών Ένόπλων Δυνάμεων προϋποθέτει τήν ήθική θωράκιση, τήν έμφύχωση και τήν ενημέρωση του λαού για τήν κρισιμότητα τών διαδραματιζομένων, ώστε νά αντιμετωπισθεί κατάλληλα.

Αντ' αυτού όμως, επικρατεί μεθοδευμένος έξοστρακισμός του ένδιαφέροντος του λαού από τά έθνικά ζητήματα και τά κοινωνικά μας προβλήματα, και άποχαύνωση με τήν ροπή και έπιβολή ένδιαφέροντος για τηλεοπτικά προξενιά, συγγνώμες ..., άναζητήσεις προσώπων, ταλαιπωρημένα βιογραφικά "μικρούτσικου" ένδιαφέροντος, σκάνδαλα ιερωμένων και λογής - λογής σαπουνόπερες...

Καλλιεργείται συστηματικά και ευρύτατα (με άρθρα και τηλεοπτικά "πάνελς") άνευ έπιχειρημάτων, ένα πνεύμα έφησυχασμού και πολεμικής κατά τών άπαραίτητων άμυντικων εξοπλισμων, λές και ή Ελλάδα βρίσκεται σε άλλο πλανήτη.

Άσκειται ιδεολογική τρομοκρατία από κάποιους... "λειτουργούς" του Τύπου και τής Πληροφόρησης, όλιγάριθμους μέν, πανίσχυρους δε, λόγω τής άγαστης συνεργασίας τους και τών κοινων συμφερόντων με τούς έργολάβους ιδιοκτήτες τών ποικίλων Μ.Μ.Ε., χθεσινούς θιασώτες και νοσταλγούς -μέχρι και σταλινικων καθεστώτων - σήμερα δε υπηρέτες τών Άμερικανο-ΝΑΤΟικων συμφερόντων.

Και με τήν έλλειψη ενημέρωσης, με τόν ιδεολογικό παροπλισμό του Έλληνικού λαού (διά τών άνωτέρω παραμέτρων) ή συνωμοσία τής σιωπής ολοκληρώνεται με τό πέραςμα στην άφάνεια όλων εκείνων, οι όποιοι τεκμηριωμένα άντιδρούν, καταγγέλλουν και προσπαθούν νά άποτρέψουν κάθε συνθηκολόγηση...

Η έντέχνως προβαλλομένη στρατιωτική υπεροχή τής Τουρκίας πρέπει νά προβληματίζει και νά

έρευνάται προσεκτικά, όχι όμως και νά προκαλεί ήττοπάθεια.

Η "αλλαγή τακτικής", η αξιοποίηση κάθε πολιτικής, οικονομικής και στρατιωτικής δυνατότητας σέ συνδυασμό μέ άποφασιστικότητα γιά δράση, αντίσταση και θυσίες, θά άποτρέψει και τίς ύποχωρήσεις και τόν πόλεμο.

Δέν είμαστε λοιπόν ύποχρεωμένοι νά επιλέξουμε μεταξύ του ψευτοδιλήματος "Πόλεμος ή Υποχώρηση". Τήν θέση τής κινδυνολογίας, τής άγνοιας, τής κακομοιριάς, τής άπαισιοδοξίας και του συμβιβασμού πρέπει νά καταλάβουν ή έννημέρωση, ή έμψυχωση, ή έλπίδα, τό πνεύμα γιά άγώνα, τόσο στα έθνικά όσο και στα κοινωνικά μας προβλήματα.

Η κατάσταση στην περιοχή ήταν και παραμένει ρευστή. Οί Έλληνικές κυβερνήσεις σίγουρα δέν προέβλεψαν ούτε και άσχολήθηκαν μέ τό νά ύλοποιηθούν οί προϋποθέσεις εκείνες, πού θά είχαν σαν άποτέλεσμα τόν πρωταγωνιστικό και σταθεροποιητικό ρόλο τής χώρας μας στην περιοχή, ρόλος ό όποιος θά συνέβαλε στην καθιέρωση τής Δημοκρατίας και τής οικονομικής προόδου στα γειτονικά (πρώην άνατολικά) κράτη και θά έστήριζε τόν Έλληνισμό και τά δικαιώματά του στίς πατρογονικές έστιες.

Οί διακρατικές σχέσεις είναι πολύπλοκες, εξελίσσονται άργά και έπιρρεάζονται σήμερα από πολλούς παράγοντες.

Ο εξανεμισμός τών οικονομιών τόσο τών Βορειοηπειρωτών, όσο και του Άλβανικού λαού, έκτός από τήν έκρηκτική κατάσταση πού συνεπάγεται, έπιβεβαιώνει τίς χαοτικές συνθήκες, οί όποιες επικρατούν στο γειτονικό "κράτος", και οί συνέπειές του άκουμπούν τήν Ελλάδα.

Πλήν τών φόβων γιά νέο κύμα λαθρομεταναστών προς τήν πατρίδα μας, στο όποιο και έξαντλήθηκε τό ένδιαφέρον τών σχολιαστών (ίσως και τής κυβερνήσεως...), ή κρίση έχει και άλλες -πιό σημαντικές και σοβαρές- προεκτάσεις.

Χάθηκαν οικονομίες όμογενών μας, οί όποιες θά μπορούσαν νά χρησιμοποιηθούν, έν εύθέτω χρόνω, γιά τήν Αναγέννηση τής μαρτυρικής γής (γιά όρισμένες μάλιστα περιοχές άκούγονται άπλωσθέντα άστρονομικά ποσά).

Φάνηκε γιά μιά άκόμη φορά περίτρανα τό έλλειμα ένδιαφέροντος και τό κενό τής έξωτερικής πολιτικής τών Αθηνών στο Βορειοηπειρωτικό Ζήτημα, καθώς και ή έλλειψη στοιχειώδους -άκόμη- πολιτικού σχεδιασμού, πού θά είχε σαν άποτέλεσμα τήν Έλληνική συμμετοχή (άκόμα και σ' αυτά τά Εύρωπαϊκά δεδομένα) στον έκδημοκρατισμό, στην έξοδο τής Άλβανίας από τό πολιτικό άδι- έξοδο, στην οικονομική άνάπτυξη και τήν άπόδοση τών διεθνών κατοχυρωμένων δια Συμφωνιών άνθρωπίνων δικαιωμάτων στους Βορειοηπειρωτές.

Η όλη άναταραχή ένδέχεται νά εξαπλωθεί στην Δημοκρατία τών Σκοπίων (όπου ύπάρχει σημαντικός άλβανόφωνος πληθυσμός) μέ προοπτική έμπλοκής τής Ελλάδος (τύχη Βορείου Ηπείρου μετά τήν κάθοδο Κοσσοβάρηδων) και πιθανώς τής πάντοτε έτοιμης, ένδιαφερόμενης και караδοκούσης Τουρκίας.

Η ταυτόχρονη πολιτική και οικονομική κρίση στίς χώρες τών "μικρών" (Σερβία, Άλβανία, Βουλγαρία), δημιουργεί τίς κατάλληλες συνθήκες γιά νά άποκτήσουν "σάρκα και όστά" ή διάθεση τών "μεγάλων" γιά νά δημιουργήσουν "νέα Τάξη πραγμάτων" στην περιοχή.

Η φωτιά σιγοκαίει στην περιοχή και τό Κοσσυφοπέδιο μπορεί νά καταστεί έστία άνάφλεξης όλόκληρου του Βαλκανικού Νότου.

Οί κίνδυνοι τής περιοχής τών Βορείων συνόρων μας, άποτελούν κινδύνους εφάμιλλους και ισοδύναμους μέ τόν έξ άνατολών κίνδυνο και τίς προτεραιότητές του στο Αίγαίο, τήν Κύπρο, και τήν Θράκη.

Ο συντονισμός, ή συνεργασία και ή έγρήγορηση τών πατριωτικών και έθνικών ύγιών δυνάμεων μέ τήν άμεση έπιχείρηση έκστρατείας έννημέρωσης και παρεμβατισμού είναι ή μόνη διέξοδος γιά τήν άποτροπή δυσμενών εξελίξεων, γιά τήν προάσπιση τής έλευθερίας και τής άκεραιότητας τής Ελλάδος, γιά τήν διαφύλαξη τών δικαιών του Έλληνισμού.

Εθνική Εγρήγορση. Η διέξοδος από την παγίδευση γιά τό θέμα τών Σκοπίων

Η εγκατάλειψη, ή μη ένασχόληση, ή έλλειψη έννημέρωσης σέ συνδυασμό μέ τήν καλλιέργεια ήττοπάθειας και ύποχωρητικότητας είναι τά χαρακτηριστικά στοιχεία, πού συνθέτουν τήν εικόνα τής έπίσημης "άντιμετώπισης" τού Σκοπιανού Ζητήματος.

Η πρό όλίγων ήμερών διερευνητική αντίδρασεων δήλωση τού Υπουργού Έξωτερικών περί αναγκαστικής καταλήξεως άποδοχής συνθέτου όνομασίας γιά τό κρατίδιο τών Σκοπίων δέν τάραξε, όσο θά έπρεπε, τά άπό καιρού λιμνάζοντα ύδατα στό έθνικό μας θέμα, ούτως ώστε νά αφήσει περιθώρια άνοικτού διαλόγου μέ άποτέλεσμα τήν παύση τού σιωπητηρίου και τήν έννημέρωση τού λαού.

Η ύποβάθμιση τού θέματος και ή έξαφάνισή του άπό τήν άντζέντα συζητήσεων στρογγυλής τραπέζης, σέ έναρμόνιση μάλιστα μέ τήν δράση διαφόρων έπίστρατων ή "έθελοντών" (οί όποίοι άνευρίσκουν μόνιμη φιλοξενία σέ τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς διαύλους...) "ρεαλιστικών" "λύσεων" έπιτείνουν τήν άγνοια ή τήν σύγχυση τής κοινής γνώμης. Η τελευταία, σέ όλα τά φλεγοντα έθνικά θέματα και κοινωνικά μας ζητήματα, δέν κατάφερε νά περάση άπό τήν άφύπνιση τών παρελθόντων έτών στήν άπαραίτητη εγρήγορση.

Η έπιχειρηθείσα, άπό πολλούς και ποικίλους πολιτικούς και μή κύκλους, άνοσοποίηση τού λαού και ή νάρκωση τών ψυχικών του δυνάμεων, τής μόνης δυνατότητας άντιστάσεως σέ έθνικούς έξευτελισμούς κερδίζει διαρκώς έδαφος και μάλιστα σέ μία περίοδο κατά τήν όποία τά κοινωνικά προβλήματα όξύνονται, ένώ πολλαπλασιάζονται τά περιθώρια συμβιβαστικών και μειοδοτικών "λύσεων" στα έθνικά μας ζητήματα.

Η συνεχιζόμενη έξασθένηση τών δυνατοτήτων άντιστάσεως είναι ό,τι χειρότερο θά μπορούσε νά προκύψει -σήμερα- στόν Έλληνισμό.

Η έλεγχόμενη αντίδραση, πού άκολούθησε τίς δηλώσεις τού κ. Υπουργού και τών όσων (άντι)πολιτευομένων συνέδραμαν τήν "άποψη", έφερε και πάλι στό προσκήνιο τά βασικά "έπιχειρήματα" τής "Λογικής" τού ένδοτισμού γιά τήν Μακεδονία, τά όποία δέν φαίνεται νά ... διαφοροποιηθηκαν:

1. Η έμμονή στό θέμα τής Όνομασίας είναι έσφαλμένη, έφόσον οί ξένοι έξακολουθούν νά μήν άντιλαμβάνονται τήν εύαισθησία μας, ένώ είναι άντιληπτό, σέ κάθε καλοπροαίρετο Έλληνα, ότι τό

όνομα είναι τό "κλειδί" στήν όλη ύποθεση. Χωρίς αυτό είναι άδύνατα ό "Μακεδονικός" έπεκτατισμός και ή νεκρανάσταση τής Σταλινικής επιδιώξεως τού Μακεδονικού Ζητήματος, ή "δημιουργία" και καθιέρωση Μακεδονικού έθνους...

2. Παραμερισμός τών άληθινών ιστορικών και έπιστημονικών δεδομένων και ή διαστρέβλωση τής Ιστορίας τής Μακεδονίας σέ συνδυασμό μέ διεθνιστικά "έπιχειρήματα" περί ειρήνης στήν περιοχή. Έτσι ή Μακεδονία φέρεται νά περιλαμβάνει "ιστορικά" και τά Σκόπια!!, τά όποία και "δικαιούνται" ως γεωγραφικό προσδιορισμό τήν όνομασία και κατά συνέπεια περιθώρια κατασκευής γλώσσας και έθνους...

Φιλειρηνική και φιλανθρωπική είναι και ή άποψη περί δικαιώματος άυτοπροσδιορισμού τών "Μακεδόνων", και ή δημιουργία ένός κρατιδίου, τό όποιο σάν "μικρό" δέν μπορεί νά (μάς) βλάψει στήν περιοχή, παραβλέποντας, δηλαδή, τήν ρίζα τού Ζητήματος και τόν -κρυπτόμενο- Ιμπεριαλιστικό δάκτυλο δημιουργίας του μέ παραμέτρους πιθανής άνάφλεξης στήν περιοχή, κάτι πού θά διευκόλυνε τά σχέδια τών προστατών τού κρατιδίου.

Το γενικότερο κλίμα διπλωματίας, πού ακολουθείται και άγγίζει -ως φαίνεται- τά όρια τής

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

Άγαπητοί φίλοι,

Σας εύχαριστούμε γιά τήν μέχρι σήμερα συμβολή σας στήν προσπάθεια τής "ΕΛΛΟΠΙΑΣ".

Τό περιοδικό, όλα αυτά τά "χρόνια" στηρίζεται στίς πωλήσεις του, μέσω τών συνδρομών, τού πρακτορείου διανομής και τών βιβλιοπωλείων. Στήν έτικέτα μέ τό όνοματεπώνυμο και τήν διεύθυνση κάθε συνδρομητού άναγράφεται και ό αριθμός τού τεύχους (τής Β' περιόδου) πού λήγει ή συνδρομή ένός εκάστου.

Η έγκαιρη άνανέωση και ή έγγραφη νέων συνδρομητών στηρίζει ήθικά και υλικά τήν συνέχιση ύπάρξεως τής "ΕΛΛΟΠΙΑΣ".

Είναι εύπρόσδεκτη κάθε συνεργασία στα πλαίσια τού περιοδικού, γιά τήν καλλιέργεια τής Έθνικής Μνήμης, τήν προβολή και προώθηση τών Έθνικών Θεμάτων.

Η ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

μυστικής, οι ύπουλες συνθήκες υπογραφής και εφαρμογής της ενδιάμεσης συμφωνίας, είναι φανερό ότι επιβεβαιώνουν την κυριαρχία δυνάμεων, που υποθηκεύουν τό μέλλον της γης του Μεγαλέξανδρου.

Η εγρήγορση όσων ατόμων και κύκλων έπιμένουν να αντίστέκονται και να μη συμβιβάζονται, είναι ή μόνη διέξοδος, ή όποία και θά συντριψει την "συνωμοσία της σιωπής" και θά εμποδισει και πάλι μια "νέα" "λύση", που θά μάς σερβίρουν οι διαμεσολαβητές.

Όσοι στό πρόσφατο παρελθόν αντίστάθηκαν στις ποικιλόμορφες πιέσεις για συμβιβασμό, οφείλουν να δράσουν μέ τις ίδιες εκείνες δυνάμεις, οι όποιες σταμάτησαν τό όλίσθημα σε μια όριστική, έπαίσχυντη συμφωνία, άγωνιζόμενοι και αντίστεκόμενοι σε κομματικό, περιφερειακό, δημοτικό επίπεδο.

Καί άς μήν λησμονούμε ότι μια συμβιβαστική "λύση" στό θέμα της Μακεδονίας θά άνοιξει την Κερκόπορτα για άλλους συμβιβασμούς στό Αιγαίο και στην Κύπρο.

Άθαν. Κόρμαλης

Σκοπιανό

Το κυνικό αδιέξοδο

Μετά τη συμφωνία της Νέας Υόρκης, το Σεπτέμβριο του 1995, όπου κάτω από την ασφυκτική πίεση των ΗΠΑ τέθηκαν οι βάσεις για μια σύνθετη ονομασία, δεν σημειώθηκε καμμία πρόοδος. Οι κάποιες σπασμωδικές προσπάθειες που έγιναν τον περασμένο Ιανουάριο δεν οδήγησαν πουθενά, από τη στιγμή που το Στέιτ Ντιπάρτμεντ αποφάσισε, λόγω των πρόσφατων εξελίξεων με την υπογραφή της συμφωνίας για την αγορά των ρωσικών πυραύλων, να στρέψει το ενδιαφέρον του στο κυπριακό. Και η

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στο προηγούμενο τεύχος της "ΕΛΛΟΠΙΑΣ", Νο 31 Ιανουάριος-Φεβρουάριος 1997, από κακή πληροφόρηση αναφέραμε τον κ. Μανιάτη ως Ναύαρχο, τέως αρχηγό Στόλου. Το σωστό είναι: **Αντιναύαρχος ε.α., Στρατιωτικός Αντιπρόσωπος της Ελλάδος στο ΝΑΤΟ.**

ελληνική κυβέρνηση, πεισμένη από το χείμαρρο των απεργιακών κινητοποιήσεων (αγρότες-ναυτεργάτες-εκπαιδευτικοί), αναγκάστηκε να κάνει μια ακόμη υποχώρηση.

Άθελά της η ελληνική κυβέρνηση με αυτή της την επιλογή έδωσε την πρωτοβουλία στους Σκοπιανούς να εδραιώσουν στο εξωτερικό την κίβδηλη ιδεολογική τους πραμάτεια, ελπίζοντας να την εξαργυρώσουν με το καλύτερο γι' αυτούς αντίτιμο στο σκλαβοπάζαρο των εθνών, την διεθνή διπλωματία, και να καταπνίξουν στο εσωτερικό κάθε αποσχιστική τάση είτε κοινωνικού είτε εθνικοαπελευθερωτικού χαρακτήρα.

Η πρώτη απάτη, που επιχειρούν οι Σκοπιανοί να πλασάρουν στη κοινή γνώμη, είναι ότι η όλη διαμάχη είναι: "μια μονομερής γκρίνια των Ελλήνων γύρω από το όνομα, γκρίνια που υποκρύπτει από ελληνικής πλευράς σοβινιστικές βλέψεις σε βάρος του σκοπιανού κράτους".

Καταρχήν, η υπόθεση του ονόματος δεν είναι μια στείρα τυπολατρεία, διότι η λέξη Μακεδονία ενέχει κωδικοποιημένα ένα φάσμα 4.000 χρόνων κοινωνικής και πολιτικής δράσης του Βόρειου Ελληνισμού και επιπλέον αποτελεί ένα τίτλο ιδιοκτησίας της μακεδονικής γης.

Με το να αμφισβητούν οι Σκοπιανοί την ελληνικότητα της Μακεδονίας, ναρκοθετούν την ισορροπία της περιοχής και διεκδικούν έμμεσα πλην σαφώς δικαιώματα σε μια περιοχή 3.000.000 Ελλήνων, οι όποιοι έχουν ψυχικές και οικονομικές επενδύσεις σ' αυτή. Η ανασφάλεια από μία πιθανή μελλοντική εισβολή ή διεκδίκησή τους προκαλεί προβλήματα ειρηνικής εξέλιξης και παραγωγικότητας από την διατάραξη της ομαλής και ψυχικά επικοινωνίας Ελλήνων Μακεδόνων και Σκοπιανών.

Και το ενδεχόμενο της εισβολής αποκτά μια αντικειμενική υπόσταση ύστερα από την πληροφορία που μετέδωσε στις 12 Φεβρουαρίου 1993 η κρατική γαλλική τηλεόραση: "Το ORIM δηλαδή η γνωστή "Εσωτερική Μακεδονική Επαναστατική Οργάνωση" είναι και πάλι πανίσχυρη και συγκροτεί ομάδες παρτιζάνων και εντός της Ελληνικής Μακεδονίας και εντός της Μακεδονίας του Πιρίν".¹

Άς μη παραβλέψουμε και το γεγονός ότι στα Σκόπια υπάρχει και εκπαιδευτικός σοβινισμός: Σχολικά εγχειρίδια εμφανίζουν χάρτες που παρουσιάζουν τα όρια του σκοπιανού κράτους ως τη Λάρισα και φανατισμένοι καθηγητές που διδάσκουν στις τρυφερές ψυχές των παιδιών μισαλλόδοξα τραγούδια σαν τα παρακάτω: "Εγερθείτε αδέρφια μου θα υπάρξει μια μεγάλη μάχη για την ανεξαρτησία της Μακεδονίας! Νέοι και γέροι όλοι όρθιοι! Πάρτε όπλα και πιστόλια

επίσης! Να διώξουμε τους εχθρούς μας! Να τους διώξουμε από τη Μακεδονία. Να τους διώξουμε όπως το σκουλήκι μέσα από το μήλο. Να εγκαταστήσουμε το σταυρό μας στη Θεσσαλονίκη! και τη σημαία μας στη Μακεδονία, τη σημαία μας τη μακεδονική".²

Η δεύτερη απάτη των Σκοπιανών είναι ότι διαδίδουν: "είμαστε ένα κράτος που σέβεται το διεθνές δίκαιο και δίνει στους υπηκόους του ίσες ευκαιρίες για επαγγελματική αποκατάσταση και μόρφωση".

Το ακριβώς αντίθετο συμβαίνει: Μια οικονομική και πολιτική μειοψηφία, με την υποβάθμιση του κράτους πρόνοιας και τον εκσοβινισμό της παιδείας, κατατρώει τις σάρκες της σκοπιανής κοινωνίας δημιουργώντας μια ατέλειωτη εκκρεμότητα επιβίωσης σε εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες που βρίσκονται στο όριο της φτώχειας ή κάτω από αυτό.³

Εκεί που αποκαλύπτεται ανάγλυφα ο ολοκληρωτισμός των Σκοπιών, είναι στην περίπτωση του σεβασμού των δικαιωμάτων των μειονοτήτων.

750.000 Αλβανοί, 200.000 Αθίγγανοι, 300.000 Σέρβοι και τουλάχιστον 100.000 Έλληνες στερούνται του δικαιώματος να έχουν πνευματικά και θρησκευτικά Ιδρύματα, να διαθέτουν δική τους περιουσία, να δηλώνουν επισήμως την εθνική τους ταυτότητα. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που άτομα των μειονοτήτων, κάτω από την κρατική επέμβαση στην επαγγελματική και ιδιωτική τους ζωή, αναγκάστηκαν να αποκρύψουν τις εθνικές τους ρίζες και να παριστάνουν τους Σκοπιανούς νομοταγείς πολίτες.⁴

Η αλαζονεία της εξουσίας έφερε και την αποθράσυνση: Χωρίς υπερβολή τα Σκόπια έχουν μετατραπεί σε ένα απέραντο εργοτάξιο ναρκωτικών, τα οποία μεταφέρονται κάτω από μύριες προφυλάξεις στα κέντρα του δυτικού υποκόσμου.

Παρότι τα επί μέρους κλιμάκια των μυστικών υπηρεσιών έχουν προειδοποιήσει τις κυβερνήσεις τους για τον αντιδημοκρατικό χαρακτήρα της σκοπιανής πολιτείας και την προσπάθεια του σκοπιανού κράτους να αποσταθεροποιήσει τις κοινωνικές και πολιτικές δομές της Βαλκανικής ενδοχώρας, οι Μ. Δυνάμεις δείχνουν να στηρίζουν το σκοπιανό κράτος: Στην περίπτωση των δικαιωμάτων των μειονοτήτων κατέπνιξαν τις προσπάθειες του αλβανικού στοιχείου για ευρύτερη συμμετοχή στην πνευματική ζωή του σκοπιανού κράτους ενώ αδιαφόρησαν παντελώς για τη μαρτυρία του εγκυρότατου αμερικανικού περιοδικού PLUS ότι το 10,88% των κατοίκων του σκοπιανού κράτους επιθυμούσε να ενωθεί με την Ελλάδα.⁵

Η πρακτική αυτή των Μ. Δυνάμεων οφείλεται στη θέλησή τους να εδραιώσουν στην καρδιά της Βαλκα-

νικής μια δηλητηριώδη σφήνα η οποία θα παίζει το δούρειο ίππο του τουρκικού επεκτατισμού (Σ.σ. δεν είναι τυχαίο που η τουρκική αντιπροσωπεία του Ο.Η.Ε. ψηφίζει θετικά τις σκοπιανές προτάσεις) και θα ενεργεί ως μοχλός πίεσης των Μ. Δυνάμεων προς τις εκάστοτε βαλκανικές κυβερνήσεις για να καταλύσουν όσες κοινωνικές ρυθμίσεις τείνουν στο να καταλύουν τους δεσμούς υποτέλειας των βαλκανικών κρατών.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, μόνη λύση στην Ελλάδα και στα υπόλοιπα βαλκανικά κράτη είναι να ενισχύσουν το θεσμό των βαλκανικών συνόδων, θεσμός που πρέπει να αποτελέσει το ορμητήριο ενημέρωσης της διεθνούς κοινής γνώμης ότι το σκοπιανό δεν είναι ένας γραφικός μικροκαυγός των Βαλκανίων, μα ένα ηφαίστειο, η έκρηξη του οποίου μπορεί να υπονομεύσει τουλάχιστον την ευρωπαϊκή ειρήνη.

Μόνο αν τα βαλκανικά κράτη εκσυγχρονίσουν το διπλωματικό τους οπλοστάσιο θα ξεφύγουν από την εικόνα του μίζερου επαίτη και οι θέσεις τους θα έχουν κύρος απέναντι στις Δυνάμεις της Δύσης. Οι επιβουλείς τους (Τουρκία-Σκόπια) θα αναδιπλωθούν και οι κάτοικοι της βαλκανικής ενδοχώρας θα έχουν την πολιτική και ψυχολογική ευχέρεια να αναπτύξουν στο έπακρο τις πνευματικές και οικονομικές τους δυνατότητες.

* Οι σύνθετες ονομασίες απηχούν μόνο τη γαλλική πηγή

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Χάρης Τσιρικνίδης: "Σύννεφα στη Μακεδονία", σελ. 332.
2. Χάρης Τσιρικνίδης: "Σύννεφα στη Μακεδονία", σελ. 337
- Γενικότερα για τον σκοπιανό εκπαιδευτικό σοβινισμό μπορείτε να δείτε το βιβλίο του Ευάγγελου Κωφού: "Το όραμα της Μεγάλης Μακεδονίας", 1994
3. Χ. Βελόπουλος: "Μακεδονία-Υβρεις", σελ. 126
4. Για τα αριθμητικά στοιχεία των υπόλοιπων μειονοτήτων μπορείτε να δείτε το βιβλίο του Ι. Ταρνανίδη: "Στα Βόρεια της Μακεδονίας". Για την αριθμητική δύναμη της ελληνικής μειονότητας μπορείτε να δείτε τις δηλώσεις του Κύρο Γκλιγκόρφ στην τσέχικη εφημερίδα Cesky Denik.
5. Αμερικανικό περιοδικό PLUS 24/9/1991.

Νεκτάριος Κατσιλιώτης

ΑΕΡΟΛΟΓΟΣ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΣΚΛΗΡΗ ΕΘΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

του Νίκου Ψυρούκη*

*"Προϋπόθεση για τή σωστή πρόγνωση
είναι η όρθη σκέψη"*

(Λεονίντ Λεόνοφ - Ρώσος λογοτέχνης)

Στις ημέρες μας είμαστε μάρτυρες μίας ακατάσχετης λογοκοπίας για "τό λαμπρό μέλλον" που μάς περιμένει και ταυτόχρονα και μίας, τελείως αντίθετης τάσης, πρόβλεψης, για τόν αναπόφευκτο χαλασμό, ο οποίος θα πλήξει το έθνος μας. Την πρώτη προσπάθεια θά την όριζαμε ως άφιόνισμα του λαού για νά μήν αντιμετώπιζει την τύχη του και νά ζει μέσα στην άνεμελία και στην άδιαφορία. Η δεύτερη, καλλιεργεί την άβουλία, τή μοιρολατρία και τήν αναζήτηση σωτήρων. Καί τά δυό φαινόμενα αποτελούν σημάδια όλισθήματος προς νέα μεγάλη έθνικη καταστροφή!

Η ιστορία τής ανθρωπότητας, ως συνόλου, αλλά και κάθε έθνους χωριστά, είναι τρισδιάστατη. Εμπεριέχει τό παρελθόν, τό παρόν και τό μέλλον. Χωρίς τό παρελθόν δέν μπορεί νά γνωρίσουμε τό παρόν, αλλά και ή γνώση του παρόντος άναγκαστικά άποκαλύπτει και τήν επίγνωση του παρελθόντος. Από τήν άποψη τή λογικογνωσιολογική, τά χαρακτηριστικά τής άλληλοεξάρτησης στη γνώση του παρελθόντος και του παρόντος, καταλήγουν στην άφετηρία τής έπιστημονικής ύπόθεσης-πρόβλεψης-πρόγνωσης για τό μέλλον (τουλάχιστο για τό άμεσο μέλλον). Αύτή είναι ή έπιστημονική άποψη για τόν ρου τής ανθρωπινής ζωής. Η ανθρωπότητα ή τά έθνη, χωρίς τή δυνατότητα έπιστημονικής πρόβλεψης, αισθάνονται αίχμάλωτα τής τυφλής μοίρας. Έχει δεμένα τά χέρια της για κάθε δραστηριότητά της που τήν προσλαμβάνει ως είμαρμένη. Κι αυτό γιατί δέν μπορεί νά αυτοπροσδιοριστεί μέσα στον τρισδιάστατο ιστορικό χρόνο.

Γι' αυτό και ή αναγκαιότητα τής πρόγνωσης του μέλλοντος έγινε συνείδηση στον άνθρωπο από τότε που ξεχώρισε τό τρισδιάστατο του ιστορικού-κοινωνικού χρόνου, από τότε που ως κοινωνική ύπαρξη έμαθε, από τήν πείρα τής κοινωνικής ζωής,

νά ξεχωρίζει τό παρελθόν, τό παρόν και τό μέλλον και νά κατανοεί τή διαλεκτική ένότητά τους. Θά άποτελούσε, όμως, λάθος αν πιστεύαμε ότι οί άνθρωποι έφτασαν στό σημείο νά έχουν συνείδηση των άποτελεσμάτων των πράξεών τους. Μπορεί νά έχουν και έχουν συνείδηση των πράξεών τους, μά, δυστυχώς, άκόμα ο δρόμος φαίνεται ότι είναι μακρύς για νά μπορούν νά έχουν και τή συνειδητοποίηση των άποτελεσμάτων των ενεργειών τους (νά προβλέπουν κοντολογής μέ σιγουριά τό άμεσο μέλλον).

Παρ' όλα αυτά, στις ημέρες μας, ή ανθρωπινή σκέψη εύδιάκριτα ξεχωρίζει τις αντίθετες τάσεις στην εξέλιξη του ανθρωπίνου γένους. Από τόν 6ο π.Χ. αιώνα ο Ηράκλειτος είναι εκείνος που διατύπωσε τό αξίωμα "τά πάντα ρεΐ" και που έκανε τό μεγάλο βήμα για τή γνώση του καθολικού νόμου τής αντίφασης (τήν εναντιοδρομία, όπως τόν άποκαλούσε), δηλαδή τήν πάλη των αντιθέτων, τό γενικό νόμο τής κίνησης, τής ζωής. Χωρίς κίνηση δέν υπάρχει τίποτα. Τά πάντα άποτελούν μάχη των αντιθέτων (αύτή είναι ή σημασία του "ο πόλεμος πάντων πατήρ"). Σύμφωνα μέ τόν Ηράκλειτο, μονάχα μέ τή συνειδητοποίηση "του ένιαίου κοσμικού νόμου", (διάβαζε του καθολικού νόμου τής αντίφασης), ο άνθρωπος θά μπορεί νά κατανοεί τήν αληθινή ουσία των πραγμάτων. Έως τότε, θά πορεύεται τυφλά. Η άνάγκη τής πρόβλεψης του μέλλοντος πηγάζει από τήν αναγκαιότητα του ανθρώπου νά καθορίζει τό βηματισμό του μέσα στό τρισδιάστατο του ιστορικού χρόνου. Χιλιάδες χρόνια πριν από τόν Ηράκλειτο, οί άνθρωποι, μέσα στη βαθειά άγνοιά τους, κατέφευγαν στό μάντεμα. Αυτό μπορεί νά είναι κατανοητό ως άδυναμία. Αλλά τό μάντεμα συνεχίζεται ίσαμε σήμερα. Μάλιστα, στις ημέρες μας, γνωρίζει μεγάλη έξαρση (καφετζούδες, χαρτορρίχτρες, μέντιουμ κλπ.). Αλλά σήμερα άπερίφραστα αυτό τό φαινόμενο λέγεται τσαρλατανισμός και είναι άπόδειξη τής βαθιάς παρακμής και σήψης που διέρχεται τό παγκόσμιο άποικιοκρατικό-καπιταλιστικό σύστημα. Προκαλεί τήν άβεβαιότητα, τό φόβο για τό αύριο, τήν άπουσία προοπτικής, κοντολογής τήν άδυναμία τής πρόβλεψης, τήν άνημπορία του αυτοπροσδιορισμού μέσα στον τρισδιάστατο χρόνο. Ο τσαρλατανισμός είναι ή κατάληξη (παρ' όλο που οί έπιστήμες καλπά-

* Συγγραφέας - Ιστορικός

ζουν προς τὰ εμπρός).

Τό παρελθόν μας διδάσκει γιατί, πάνω στην αδυναμία του ὁ ἄνθρωπος νά αυτοπροσδιοριστεί μέσα στό χρόνο, ἐπλάσε τό μάντεμα καί τὰ μαντεία. Ἐπίσης μας μαθαίνει ὅτι σέ καιρούς κοινωνικῆς παρακμῆς καί σήψης ὁ ἄνθρωπος ἔφτασε καί στις "Αποκαλύψεις" γιά τή συντέλεια τοῦ κόσμου (μιά καί δέν μπορούσε νά κατανοήσει ὅτι μ'αὐτόν τόν τρόπο ἐξέφραζε τήν ἐπιθανάτια ἀγωνία συγκεκριμένου ιστορικο-κοινωνικο-οικονομικοῦ σχηματισμοῦ). Ἔτσι εἶχε ἐμφανιστεῖ καί τό γνωστό ὡς "Oracula Sibyllina" (οἱ γνωστές Σιβυλικές Ρήσεις, στά τέλη τῶν π.Χ. καί στις ἀρχές τῶν μ.Χ. χρόνων), μιά ἀποκάλυψη πού πρόβλεπε τόν ἀφανισμό τῶν Ἑλλήνων ἀπό τό πρόσωπο τῆς Γῆς. Εὐτυχῶς ὁ Ἑλληνισμός ἐπιβίωσε καί "οἱ σιβυλλικές ρήσεις" (κείμενο γραμμένο στά ἑλληνικά) εἶναι κι'αὐτό ἄλλο ἓνα μικρό παράδειγμα γιά τόν τσαρλατανισμό τῶν μαντεμάτων.

Τό ἀξιοπεριέργο, ἐπιφανειακά φυσικά, εἶναι ὅτι στις τελευταῖες δεκαετίες τοῦ αἰῶνα μας γνωρίζει ἀνθιση καί τό γνωστό ψευδοεπιστημονικό μάντεμα, ἢ γνωστή μας παραψυχολογία (τηλαισθησία, ὑπερευαισθησία), ὅπου μπορεῖ κανεῖς, χωρίς τίς αἰσθήσεις, νά προβλέψει καί νά γνωρίσει ἀκόμα καί τίς μύχιες σκέψεις καί προθέσεις ὁποιοῦδήποτε ἀνθρώπου, ὅπου κι ἂν εὐρίσκεται αὐτός. Καί τό πραγματικά ἐντυπωσιακό εἶναι πῶς ἢ παραψυχολογία, ὁ τσαρλατανισμός αὐτός, χρησιμοποιεῖται ἀκόμα κι ἀπό κράτη κι ἀπό τίς μυστικές τους ὑπηρεσίες (C.I.A. καί ἄλλες)! Ἄν εἶχαν ἔτσι τὰ πράγματα, δέν ἔχουμε παρά νά χρησιμοποιήσουμε τήν παραψυχολογία γιά νά γνωρίσουμε τί μας ἐτοιμάζουν οἱ λεγόμενοι ἰσχυροί τῆς Γῆς! (ἂν ἦταν ἰσχυροί θά εἶχαν ἀνάγκη ἀπό τό μάντεμα;).

Πάντα στήν ἴδια περίοδο (νεοσποικισμός), παρουσιάστηκε φαινομενικά ὡς σοβαρός καί ὁ κλάδος γιά τήν πρόβλεψη τοῦ μέλλοντος, αὐτός πού ἀγγλικά ὀνομάστηκε "Future Research" ². Στή συνέχεια, ἀναπτύχθηκαν διάφορες αὐθαίρετες, ἢ καί μονοσήμαντες θεωρίες, οἱ ὁποῖες ὅλες μαζί μποροῦνε νά ἐνσωματωθοῦν στή λεγόμενη "Futurologie" ("Μελλοντολογία") ³.

Σ' ὅλες τίς ἐκδοχές τῆς "φουτουρολογίας" ἀπουσιάζει ἡ ἐπιστημονική μέθοδος. Ἀντίθετα, ἡ ἐπιστημονική πρόβλεψη τοῦ μέλλοντος προϋποθέτει τήν

ὑπαρξη ἐπιστημονικῆς μεθόδου πού νά βασιζέται σέ δύο κλειδιά-προϋποθέσεις: α) στέρεα ἀνάλυση καί βαθιά γνώση τοῦ παρελθόντος καί τοῦ παρόντος τῆς ιστορικῆς ἐξελιξης καί β) γνώση καί ἐπιστημονική κατανόηση τῶν κινητηρίων δυνάμεων τοῦ ιστορικοῦ γίνεσθαι καί τῶν φορέων, τῶν ιστορικά δοσμένων-συγκεκριμένων, ὅπως τῆς ἀντίφασης πού διέπει τό πρόβλημα τό ὁποῖο διερευνοῦμε (στήν περίπτωσή

μας, τοῦ ἔθνους μας σήμερα). Μονάχα ἔτσι, οὔτε τό ὅποιο τῆς ἀστήρικτης αἰσιοδοξίας, οὔτε ἡ παραλυτική ἀπαισιοδοξία μποροῦνε νά μας ἀγγίξουν, ἀλλά ἔχουμε τή δυνατότητα νά προβλέψουμε τούς τρόπους ἑνός ἀγώνα γιά ἓνα καλύτερο μέλλον. Προϋπόθεση μία: νά γνωρίζουμε σέ βά-

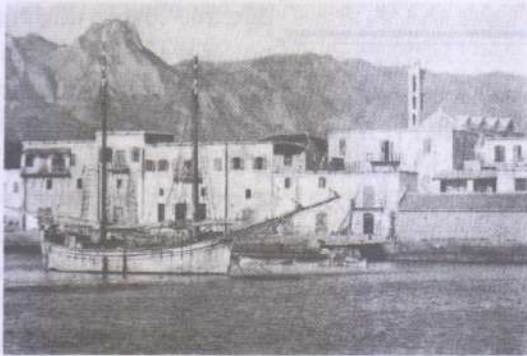
θος τήν ἐθνογενετική κίνηση, ἀπό τήν προϊστορία ἴσαμε τό καταστάλαγμα τῆς καί νά ἔχουμε συνείδηση τῆς σύγχρονης ἐθνικῆς μας πραγματικότητας.

Εἶναι εὐλογο πῶς, ἐδῶ, εἶναι ἀδύνατο νά δώσουμε τήν ἐθνογενετική μας κίνηση. Ὅμως, μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ἀπό τὰ βάρη τῶν αἰῶνων κύριο χαρακτηριστικό τῆς ἑλληνικῆς ἐθνογενετικῆς κίνησης, αὐτό πού μένει ὡς μεγάλη παρακαταθήκη στήν παγκόσμια ἱστορία, ἀποτελεῖ ὁ ἀδιάκοπος ἀγώνας γιά τήν ἐλευθερία καί ἡ μεγάλη δημιουργική ἰκανότητα καί συνεισφορά στόν παγκόσμιο πολιτισμό. "Οἱ Ἕλληνες θά μένουν γιά πάντα οἱ μεγάλοι δάσκαλοι μας, ἀκριβῶς γιά τή μεγαλειώδη ἀντικειμενική ἀπλότητα, ἡ ὁποία κάθε πρᾶγμα, ἀντικείμενο, σχεδόν καλυμμένο, τό ἔφερε στό καθαρό φῶς τῆς φύσης του, ἔστω κι ἂν αὐτό ἦταν ἀστὶλβωτο φῶς" (Κ. Μάρξ) ⁴. Στήν ἐθνογενετική μας κίνηση δημιουργήσαμε τήν ἐννοια τοῦ πατριωτισμοῦ (εἷς οἰωνός ἄριστος, ἀμύνεσθαι περί πάτρης - Ὀμήρου Ἰλιάδα), τήν αὐτοθυσία γιά τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

Στήν ἐθνογενετική κίνησή μας μάθαμε, ὅτι δημιουργοῦμε νά τό δίνουμε σ' ὅλη τήν ἀνθρωπότητα καί νά ἔχουμε τό ἀνοιχτό μυαλό γιά νά μποροῦμε νά παίρνουμε καί τούς πολιτιστικούς καρπούς τῶν ἄλλων λαῶν (οἰκουμενισμός). Χωρίς καμμία διάθεση ἐθνικιστικοῦ σωβινισμοῦ, εἴμαστε ὑπερήφανοι γιά ὅ,τι δημιουργήσαμε στήν μακρά ἐθνογενετική κίνησή μας, μά καί κατήγοροι γιά τό κάθε τι πού μαυρίζει τήν πορεία μας. (μηδισμός, γραικυλισμός καί πολλά ἄλλα). Ἐχουμε ὅμως τό προτέρημα νά αὐτοσαρκαζόμαστε γιά τὰ ἐλαττώματά μας.

Δυστυχῶς, ὅταν ἀρχίζει τό ἔθνος μας ν' ἀποκτᾶ

ΝΙΚΟΥ ΨΥΡΟΥΚΗ

ΚΥΠΡΟΣ
Η ΘΑΛΑΣΣΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

dizalor

την αυτοπεποίθησή του και ν' ανοίγει τὰ φτερά του για νά βγει από τό Μεσαίωνα, γνωρίσαμε τή μεγαλύτερη συμφορά. Για περίπου 500 χρόνια ζήσαμε κάτω από τό πιό βάρβαρο ζυγό τής άντεπαναστατικής στρατοκρατικής Όθωμανικής Αυτοκρατορίας. Κι από τίς άρχές του 18ου αιώνα (άν όχι από τό 17ο αιώνα), ή έθνογενετική μας κίνηση γνώρισε άλλο ένα, τό ίδιο μεγάλο, εμπόδιο: τήν άποικιοκρατική διείσδυση τών δυνάμεων τής Έσπερίας στον ιστορικό μας χώρο.

Οί άποικιοκράτες-καπιταλιστές τής Εύρώπης, καιροσκόποι και περιφρονητές κάθε ήθικότητας και τιμής, σφάχτες όλόκληρων έθνών στήριξαν τήν Όθωμανική Αυτοκρατορία, με άντάλλαγμα τήν έκμετάλλευση τής άπέραντης άγοράς της (δηλαδή τών ραγιαδών της). Έτσι από τότε, μπλεχτήκαμε στο

"... Σ' αυτό τό χάος, οί γκλομπαλιστές κυνηγούν, με τόν πιό τυχοδιωκτικό τρόπο, τό μέγιστο κέρδος καταστρέφοντας τά πάντα και όλες τίς ανθρώπινες άξίες. Ό όλόκληρωτισμός τών γκλομπαλιστών πάει νά πνίξει κάθε αντίσταση και νά γιγαντώσει τήν καταστροφική μανία τους!... "

περιβόητο "Ανατολικό Ζήτημα" ⁵.

Η άκεραιότητα τής Όθωμανικής Αυτοκρατορίας, από τότε, ήταν ή γραμμή πλεύσης τών λεγόμενων χριστιανικών δυνάμεων τής Έσπερίας. Τό έθνος μας, παρά τά τόσα δεινά του, πάλευε (όπως και τ' άλλα υπόδουλα έθνη) για νά άποτινάξει τόν φονικό όθωμανικό ζυγό και τούς φονιάδες προστάτες τών Όθωμανών. Και είναι γνωστά τά γεγονότα. Τελικά, φτάσαμε στην Έθνεγερσία του 1821, στον έθνικοαπελευθερωτικό και συνάμα άντιαποικιακό ξεσηκωμό του έθνους. Με άμέτρητες θυσίες και παρά τήν αντίδραση και τήν έχθρα τών μεγάλων άποικιοκρατικών δυνάμεων, δημιουργήθηκε τό πρώτο νεολληνικό κράτος, τό μικροσκοπικό κράτος του 1830. Άλλά κι αυτό τό φοβήθηκαν. Γι' αυτό δολοφόνησαν και τόν Ι. Καποδίστρια (όπως νωρίτερα σκότωσαν τόν Ρήγα, εξόντωσαν τόν Ύψηλάντη και πολλούς άλλους).

Έτσι, διαμορφώθηκε τό κράτος τής Ξένης κηδεμονίας και εξάρτησης. Στην άρχή, με τή μορφή τής Βαυαροκρατίας, τήν όποία τό 1864 διαδέχθηκε τό κράτος τής Άγγλοκρατίας για νά φτάσουμε στο κράτος τής Άμερικανοκρατίας (1947- ίσαμε σήμερα). Ό Γ. Φιλάρετος τό όνόμασε τό καθεστώς αυτό "Ξενοκρατία" και πρόσφατα ό Η. Ν. Πετιμεζάς "υποτελείας και κλεπτοκρατίας". Και οί δύο τους φλογεροί και άνιδιοτελείς πατριώτες ⁶. Άλλά τό νεοελληνικό κράτος, για πολλές δεκαετίες, άφηνε κάτω από τόν Ξενικό ζυγό (τόν όθωμανικό, αλλά και τόν βρετανικό) τήν πλειοψηφία του Έλληνικού έθνους, τό όποιο συνέχιζε τίς έθνικοαπελευθερωτικές εξεγέρσεις του, πολλές φορές παρά τήν αντίθεση του έλληνικού κράτους.

Όποτε ό Σουλτάνος δέν τά κατάφερνε, έσπευδαν σέ βοήθειά του οί μεγάλες άποικιοκρατικές δυνάμεις. Γιατί, όπως έλεγε από τό 1848, ό Λάϊονς ("Άγγλος πρεσβευτής στην Άθήνα) Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΤΟ ΠΑΡΑΛΟΓΟ (7). Αυτό τό δόγμα ισχύει πάντα (αυτό θά πεί ότι το παρελθόν φωτίζει και τό παρόν).

Τί νά πρωτοθυμηθεί κανείς. Άκόμα και στην εποχή πού ή αστική δημοκρατία, άλλου είχε ύψηλά τό θεσμό τών κομμάτων, στο κράτος τής Έλλάδας υπήρχαν τά άγγλόφιλα, τά γαλλόφιλα, τά γερμανόφιλα, τά ρωσόφιλα κόμματα του γραικουλισμού. Άς θυμηθούμε τή μία πίσω από τήν άλλη τίς ώμές και ταπεινωτικές, στρατιωτικές και μη, επεμβάσεις τών λεγόμενων "προστατών".

Άσφαλώς, όμως, δέ μπορούμε νά μή ξεχνάμε ότι παρ' όλα αυτά ό έλληνικός λαός πάλευε και με άφθονο αίμα και τρομερές θυσίες άπελευθέρωνε τά

σκληρωμένα αδέρφια του. Άλλα και πάλι είναι τεράστιο αμάρτημα να λησμονούμε ότι, όποτε σήκωνε τό έθνος κεφάλι (1912-1913), άμέσως οί Ξένοι μάς δημιουργούσαν, με τό μηχανισμό τών γκραϊκύλων, έθνικούς διχασμούς και νέες ντροπές (βλέπε 1915-1918). Τό πιό πρόσφατο, τήν έποποιία του 1940-1944 τί τήν άκολούθησε; Ο άδελφοκτόνος έμφύλιος πόλεμος (1946). Και χωρίς να μάς γίνει μάθημα, ήλθε μετά τό 1960 και ο έμφύλιος στην Κύπρο και τελικά τό άνοιγμα τών πυλών της στό νεοοθωμανό κατακτητή!! Γιατί; Γιατί ή Ελλάδα άνεξάρτητη είναι κάτι τό παράλογο για τούς κηδεμόνες και "προστάτες" του καθεστώτος τής ξενοκρατίας.

Σήμερα, όλα τά κράτη (άκόμα και τών ΗΠΑ) ζουνε τό καθεστώσ του γκλομπαλισμού (τής παγκοσμιοποίησης του κοσμοπολιτικού κεφαλαίου). Η παγκοσμιοποίηση αυτή, μάς λέει ο έγκριτος Γάλλος δημοσιογράφος I. Ramonet, δολοφόνησε τήν έθνική άγορά, μιά άπό τίς βάσεις του Κράτους-έθνους... Τά κράτη είναι πιά αδύνατο ν'άντισταθούν στις άνοικτές θύρες τών άγορών τών γκλομπαλιστών⁸. Κι αύτοί, συσπειρωμένοι σε διάφορες σκοτεινές ενώσεις (Μπίλντερμπεργκ, Τριμερή κλπ.), ενώσεις πού θυμίζουν κατά πολύ τίς άρένες τών κυνομαχιών μέχρι θανάτου, προσπαθούν να παρατείνουν τήν επιθανάτια άγωνία του σάπιου πιά παγκοσμίου συστήματος (του νεοαποικιακού καπιταλισμού). Έπικρατεί ή άλληλουχία του χάους (ή σύγχυση, ή άποδιοργάνωση, ή άταξία, ή άδιοικησία σ' όλες τίς σφαίρες τής κοινωνικής ζωής). Σ' αυτό τό χάος, οί γκλομπαλιστές κυνηγούν, με τόν πιό τυχοδιωκτικό τρόπο, τό μέγιστο κέρδος καταστρέφοντας τά πάντα και όλες τίς ανθρώπινες αξίες. Ο ολοκληρωτισμός τών γκλομπαλιστών πάει να πνίξει κάθε αντίσταση και να γιγαντώσει τήν καταστροφική μανία τους! ("Après moi le déluge")

Μέσα στή γενικευμένη άλληλουχία του χάους του σαρακιασμένου παγκοσμίου συστήματος, οί τυχοδιωκτικοί-νοσηροί έγκέφαλοι του (οί θεωρητικοί άς πούμε τής "έπιστήμης" του τζόγου για τό εύκολο κέρδος) σκάρωσαν και τά σχέδια για τή "νέα τάξη πραγμάτων" και τή βάφτισαν κιόλας "Pax Americana" άριθ 3 (Σύμφωνα με τό σχέδιο αυτό, όλα τά Βαλκάνια επανέρχονται στό "Ανατολικό Ζήτημα". Οί ΗΠΑ θά είναι ο ήγεμόνας (στρατιωτικός) ενός άτυπου σχηματισμού άπό κράτη και κρατίδια, τά όποια παλιά άποτελούσαν έπαρχίες τής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Η νέα "οθωμανική αυτοκρατορία" (ή γνωστή και ως Κεμαλική Τουρκία, τό καμάρι τών Δυτικών), θ' άποτελεί τόν τοπικό χωροφύλακα τών

ΚΥΡΟΜΑΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

"Όλα όσα θέλετε να διαβάσετε για τήν Ελλάδα και τόν Έλληνισμό άρχαίοι και βυζαντινοί συγγραφείς ιστορία, προΐστορία, μυθολογία θεολογία, θρησκείες, φιλοσοφία τέχνες, πολιτισμός, έπιστήμες γλώσσα, παιδεία, φιλολογία νεοελληνική λογοτεχνία

*Προξένου Κορομηλά 42 - ήμιόροφος
546 22 Θεσσαλονίκη
τηλ. 031 - 282 427*

άλληλοσπαρασσόμενων κρατών-κρατιδίων (του πιό πάνω σχηματισμού) και οί γκλομπαλιστές θά θερίζουν τούς καρπούς άπό τά νέα έγκλήματα: θά έχουν τά πετρέλαια, τά πιό πλούσια στόν κόσμο, τής περιοχής αυτής⁹.

Η μιλιταριστική Γερμανία θ' αναβιώσει και μαζί της τό γνωστό δόγμα της "DRANG NACH OSTEN" (ο Δρόμος προς τήν Ανατολή) για να επεκτείνει τήν άρπακτικότητα τών γκλομπαλιστών σε βάρος του πλούτου τής Ρωσίας (κυρίως σε πετρέλαιο και χρυσάφι). Στα πλαίσια του σχεδίου υπάχθηκε και ή τύχη τής Ελλάδας, του ελληνικού έθνους. Η Ελλάδα πρέπει να διαμελιστεί (άλλωστε ή Ελλάδα άνεξάρτητη είναι κάτι τό παράλογο).

Καθημερινά, έδω και είκοσι περίπου χρόνια, ή "Άγκυρα διεκδικεί έμπρακτα (με παραβάσεις και παραβάσεις τής άεροπορίας της και του στόλου της) τό Αιγαίο, ενώ παράλληλα δημοσιεύονται διάφορα σενάρια (άπό τό Πεντάγωνο τών ΗΠΑ κι άπ' άλλους)

"...Σ' έναν τέτοιο κυριολεκτικά στημένο πόλεμο ή τραγωδία είναι δεδομένη. Γι' αυτό και θεωρούμε απαραίτητο όχι απλώς ν' αποκλειστεί κάθε ένδοτικότητα (από τό λαό), μά να προετοιμαστούν όλες οι υγιείς δυνάμεις του έθνους, για ένα παρατεταμένο λαϊκό πόλεμο... "

για μία αναπόφευκτη θερμή ελληνοτουρκική σύγκρουση, αφού "οι Έλληνες είναι παράλογοι" σύμφωνα με τους πάτρωνες της Ψυροκόστυνας". Το κράτος της ξένης κηδεμονίας και εξάρτησης, παράλληλα αποσυντίθεται, γίνεται όλο και πιο σπάταλο και ρέπει προς τα άρπαχτικά όργια (σέ βάρος του έθνικου πλούτου). Αρπάζει πάνω από τό 77% του ΑΕΠ, αλλά είναι πιά τόσο καταχρεωμένο, ώστε τά έσοδά του (από τή φορολογία) νά μήν του φτάνουν για νά πληρώνει τά τοκοχρεωλύσια στους τοκογλύφους (ξένους και ντόπιους). Ταυτόχρονα, μέ όλους τους μηχανισμούς που διαθέτει και μέ τά Μ.Μ.Ε. διαβρώνει τήν κοινωνική συνείδηση και τήν κοινωνική ψυχολογία των Έλλήνων και προωθεί τή νοοτροπία τής μαγκιάς ("ή ζωή είναι μαγκιά") για νά σβήσει τή λεβεντιά του έλληνικου λαού (έννοια πού δέν υπάρχει στό λεξιλόγιο καμμιάς άλλης γλώσσας). Προτρέπει τό λαό νά γίνει μόρτης, χαμίνι και αλάνης. Δέν χρειάζεται ούτε ψυχικό σθένος και άρετή, δέ χρειάζεται δημιουργική πνοή στη ζωή, δέ χρειάζεται έθνικη αξιοπρέπεια, δηλαδή δίψα για έλευθερία και ανεξαρτησία. Η ζωή είναι "εύκολο κέρδος", άρπακτικότητα, συμφεροντολογικά κόλπα (κοινώς κομπίνες) κλπ. Τά πάντα πρέπει νά υπακούουν στη μαγκιά (στην ιδεολογία των γκλομπαλιστών, τουτέστι για τό εύκολο μέγιστο κέρδος).

Όμως άλλο ή πλύση εγκεφάλου, ή επικράτηση

της ιδεολογίας τής μαγκιάς, κι άλλο ή σκληρή πραγματικότητα. Μπορεί ή ιδεολογία του ραγιαδισμού νά λέει: θέλετε λεφτά για νά έχετε ευδαιμονισμό, άκοπο και άρα πιο άπολαυστικό, τότε, αν δέν μπορείτε διαφορετικά ίδου και ό επίσημος τζόγος. Τά καζίνα, τά λαχεία, τά λόττο, τά ΠΡΟΠΟ κλπ, κλπ (περίπου 700 δισ. δραχμές σπατάλησαν οι Νεοέλληνες στον έπίσημο τζόγο του 1996 και στον μη έπίσημο "έναν Θεός ξέρει"). Άλλά έτσι βοηθάνε τον "πολιτισμό και τόν άθλητισμό"! Άνήκουστη ξεδιαντροπία των ούτιδανών! Κι όμως καθημερινά προπαγανδίζεται, από τά Μ.Μ.Ε. και μέ έπιτυχία! Κι αν όλα αυτά δέ μάς φτάνουν, μάς λέει τό κράτος τής ξενοκρατίας: υπάρχουν και τά ναρκωτικά, ό εκφυλος βίος και άλλα παρόμοια για έκτόνωση (μονάχα πού αυτά προπαγανδίζονται έμμέσως μέ ειδήσεις κατάλληλα έπεξεργασμένες από τά ΜΜΕ). Η κοινωνία σκουληκιάζει και προβάλλει όλα τά σκουλήκια της για πρότυπα αξιών!!

Μέ μία τέτοια κατάσταση ό διαμελισμός της πατρίδας μας υπέρ τής οικοδόμησης τής "ΡΑΧ ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ" άριθ 3 δέν άποτελεί θεωρητική ύπόθεση, μά άμεσο κίνδυνο. Μία νέα μεγάλη έθνικη ταπείνωση-καταστροφή είναι μπροστά στην πόρτα του σπιτιού μας. Και θά γίνει μέ τή θέληση και τίς πράξεις του ΝΑΤΟ, τής Εύρωπαϊκής Ένωσης, των ΗΠΑ (των "μεγάλων" προστατών του κράτους τής Άθήνας). Όταν ένα κόμμα κερδίζει τίς εκλογές μέ σύνθημα "ή ζωή είναι μαγκιά", τότε μπορούμε νά πούμε ότι είναι προμήνυμα μεγάλης συμφοράς (ό λαός μολύνθηκε).

Και τίθεται τό μέγιστο έρώτημα: Τό Έλληνικό έθνος έχει τή δυνατότητα ν' ακολουθήσει, αυτή τή στιγμή, τόν άλλο δρόμο; Ο νόμος τής έναντιότητας, πού ανακάλυψε ό Ηράκλειτος, τά λέει όλα. Η άπάντηση είναι καταφατική. Άρκει, καθόλου εύκολο, νά αναπτυχθεί ή ιδεολογία ή άκριβώς αντίθετη άπ'αυτή τής μαγκιάς, όπως τό ίδιο και ό ώχα-δελφισμός πού στηρίζεται κι αυτός στην έπίσημη

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ

**ΦΩΝΗ του
ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ**

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

θέση του κοινωνικού αυτόματισμού, δηλαδή της αλληλοσφαγής των διαφόρων κοινωνικών ομάδων υπέρ των στενών και ιδιοτελών συμφερόντων τους. Ένας πόλεμος ανάμεσα σε δυο κράτη -βιλαετία των γκλομπλιστών, σχεδιασμένος από τους ίδιους και ελεγχόμενος απ'αυτούς, ξέρουμε, εκ των προτέρων, ότι θα είναι ολιγοήμερος ή και λίγων ωρών (Ίμια). Άρκετοί πολιτικοί μας λένε ότι πρέπει να τον αποφύγουμε για να μη γνωρίσουμε το 1997 ένα νέο 1897 (την ταπεινώση και τον εξευτελισμό)¹⁹. Αλλά με ποιά τρόπο μπορούμε να τον αποφύγουμε; Με την ένδοτικότητα στους αφέντες και στους μπασιμπουζούκους της Αγκυρας; Ασφαλώς όχι. Και τό λε με αυτό όχι μονάχα για λόγους πατριωτικής αξιοπρέπειας και εθνικού συμφέροντος, μά και γιατί έτσι θα γίνει, όταν δέν υπάρχει σθεναρή εθνική αντίσταση.

Σ'έναν τέτοιο κυριολεκτικά στημένο πόλεμο ή τραγωδία είναι δεδομένη. Γι'αυτό και θεωρούμε απαραίτητο όχι απλώς ν' αποκλειστεί κάθε ένδοτικότητα (από τό λαό), μά να προετοιμαστούν όλες οι υγιείς δυνάμεις του έθνους, για ένα παρατεταμένο λαϊκό πόλεμο (ακόμα και με πέτρες, όπως κάνουν οι Παλαιστίνιοι). Σ'έναν τέτοιο πόλεμο τό πάν είναι τό ύψηλό ήθικό των λαϊκών μαζών. Και μ'αυτό έννοούμε ότι οι λαϊκές μάζες θα μπουν ενεργά στην πολιτικο-στρατιωτική άρενα και έτσι θα μπορέσουν να κινητοποιήσουν όλες τις εθνικές δυνάμεις προς τόν εθνικοαπελευθερωτικό παρατεταμένο πόλεμο, που είναι και ο μόνος πού μπορεί να χαλάσει τά σχέδια των γκλομπλιστών για τήν περιοχή μας και πού θα τσακίσει και τό σωβινισμό, τόν οποιο καλλιεργούν οι γκλομπλιστές για να αλληλοσφάζονται οι λαοί (ή έποποιία του 1940 υπήρξε και μεγάλη συνεισφορά στο λαό της Ιταλίας για να πάψει να πιστεύει στο φασιστικό σωβινισμό).

Ένας τέτοιος πόλεμος μπορεί να διαλύσει και τό άμαρτωλό, βάρβαρο και φασιστικό καθεστώς της κεμαλικής Τουρκίας και να βοηθήσει και τούς υπόδουλους λαούς της χώρας αυτής. Έναν τέτοιο πόλεμο τόν τρέμουν οι γκλομπλιστές, γι'αυτό και δέν θα τολμήσουν τήν πολεμική σύρραξη στο Αιγαίο άν δούν ότι θα τήν έπακολουθήσει ο λαϊκός παρατεταμένος πόλεμος του Έλληνικού λαού. Αλλά και τό έθνος μας πρέπει να ξαναθυμηθεί τόν "Βασίλη" της δημοτικής μας ποιησης πού δέν ήθελε να κάτσει ήσυχα για να γίνει νοικοκύρης, να ξαναθυμηθούν τόν Έλληνισμό της Κύπρου του 1950, πού άπαντούσε στους Άγγλους άποικιοκράτες: "Ένωση κι' άς τρώμε πέτρες"! Διαφορετικά θα μας καταριούνται οι έπερχόμενες γενιές!

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Βλέπε σχετικό πρόσφατο δημοσίευμα της Μ. Μακρίδου, Έλευθερος Τύπος, 25-2-1997
2. Βλέπε, Jung, J. Galtung: Mankind 2000, Oslo-London 1969.
3. Ένα παράδειγμα, είναι και τό έργο του Ζ. Brzezinsky: Between Two Ages, America's Role in the Technetronic, N. York 1970
4. Κ. Μάρξ: Άπαντα, τόμ. 1 (1η ρωσική έκδοση) σ. 479.
5. Βλέπε Ν. Ψυρούκη: Ιστορία της Άποικιοκρατίας, τόμ. Α-ΣΤ', τρίτη έκδοση, Λευκωσία 1993.
6. Βλέπε Γ. Φιλάρετον: Ξενοκρατία και Βασιλεία, Άθήνα 1897 και Η. Ν. Πετιμεζα: Έλληνική ύποτελεια και Κλεπτοκρατία (1830-1995), Άθήνα 1996.
7. Π. Καρολίδη: Σύγχρονη Ιστορία των Έλλήνων, τόμ. Β', σ. 387.
8. I. Ramonet: Les Regimes Globalitaires, Monde Diplomatique, άριθ. 1-1997, σ. 1.
9. Βλέπε σχετικά τό άρθρο Ν. Ψυρούκη: Τό Γ' Ράιχ των ΗΠΑ και τό Αιγαίο, περιοδικό Νέα Έλλοπία άριθ. 3-1996.
10. Βλέπε άρθρο Κ. Μητσotάκη, Έθνος 25-2-1997.

**ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
ΤΑ ΚΑΛΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ**

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης γεννήθηκε στις 9 Σεπτεμβρίου 1957 στην Κύπρο και κατοικούσε με την οικογένειά του στον Τράχωνα Λευκωσίας. Το 1974 μετά την Τουρκική εισβολή στο βόρειο τμήμα της Κύπρου ο Θεόφιλος, μαθητής του Λυκείου ακόμη, αναγκάστηκε με την οικογένειά του και άλλες 200.000 χιλιάδες πρόσφυγες να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και τις περιουσίες τους και να εγκατασταθούν στο ελεύθερο μέρος της Κύπρου.

Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης μεγάλωσε σε περιβάλλον πατριωτών και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι υπήρξε ένθερμος υποστηρικτής και πρωτοπόρος αγωνιστής της Δημοκρατίας, της Ελευθερίας και της Εφαρμογής των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Μετά την μαύρη ημέρα της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο ο Θεόφιλος είχε κλείσει στην ψυχή του το Βόρειο μέρος της Κύπρου,

την Κερύνεια, τον Πενταδάκτυλο, την Αμμόχωστο και την Καρπασία και πονούσε βλέποντάς τα να κατέχονται από τον Τούρκο κατακτητή. Πονούσε βαθιά μέσα του για το διπλό δράμα της εισβολής και της κατοχής της ιδιαίτερας του Πατρίδας.

Γι' αυτό έθεσε σαν στόχο του και έκανε τον αγώνα του πράξη θυσιάζοντας και την ζωή του για την ελευθερία της πατρίδας του. Ο Γεωργιάδης ήταν υπεύθυνος του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών (ΡΙΟ) στην Κύπρο. Είχε σπουδάσει Πολιτικές Επιστήμες στο Πάντειο Πανεπιστήμιο στην Αθήνα και εξειδικεύτηκε στην Τουρκολογία, στη Γαλλία και Γερμανία. Είχε αποφασίσει να εκπονήσει διδακτορική διατριβή τον Σεπτέμβριο του 1994. Μελετώντας την τουρκική Ιστορία, καθώς ο Θεόφιλος ήτο γνώστης της τουρκικής γλώσσας, προσπαθούσε να βρει τ' αδύνατα σημεία της τουρκικής πολιτικής, ώστε να μπορέσει ν'

αξιοποιήσει τις αδυναμίες του αντιπάλου με σκοπό πάντοτε την απελευθέρωση της Κύπρου.

Προσπαθούσε με κάθε τρόπο ν' αφυπνίσει τον Κυπριακό λαό και την εκάστοτε ηγεσία του. Αγώνας δύσκολος, διότι οι Κύπριοι είχαν συνηθίσει στον πλούτο και την καλοπέραση. Γι' αυτό και ο Θεόφιλος στράφηκε στον Κουρδικό αγώνα, όπου ανέπτυξε έντονη δραστηριότητα υπέρ των Κούρδων ανταρτών πιστεύοντας ότι "οι εχθροί των εχθρών μας είναι φίλοι μας".

Ο Θεόφιλος έλεγε ότι όσο οι Κούρδοι ανοίγουν πληγές στο εσωτερικό της Τουρκίας, η Τουρκική Κυβέρνηση δεν θα μπορούσε ν' αναπτύξει εξωτερική επεκτατική πολιτική και τότε θα ήταν η κατάλληλη στιγμή γι' απελευθέρωση της Κύπρου, με την προϋπόθεση ότι οι Κύπριοι θα εκμεταλλεύονταν τις κατάλληλες συγκυρίες.

Το όραμα του Θεόφιλου Γεωργιάδη ήταν να βοηθήσει τους Ελληνικούς πληθυσμούς που είχαν υποστεί γενοκτονίες, βιαιότητες, βιασμούς, καταπάτηση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων να ελευθερωθούν από τον τουρκικό ζυγό.

Έχοντας υιοθετήσει τις Αρχές της Δικαιοσύνης, της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας ο Θεόφιλος, αλύγιστος, χωρίς να κάμπτεται, χωρίς να πτοείται, αγωνιζόταν για τ' Ανθρώπινα Δικαιώματα παγκοσμίως και για την ελευθερία των καταπιεσμένων λαών. Ο Θεόφιλος γνώριζε πολύ καλά τις βλέψεις των Τούρκων στο Αιγαίο, την Θράκη και την Κύπρο. Έλεγε δε ότι οι Τούρκοι χρησιμοποιούν κάθε τρόπο για την ανάπτυξη της Οθωμανικής Αυτο-

κρατορίας καταπατώντας κάθε Ανθρώπινο Δικαίωμα, κάθε λαό, σκοτώνοντας ομαδικά, βιάζοντας, λεηλατώντας και αφανίζοντας χωριά.

Αυτές τις παράλογες πράξεις και διαθέσεις του φασιστικού στρατού ξεσκεπάζε καθημερινά ο Θεόφιλος με τις δηλώσεις του και έδωσε και την ζωή του για ν' αποτρέψει τα βρώμικα σχέδια της Τουρκικής Κυβέρνησης, με σκοπό πάντοτε την Ελευθερία της Κύπρου, και τον εντοπισμό και απεγκλωβισμό των Αγνοουμένων μας.

Ο Θεόφιλος βρήκε διέξοδο στις εφημερίδες, στα ραδιόφωνα και τις τηλεοράσεις. Έγραφε άρθρα, έδινε συνεντεύξεις, διοργάνωνε συνέδρια, διαδηλώσεις στην Κύπρο και στο εξωτερικό. Έκανε αγώνα τεράστιο με τον οποίο καθημερινά ο Γεωργιάδης δεν δίσταζε να ξεσκεπάσει το βρώμικο ρόλο και τα επεκτατικά σχέδια της Άγκυρας για την Κύπρο και την Ελλάδα.

Ειδικότερα στο Συνέδριο των Βρυξελλών στις 12 και 13 Μαρτίου του 1994, στο οποίο ο Θεόφιλος ήταν διοργανωτής και η ψυχή του Συνεδρίου αυτού, όπως τον απεκάλεσαν πολλοί, δημιούργησε πανικό στην Τουρκία με τις αποκαλύψεις του (βάσει στοιχείων που είχε) διότι τώρα πια είχαν και Ευρωπαϊκή απήχηση. Όλοι οι επίσημοι παρευρισκόμενοι από 17 χώρες, 200 συνολικά πολιτικοί, κατέκριναν την Τουρκία για Αδιαλλαξία, Τρομοκρατία, καταπάτηση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, Στέρηση της Ελευθερίας, παράνομη κατοχή του 40% του εδάφους της Κύπρου και καταπίεση του Κουρδικού λαού.

Το Συνέδριο αυτό στις Βρυξέλλες έπαιξε καθοριστικό ρόλο για την ζωή του Θεόφιλου Γεωργιάδη, διότι είναι φανερό ότι ο Θεόφιλος στάθηκε ακλόνητο εμπόδιο στα σχέδια των Τούρκων και ο αγώνας του ήταν αποκαλυπτικός και

...Προσπαθούσε με κάθε τρόπο ν' αφυπνίσει τον Κυπριακό λαό και την εκάστοτε ηγεσία του. Αγώνας δύσκολος, διότι οι Κύπριοι είχαν συνηθίσει στον πλούτο και την καλοπέραση. Γι' αυτό και ο Θεόφιλος στράφηκε στον Κουρδικό αγώνα, όπου ανέπτυξε έντονη δραστηριότητα υπέρ των Κούρδων ανταρτών πιστεύοντας ότι "οι εχθροί των εχθρών μας είναι φίλοι μας"...

ενοχλητικός για τις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες που γνώριζαν κάθε δραστηριότητά του.

Έπρεπε λοιπόν οι Τούρκοι να βρουν ένα τρόπο για ν' απαλλαγούν οπωσδήποτε από τον Θεόφιλο, για να πάψει να καταγγέλλει και να διακηρύττει παντού την τουρκική θρασύτητα και να σταματήσει κάθε ενέργειά του για τις αποκαλύψεις των εγκλημάτων της Άγκυρας.

Όπως γνωρίζουμε όλοι, ο μόνος τρόπος που χρησιμοποιεί η Τουρκία για εκβιασμό και τρομοκρατία είναι οι δολοφονίες. Απόδειξη της τουρκικής τρομοκρατίας είναι η άνανδρη δολοφονία του Θεόφιλου Γεωργιάδη που έγινε στις 20 Μαρτίου του 1994 από Τούρκους πράκτορες της ΜΙΤ, όπως επίσημα κατήγγειλε η Κυπριακή Κυβέρνηση και όλα τα Κυπριακά Κόμματα.

Η Τουρκική Κυβέρνηση διαπράττοντας την ψυχρή δολοφονία του Θεόφιλου, πίστεψε ότι θα πάψει να είναι ενοχλητικός και αποκαλυπτικός. Και όμως αυτή η δολοφονία, ο χαμός των τριών παλληκαριών-χειριστών του ελικοπτέρου στα Ίμια, καθώς και οι άλλες δολοφονίες που ακολούθησαν του Ισαάκ, του Σολωμού και του Κακουλλή δεν

θα εμποδίσουν εμάς τους υπόλοιπους Έλληνες να συνεχίσουμε τον αγώνα του Θεόφιλου, έχοντας οδηγό τις ιδέες του.

Το βάρος των δολοφονιών αυτών καθώς και η υποχρέωση στους νεκρούς μας, μας καθιστούν υπεύθυνους για ν' αναλάβουμε τις ευθύνες μας, να προστατέψουμε τα συμφέροντά μας και την πατρίδα μας. Ο Θεόφιλος έλεγε ότι: **"Οι Τούρκοι πρέπει να φύγουν από την Κύπρο και μόνο την γλώσσα των όπλων καταλαβαίνουν. Πότε η Τουρκία δεν εγκατέλειψε γη που κατέκτησε με όπλα, μέσω συνομιλιών"**.

Η Ιστορία μας μέχρι τώρα μας έχει διδάξει ότι οι Έλληνες πάντοτε πολέμησαν με εχθρούς ισχυρότερους απ' αυτούς και ποτέ δεν λιγοψύχησαν. Οι Έλληνες πάντοτε νικούν διότι έχουν το δίκαιο με το μέρος τους, υπερασπιζόμενοι τις οικογένειές τους, την πατρίδα τους, που οι Τούρκοι εποφθαλιούν.

Ακόμη και ο Άγγλος Πρωθυπουργός Γουίνστον Τσώρτσιλ στο Β Παγκόσμιο Πόλεμο το είχε αντιληφθεί αυτό και δήλωσε ότι **"οι Ήρωες πολέμου σαν Έλληνες"**.

Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης αγωνί-

στηκε σκληρά να αποτρέψει το Τουρκικό Κεμαλικό Σύστημα από την ξέφρενη διάθεση για επεκτατισμό και παράνομη κατοχή του βορείου Τμήματος της Κύπρου και το οποίο είχε στόχο του τον αφανισμό και τον εξισλαμισμό των Ελληνικών πληθυσμών απανταχού. Ο αγώνας του αποσκοπούσε στο να μπορούν να ζούν ελεύθεροι όλοι οι λαοί χωρίς να καταπιέζονται από βάρβαρους κατακτητές και στόχος του ήταν η απελευθέρωσή τους.

Πέρυσι με την συμπλήρωση δύο χρόνων από την άναδρη δολοφονία του Θεόφιλου Γεωργιάδη, ο πρέσβης κος Ευθύμιος Στοφορόπουλος στο Μνημόσυνο δήλωσε ότι: "Ο σημαντικός διανοούμενος που ήταν ο Θεόφιλος Γεωργιάδης, συνυπήρχε με τον άνθρωπο της επαναστατικής δράσης ο οποίος, με κίνδυνο της ζωής του πάλευε για την εφαρμογή όσων πρέσβευε, συνδυάζοντας το νηφάλιο στοχασμό με το αγωνιστικό πάθος, τον σοφό με τον στρατιώτη. Μια ένοπλη Σοφία, σύμφωνη με τις ελληνικές παραδόσεις. Και σύμφωνα με τις ίδιες παραδόσεις έκανε ο Θεόφιλος πράξη την αρχή ότι: Πατριωτισμός και διεθνισμός αλληλοσυμπληρώνονται: Όχι μόνο αγωνιζόταν για την Κύπρο, για την αντίσταση ολόκληρου του Ελληνισμού στην Άγκυρα και στους υποστηρικτές της, όχι μόνο μετείχε ενεργά στις προσπάθειες για την διακρίβωση της τύχης των Αγνοουμένων της Τουρκικής Εισβολής του 1974 αλλά και για την προστασία των Ελλήνων της Καρπασίας..."

Ο κος Στοφορόπουλος εξηγεί τους λόγους της δολοφονίας του Θεόφιλου και δηλώνει ότι: "Ο Θεόφιλος δολοφονήθηκε εξ αιτίας των καταγγελιών που έκανε εναντίον του Τουρκικού φασισμού, για την πολιτική του δράση υπέρ των Κούρδων, δηλαδή υπέρ των Ελλήνων δείχνοντας μας έτσι

ένα άλλον δρόμο από εκείνο της υποταγής στον ιμπεριαλισμό Τουρκίας και δυτικών Κυβερνήσεων, του ΟΗΕ, του ΝΑΤΟ που μας πιέζουν να υποδουλωθούμε".

Και καταλήγει: "Όλοι όσοι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ανήκουμε στο μεγάλο ρεύμα που ο Θεόφιλος ξεκίνησε με ελάχιστους άλλους συντρόφους, διαβεβαιώνουμε τους δικούς του πως συνεχίζουμε την προσπάθεια για την οποία έδωσε την ζωή του. Οι αντίπαλοί μας δεν πρέπει να ελπίζουν πως η προσπάθεια αυτή θα τερματιστεί πριν πετύχει τους απελευθερωτικούς

της στόχους, πριν δικαιωθούν ο αγώνας και η θυσία του Θεόφιλου σε όλη την έκταση των ονείρων του".

Οι φίλοι του Θεόφιλου οι έφεδροι καταδρομείς της Επαρχίας Λεμεσού πέρυσι δήλωσαν ότι: "Των πληρωμένων δολοφόνων οι σφαίρες σίγησαν την τίμια φωνή του, όμως δεν έσβησαν την μορφή του από τις καρδιές μας. Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης θα παραμείνει πάντα σαν Σύμβολο ηρωϊκής αντίστασης και αγωνιστικής συνέπειας".

Κύπριος Πατριώτης

ΣΤΟ ΘΕΟΦΙΛΟ

*Ήσουν λιοντάριν, δυναιός, ελάλειο η καρκιά σου
κόμα ιζί' η γη σοιέναζεν σε κάθε μιαν παθκιά σου*

*Καριέριν σου σοιήσασιν άνανδροι, πιερωμένοι
πιούζλια σε φάσασιν ιζί' εν ευχαριοιτημένοι*

*Το γαίμαν ιου επότιοεν ιη γην ιζιαι' δρόοιοέν ιη
ιζί' αγκάλιασεν σε σιοργικά Θεόφιλε λεβένιη*

*Αν είχασιν κκόιοια έπρεπεν ομιρός ιου να σιεκούνιαν
μα σαν ιους κούφους κροούσασιν γιαίι σε εφοούνιαν*

*Φοούνιασιν ιην ιόλμη σου γιαίι επολεμούσες
για ούλλου ιου κόομου ιο καζόν, ιους Κούρδους επιοούσες*

*Κόμα για ιην παιρίδα σου διπλά επολεμούσες
γιαί' έν κορμένη εις ια θκυό, διπλά ιην αγαπούσες*

*Σίλιες καρκίες ερράγισαν, οίλιες ψυσιές εκλάψαν
ιζιαι' οίλιου με ιο γαίμα σου υποόχεοην εγράψαν:*

*Το γαίμα σου εν ακριβόν γι' αυιόν ιζιαι' θα πιερώσουν
για ιούτιον νάσαι οίουρος όρκον εγιώ διώ σου'.*

Πανιελίσα Κωνοιαντίου

ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ: ΣΜΥΡΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

του Γιάννη Βαρνάκου *

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ:	ΣΜΥΡΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
ΟΝΟΜΑ ΠΑΤΡΟΣ:	ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΕΤΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ:	1952
ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ:	ΝΑΥΠΛΙΟΝ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ
Α.Σ.Μ.:	ΝΟ/43085/73
ΚΛΑΣΗ:	1973
ΜΟΝΑΔΑ:	ΕΛ.ΔΥ.Κ. - 4ος ΛΟΧΟΣ
ΤΟΠΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ:	ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ ΕΛ.ΔΥ.Κ.
ΗΜ/ΜΗΝΙΑ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ:	16-08-1974

Σε προηγούμενο σημειώμά μας στις φιλόξενες και απάνεμες στήλες της ΕΛΛΟΠΙΑΣ, τονίζαμε ότι άπο-τελει αναγκαία συνθήκη ή ενημέρωση της Έλληνι-κής κοινωνίας. Καθίσταται ως αδήριτη προϋπόθεση της επιβιωσιμότητας των κοινωνιών, ή αναγκαιότητα της παραδοχής των πράξεων ή των παραλείψεων τους.

Η περίπτωση του ένστολου πολίτη Σμυρλή Βασι-λείου, όριοθετεί (μαζί με την περίπτωση του Ά/ρχη Καλμπουρτζή Στυλιανού, πού ήδη αναλύσαμε) ακόμη μία σοβαρή πτυχή της Κυπριακής τραγωδίας-προδο-σίας με εύρυτατες και βαρύτατες προεκτάσεις.

Άς πάρουμε όμως τά πράγματα με την σειρά τους:

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

1ον Στις 16 Αύγουστου 1974, ο Βασίλειος Σμυρλής συλλαμβάνεται από τους Τούρκους στο στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ, κατά την διάρκεια της μάχης και της κατάληψης του ομώνυμου στρατοπέδου.

2ον Μαζί του συλλαμβάνεται και ο συμμαχητής του, λοχίας Βάσιος Βασίλειος. Συμπτωματικώς και οι δύο ονομάζονται Βασιληδες.

3ον Τό γεγονός της συλλήψεως των δύο όπλιτών της ΕΛΔΥΚ, επιβεβαιώνεται από πόρισμα ενόρκου προ-ανακρίσεως, πού διενεργήθηκε την 1η Νοεμβρίου του 1974, κατόπιν διαταγής του 1ου Ε.Γ. της ΕΛΔΥΚ (μέ ημερομηνία 3-9-1974) και αριθμό Φ. 453/15/62 Α.Σ.).

4ον Στο ίδιο πόρισμα επιβεβαιώνεται επίσης, ότι ο μέν λοχίας Βάσιος Βασίλειος άφέθη έλευθερος από τους Τούρκους, ενώ ο στρατιώτης Σμυρλής Βασίλειος ΟΧΙ!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ:

Δύο κυρίως συμπεράσματα προκύπτουν και πιστοποιούνται πού άποτελούν ταυτοχρόνως και ΑΜΑΧΗΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ.

1ον Ο στρατιώτης Σμυρλής Βασίλειος του Δημητρίου, συνελήφθη αιχμάλωτος υπό των Τούρκων, στις 16 Αύγουστου 1974.

2ον Τό πόρισμα της ένορκης προανακρίσεως πού διενεργεί η ΕΛΔΥΚ, πιστοποιεί, καταγράφει και άπο-δέχεται νομίμως, την αιχμαλωσία του ως άνω στρα-τιώτη.

3ον Από την 1η Νοεμβρίου 1974, τό Έλληνικό Κράτος πιστοποιεί και άποδέχεται νομίμως την αιχμαλωσία και συνεπώς την παράνομη (βάσει διεθνών συνθηκών) έκτοτε παρακράτηση του προ-αναφερθέντος Έλληνα ένστολου πολίτη.

4ον Στην δεκαετία του 1980 τό Γενικόν Έπιτε-λείον Στρατού και το 1ο Έπιτελικό Γραφείο, θά εκδώσουν και άνάλογο σχετικό πιστοποιητικό.

Β΄ ΚΥΚΛΟΣ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Μετά παρέλευση μίας όλόκληρης σχεδόν δεκα-πενταετίας (15 έτη) καταγράφονται τά ακόλουθα δρώμενα.

1ον Τόν Νοέμβριο του 1988 τό Έπουργείο Δικαιοσύνης τς Κύπρου, ζητεί από την Πανελλήνια Έπιτροπή Άγνοουμένων, νά μεριμνήση (!) γιά τον έντοπισμό (3) τριών Έλλήνων άξιωματικών πού είχαν συλληφθεί και μεταφερθεί στην Τουρκία και άπε-λευθερωθεί άκολουθως γιά την λήψη ένυπόγραφων βεβαιώσεών τους, σχετικώς μέ τυχόν πληροφορίες πού πιθανόν νά άκουσαν κατά τον χρόνο της αιχμα-λωσίας τους στην Τουρκία!

Τό έτος αυτό, δηλαδή τό 1988, τό θέμα της

* Δικηγόρος - Συγγραφέας

Τά Έλληνόπουλα της Κύπρου σέ Διαδήλωση

παράνομης κατακράτησης (και όχι έξαφάνισης) του στρατιώτη Β. Σμυρλή, εξετάζεται από την Διερευνητική Επιτροπή.

2ον Τόν Μάρτιο του 1989 τό Κυπριακό Υπουργείο Δικαιοσύνης ζητεί(!) και πάλι από την Πανελλήνια Έπιτροπή Άγνοουμένων, νά ένεργήση γιά τήν έξασφάλιση αντίγραφων τών καταθέσεων πού έδωσαν δύο άξιωματικοί, συλληφθέντες υπό τών Τούρκων, γιά τό θέμα του Βασιλείου Σμυρλή.

3ον Τόν Άπρίλιο του 1989, και ένώ ή υπόθεση του στρατιώτη Βασιλείου Σμυρλή έχει οδήγηθεί στην Δ.Ε.Α., τό Κυπριακό Υπουργείο Δικαιοσύνης, ζητεί από την Πανελλήνια Έπιτροπή Άγνοουμένων και τόν πρώην λοχία της ΕΛΔΥΚ, κ. Βασίλη Βάσιο, νά άπαντήσουν σέ τρία έρωτήματα πού έθεσε ο Τουρκοκύπριος εκπρόσωπος της ΔΕΑ. Τά έρωτήματα αυτά άφορούσαν τήν κατάθεση του κ. Βάσιου στην τουρκική πλευρά και όχι τόν ίδιο τόν στρατιώτη Βασίλειο Σμυρλή!

4ον Τόν Ιούλιο του 1989 διερευνάται ΕΝΔΕΛΕΧΩΣ ή κατάθεση του πρώην λοχία, κ. Βασιλείου Βάσιου!!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Άποτελεί αύταπόδεικτο γεγονός, ότι οι διαδικασίες γιά τήν τύχη του Βασιλείου Σμυρλή, ήσαν βραδύτατες!

Άποτελεί αύταπόδεικτο γεγονός, ότι ή Πανελλήνια Έπιτροπή Άγνοουμένων αντικαθιστούσε τό Υπουργείο Έξωτερικών, τό Υπουργείο Έθνικής Άμυνας και γενικώς αντικαθιστούσε τό Έλληνικό κράτος!

Γιατί τό Κυπριακό Υπουργείο Δικαιοσύνης άπευθύνεται στην Πανελλήνια Έπιτροπή Άγνοουμένων και όχι στις αρμόδιες και έπίσημες Έλληνικές άρχές, όπως π.χ. τό Υπουργείο Έθνικής Άμυνας;

Γιατί και πώς νομιμοποιείται τό Κυπριακό Υπουργείο Δικαιοσύνης και μέσω αυτού τό Κυπριακό ΥΠΕΞ, νά άντιπροσωπεύει νομικά έναν Έλληνα πολίτη;

Γιατί, μόλις τό 1989, έρευνάται ΕΝΔΕΛΕΧΩΣ ή

κατάθεση του κ. Βασιλείου Βάσιου;

Γιατί άπουσιάζουν τά Έλληνικά Υπουργεία Έξωτερικών και Έθνικής Άμυνας από τήν έρευνα γιά τόν πολίτη (πλέον) Βασίλειο Σμυρλή;

ΓΕΝΙΚΟΣ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ

Άπό τό σύνολο τών 1619 άγνοουμένων της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο τό 1974, οι 87 περίπου ήσαν Έλληνες πολίτες, πού ύπηρετούσαν τήν στρατιωτικήν τους θητεία στην Κύπρο.

Άπό αυτούς ΜΟΝΟΝ ο Βασίλειος Σμυρλής φέρεται ΕΠΙΣΗΜΑ από τόν Έλληνικό στρατό, ως ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΣΘΕΙΣ υπό τών Τούρκων. Γιά τόν λόγο αυτό ακριβώς, ή περίπτωση του καιεί! Δύο πιθανότητες ύπάρχουν.

Α. Ο Βασίλειος Σμυρλής ζει, ως άδήλωτος αιχμάλωτος.

Β. Ο Βασίλειος Σμυρλής εκτελέστηκε υπό τών Τούρκων.

Η κατάθεση του κοινού προβληματισμού μας, συμπυκνώνεται στό ακόλουθο έρώτημα.

Έφ' όσον ύφίσταται νομική τεκμηρίωση-άπόδειξη, γιά τήν αιχμαλωσία και παράνομη κατακράτηση ένός Έλληνα πολίτη, τί έμποδίζει τό Έλληνικό κράτος νά άναζητήσει, έρευνήσει και εξακριβώσει τήν τύχη του;

Ο Έλληνας πολίτης Βασίλειος Σμυρλής κατά τήν διάρκεια του 1974, δέν ήταν ούτε χουντικός, ούτε μακαριακός, ούτε γριβικός, γιά νά 'πληρώσει' κάποιες πολιτικές σκοπιμότητες.

Ήταν άπλά ένας 22χρονος πολίτης, πού εκπλήρωνε τήν στρατιωτική του θητεία. Οί πολύ παράξενες διαδικασίες, πού έχουν υιοθετηθεί όλα αυτά τά χρόνια γιά τήν άνεύρεσή του, τόσο από Κυπριακής όσον και από Έλλαδικής πλευράς, οδηγούν (έντελώς καλόπιστα) στό ακόλουθο διφυές έρώτημα:

23 συναπτά έτη μετά τήν εισβολή τών Τούρκων στην Κύπρο, ύπάρχουν κάποιες φοβίες, εύθυνες ή σκοπιμότητες πού σχετίζονται μέ τό θέμα τών Έλλήνων άγνοουμένων;

Στόν φάκελλο του αιχμαλώτου πολέμου (γιατί γιά τόν ίδιο ύπήρξε ΠΟΛΕΜΟΣ) Βασιλείου Σμυρλή, έμφιλοχωρεί μήπως κάποιος ένδεχόμενος πολιτικός δόλος;

Άν κάποιος σέ Ελλάδα και Κύπρο γνωρίζουν τά πραγματικά περιστατικά της τύχης του Βασιλείου Σμυρλή, καλούνται νά συνδράμουν στόν περιορισμό του έλλείματος του θάρρους και της αξιοπρέπειας, της σύγχρονης Έλληνικής πραγματικότητας, ΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΘΕΣΟΥΝ!

Άν φυσικά αισθάνονται, ότι είναι ελεύθεροι άνθρωποι!

Ο Όδυσσεάς Έλύτης τους παρέχει ένα δραστικό ΑΛΛΟΘΙ, γιά τους "όποιους" φόβους τους.

"ότι κάνεις νά σου δώσει μιά ρυτίδα περισσότερο στό μέτωπο, μιά ρυτίδα λιγότερο στην ψυχή"

ΠΟΡΙΣΜΑ ΕΝΕΡΓΗΘΕΙΣΗΣ ΕΝΟΡΚΟΥ ΠΡΟΑΝΑΚΡΙΣΕΩΣ

Έν Β.Σ.Τ. 902Κ σήμεραν τήν 1ην του μηνός Νοεμβρίου του έτους 1974 ημέραν τής εβδομάδος Παρασκευήν και ώραν 09.00 ο ύπογεγραμμένος Λγός(ΠΖ) Φυτάς Ίωάννης εκτίθημι ότι ένεργήσας ένορκον προανάκρισιν δυνάμει των άρθρων 275,277 του ΣΠΚ συνεπεία τής ύπ' αριθμόν Φ. 453/14/62/Λ.Σ. 51/3-9-74 διαταγής τής ΕΛ.ΔΥ.Κ./1ον Ε.Γ. επί τής άνωτέρω ύποθέσεως άφωρώσης εις τήν έξαφάνισιν των κάτωθι όπλιτών:

1. Στρτης Άνδριτσοπούλου Έλευθερίου του Ίωάννου
2. Δνεύς Γιαννικάκη Μηνά του Ίωάννου
3. Στρτης Ζερβομανώλη Γεωργίου του Δημητρίου
4. " Κωνσταντίνου Εύαγγελου του Μιχαήλ
5. " Κουτρούλη Στεφάνου του Νικολάου
6. " Κωνσταντακοπούλου Ίωάννου του Νικολάου
7. " Καραγεώργου Άθανασίου του Βασιλείου
8. " Μπροδήμα Κωνσταντίνου του Δημητρίου
9. Δνεύς Ξένου Θεοδώρου του Γεωργίου
10. Λχίας Παυλούδη Άργυρίου του Γεωργίου
11. Στρτης Σίνη Άργυρίου του Γεωργίου
12. " Παπαδοπούλου Ίωάννου του Χαριλάου
13. " Σμυρλή Βασιλείου του Δημητρίου
14. " Τριάντη Βασιλείου του Άντωνίου
15. Λχίας Χαμουριωτάνη Γεωργίου του Δημοσθένους
16. " Βάσιου Βασιλείου του Στυλιανού

και λαβών ύπ' όψιν τας καταθέσεις των νομίμως έξετασθέντων μαρτύρων ως και τά λοιπά συγκομισθέντα και έν τή δικογραφία ύπάρχοντα άπαντα έν τώ συνόλω των κατ' άντικειμενικήν και όρθήν κρίσιν συνεκτιμώμενα συνήγαγον τά έξής:

1. Τήν 20-7-74 καθ' ήν έλαβε χώραν ή πρώτη επίθεση τών Τουρκικών δυνάμεων εισβολής οι 2ος και 4ος Λόχοι τής ΕΛ.ΔΥ.Κ. εύρισκοντο άμυντικώς έγκατεστημένοι έντός του Στρατοπέδου κατόπιν σχετικής διαταγής του Συντάγματος.

2. Εις τήν 2αν Διμοιρίαν του 2ου Λόχου άνήκεν και ο Στρτης Κωνσταντίνου Εύαγγελος του Μιχαήλ. Εις τόν 4ον Λόχον άνήκον και οι κάτωθι όπλιται και εις τήν έναντι ενός έκάστου άναγραφομένην Διμοιρίαν:

α. Δνεύς	Γιαννακάκης Μηνάς του Ίωάννου	II
β. Στρτης	Κουτρούλης Στέφανος του Νικολάου	"
γ.	Καραγεώργος Άθανάσιος του Βασιλείου	"
δ.	Μπροδήμας Κωνσταντίνος του Δημητρίου	"
ε. Δνεύς	Ξένος Θεόδωρος του Γεωργίου	"
ζ. Λχίας	Παυλούδης Παύλος του Γεωργίου	"
η. Στρτης	Σμυρλής Βασίλειος του Δημητρίου	"
θ. Λχίας	Βάσιος Βασίλειος του Στυλιανού	"
ι. Στρτης	Άνδριτσόπουλος Έλευθέριος του Ίωάννου	III
κ.	Ζερβομανώλης Γεώργιος του Δημητρίου	"
λ.	Κωνσταντακόπουλος Ίωάννης του Νικολάου	"
μ.	Παπαδόπουλος Ίωάννης του Χαριλάου	"
ν. Στρτης	Σίνης Άργύριος του Γεωργίου	"
ξ.	Τριάντης Βασίλειος του Άντωνίου	"
ο. Λχίας	Χαμουριωτάνης Γεώργιος του Δημοσθένους	"

3. Κατά τήν πρώτην φάσιν των Τουρκικών έπιχειρήσεων ήτις διήρκεσεν από 20-7-74 έως 22-7-74 άπαντες οι έν παραγράφω 2 διαλαμβανόμενοι όπλιται έλαβον μέρος και ουδεις τούτων έπαθεν τι.

4. Η 14-8-74 ήμερομηνία καθ' ήν ήρξατο ή δευτέρα έπιθετική ένέργεια των Τουρκων εύρε τους εις Παραгр. 2 άναφερομένους όπλιτας άμυντικώς έγκατεστημένους εις ύψωμα Α (4ος Λόχος) και εις Προμαχώνα (2ος Λόχος). Κατά τήν διάρκεια των έπιχειρήσεων τής δευτέρας φάσεως τό Στρατόπεδον τής ΕΛ.ΔΥ.Κ. έδέχθη σφοδράς έπιθέσεις Τουρκικού πεζικού ύποστηριζόμενο ύπό άρμάτων, όλμων, πυροβολικού και άεροπορίας, πλην όμως λόγω τής σθεναράς άντιστάσεως των έντός του Στρατοπέδου εύρισκομένων τμημάτων του 2ου και 4ου Λόχων αι Τουρκικαι έπιθέσεις άπεκρούοντο με τρομακτικας άπωλειας δια τους εισβολεις.

Περί τήν 15.00 τής 16-8-74 ή πίεσις του έχθρου ήτο πλέον έντονος και άφόρητος, τά δε άρμάτα του ειχον πλησιάσει άρκετά τας Έλληνικας θέσεις. Τότε διετάχθη ύπό του Συντάγματος άπαγγιστρωσις ήτις Δ/γή διεβιβάσθη και εις τους 2ον και 4ον Λόχους, οι διοικηται των όποιων διεταξαν τας Διμοιρίας των ν' άπαγγιστρωθωσι ένω ή έχθρική πίεσις ηύξανεν όλονέν.

Κατά τήν διάρκεια τής άπαγγιστρώσεως ο Στρτης Κωνσταντίνου Εύαγγελος του 2ου Λόχου ένω έθεάθη

ἀπαγγιστρούμενος περί τήν 15-15' νοτίως τοῦ Στρατοπέδου τῆς ΕΛΔΥΚ καί συγκεκριμένως εἰς τόν χώρον τοῦ GRAMMAR SCHOOL ἐξηφανίσθη μὴ παρουσιασθεῖς εἰς τό διενεργηθέν ἀμέσως προσκλητήριο τοῦ Λόχου του, ἐνῶ οὐδεὶς τόν εἶδεν νά πίπτη ἢ νά συλλαμβάνεται αἰχμάλωτος ἢ ν' αὐτομολῇ.

Ὅμοίως κατὰ τήν αὐτήν ὡς ἄνω ἡμερομηνίαν καί ὥραν ἤρξατο καί ἡ ἀπαγγίστρωση τῶν τμημάτων τοῦ 4ου Λόχου ὑπὸ σφοδρόν πυρ Πεζικοῦ, ἀρμάτων καί ἀεροπορίας. Κατὰ τήν διάρκειαν τῆς ἀπαγγίστρωσεως οἱ κάτωθι ὀπλίται τοῦ 4ου Λόχου:

α. Δνεύς	Γιαννακάκης Μηνᾶς
β. Στρτης	Κουτρούλης Στέφανος
γ.	Καραγεώργος Ἀθανάσιος
δ.	Μπροδήμας Κωνσταντίνος
ε. Δνεύς	Ξένος Θεόδωρος
ζ. Λχίας	Παυλούδης Παῦλος
η. Στρτης	Σμυρλῆς Βασίλειος
θ. Λχίας	Βάσιος Βασίλειος
ι. Στρτης	Ἀνδριτσόπουλος Ἐλευθέριος
κ.	Ζερβομανώλης Γεώργιος
λ.	Κωνσταντακόπουλος Ἰωάννης
μ.	Παπαδόπουλος Ἰωάννης
ν. Στρτης	Σίνης Ἀργύριος
ξ.	Τριάντης Βασίλειος
ο. Λχίας	Χαμουριωτάνης Γεώργιος

ἐξηφανίσθησαν μὴ παρουσιασθέντες εἰς τό διενεργηθέν προσκλητήριο τοῦ Λόχου τήν 17.00 εἰς τήν περιοχὴν Μακεδονιτίσσης. Τήν 24-9-74 καθ' ἣν ἔλαβεν χώραν ἀνταλλαγὴ αἰχμαλώτων ἀπελύθη ὁ Λοχίας Βάσιος Βασίλειος ὅστις συνελήφθη τήν 16-8-74 αἰχμάλωτος μαχόμενος ἐντός τοῦ Στρατοπέδου τῆς ΕΛΔΥΚ καί ὅταν τοῦτο κατελήφθη ὑπὸ τῶν Τουρκικῶν δυνάμεων ὁμοῦ μετὰ τοῦ Στρου Σμυρλῆ Βασιλείου τόν ὁποῖον διὰ τελευταίαν φοράν εἶδε τήν στιγμὴν τῆς συλληψεῶς των διότι κατόπιν τοὺς διεχώρισαν.

1. Ἐπειδὴ οἱ κάτωθι ὀπλίται ἀνήκοντες εἰς τοὺς ἐναντι ἑνός ἐκάστου ἀναγραφόμενον Λόχον:

1. Στρτης	Κωνσταντίνου Εὐάγγελος	2ος Λόχος
2. Δνεύς	Γιαννακάκης Μηνᾶς	4ος Λόχος
3. Στρτης	Κουτρούλης Στέφανος	"
4.	Καραγεώργος Ἀθανάσιος	"
5.	Μπροδήμας Κων / νος	"
6. Δνεύς	Ξένος Θεόδωρος	"
7. Λχίας	Παυλούδης Παῦλος	"
8. Στρτης	Σμυρλῆς Βασίλειος	"
9. Λχίας	Βάσιος Βασίλειος	"
10. Στρτης	Ζερβομανώλης Γεώργιος	"
11.	Κωνσταντακόπουλος Ἰωάννης	"
12.	Ἀνδριτσόπουλος Ἐλευθέριος	"
13.	Παπαδόπουλος Ἰωάννης	"
14.	Σίνης Ἀργύριος	"
15.	Τριάντης Βασίλειος	"
16. Λχίας	Χαμουριωτάνης Γεώργιος	"

α. Ἦσαν ἅπαντες παρόντες ἀπὸ 20-7-74 ἡμερομηνίαν ἐνάρξεως τῶν ἐπιχειρήσεων μέχρι τήν 15.00 τῆς 16-8-74 ὅτε διατάχθη ἡ ἀπαγγίστρωση.

β. Κατὰ τήν διάρκειαν τῶν ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεων ἐμάχοντο συνεχῶς καί ἡρωϊκῶς ὑπὸ τὰς δγὰς τῶν Λόχων των διὰ τήν προάσπισιν τοῦ Στρατοπέδου τῆς ΕΛ.ΔΥ.Κ. χωρὶς οὐδέποτε νά ἀποχωρήσουν ἢ νά ὑποχωρήσουν.

γ. Ἀπαγγιστρώθησαν ΜΟΝΟΝ κατόπιν δγῆς καί ὅτε πλέον κάθε ἀντίστασις ἦτο ματαία λόγω τῆς ὑπερόγκου εἰς ἄψυχον καί ἐμψυχον ὑλικόν ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἐχθροῦ.

δ. Ἐξηφανίσθησαν κατὰ τήν διάρκειαν τῆς ἀπαγγίστρωσεως ἡτις ἤρξατο τήν 15.00 τῆς 16-8-74 καί ὅτε τό ἐχθρικόν πυρ ὅλων τῶν ἐπιγείων μέσων πυρός καί τῆς Ἀεροπορίας ἦτο τόσο καταγιστικό, ὥστε καθίστατο λίαν δυσχερὴς ἂν μὴ ἀδύνατος ὁ ἐλεγχος καί ὁ συντονισμός.

ε. Δέν εὔρεθησαν παρόντες εἰς τό διενεργηθέν μετὰ τήν ἀπαγγίστρωσιν προσκλητήριο τοῦ Λόχου των τήν 17.15 τῆς 16-8-74.

ζ. Δεν ἐθεάθησαν ὑπὸ οὐδενός νά παραδίδωνται, νά αὐτομολοῦν, νά πίπτουν νεκροὶ ἢ νά συλλαμβάνωνται αἰχμάλωτοι πλὴν τοῦ Λοχίου Βάσιου Βασιλείου καί τοῦ Στρου Σμυρλῆ Βασιλείου.

η. Ἐξακολουθοῦν ν' ἀπουσιάζουν μέχρι σήμερον πλὴν τοῦ Λοχίου Βάσιου Βασιλείου ὅστις αἰχμαλωτισθεῖς τήν 16-8-74 ἀπελύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τήν 24-9-74.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Φρονώ ότι:

1. Οι όπλιται:		
α. Στρτης	Ανδρισόπουλος Ελευθέριος του Ίωάν.	ΣΑ 141/121064/74
β. Δνεύς	Γιαννακάκης Μηνάς του Ίωάννου	ΣΑ 119/ 60831/74
γ. Στρτης	Ζερβομανώλης Γεώργιος του Δημ.	ΣΑ 116/53737/74
δ.	Κων/ντίνου Ευάγγελος του Μιχαήλ	ΣΑ 128/83696/74
ε.	Κουτρούλης Στέφανος του Νικολάου	ΣΑ 131/93625/73
ζ.	Κων/κόπουλος Ίωάννης του Νικολάου	ΣΑ 106/30703/73
η.	Καραγεώργος Αθανάσιος του Βασ.	ΣΑ 122/68406/74
θ.	Μπροδήμας Κων/νος του Δημητρίου	ΣΑ 110/44298/73
ι. Δνεύς	Ξένος Θεόδωρος του Γεωργίου	ΣΑ 106/30490/73
κ. Λχίας	Παυλούδης Παῦλος του Γεωργίου	ΣΑ 131/93093/74
λ. Στρτης	Παπαδόπουλος Ίωάννης του Χαριλ.	ΣΑ 106/30477/74
μ.	Τριάντης Βασίλειος του Αντωνίου	ΣΑ 126/80726/74
ν.	Σίνης Αργύριος του Γεωργίου	ΣΑ 142/125260/73
ξ. Λοχίας	Χαμουργιωτάκης Γεώργιος του Δημοσθ.	ΣΑ 131/93291/73

έξαφανίσθησαν την 16-8-74 έν καιρώ πολέμου, διατελοῦντες έν ύπηρεσία διτεταγμένη τοιαύτη, ή δέ έξαφάνισις των προήλθεν ένεκεν τής ύπηρεσίας.

2. Ο Λοχίας Βάσιος Βασίλειος του Στυλιανού ΣΑ 131/93074/73 συνελήφθη αίχμάλωτος την 16-8-74 και άπελύθη την 24-9-74 έν καιρώ πολέμου, διατελών έν ύπηρεσία διατεταγμένη τοιαύτη, ή δέ αίχμαλωσία του προήλθεν ένεκεν τής ύπηρεσίας, ούδέν δέ πειθαρχικόν ή ποινικόν άδίκημα δύναται νά στοιχειοθετηθῆ έναντίον του.

3. Ο Στρτης Σμυρλής Βασίλειος του Δημητρίου ΣΑ 110/43085/73 συνελήφθη αίχμάλωτος την 16-8-74 έν καιρώ πολέμου, διατελών έν ύπηρεσία διατεταγμένη τοιαύτη, ή δέ αίχμαλωσία του προήλθεν ένεκεν τής ύπηρεσίας, ούδέν δέ πειθαρχικόν ή ποινικόν άδίκημα δύναται νά στοιχειοθετηθῆ έναντίον του. Ούτος δέν παρεδόθη είσέτι υπό τών Τουρκικών Δυνάμεων κατά την γενομένην άνταλλαγῆν αίχμαλώτων.

Ο ένεργήσας τήν ένορκον προανάκρισιν

ΓΕΝΙΚΟΝ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ
 1ον ΕΠΙΤΕΛΑΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 ΤΜΗΜΑ 6ον
 Άρ. Δικαιολογητικού Α14
 Άρ. Πρωτοκόλλου

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ

Πιστοποιείται ότι:

Ο ΣΜΥΡΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
 του Δημητρίου και της Ευχαΐας
 έτος γενήσεως 1952 κλάσεως 1973 ΑΣΜ 110/43085/73
 εκ Αδελφών - Νεοπαίσι - Αμφισβήσι
 ως προκύπτει εκ τών παρ' ήμίν ύπαρχόντων στοιχείων (Παράστασις Έκτελεσθείσας Ένορκων
Ψευδοκρίσεως - Ίσχυριση κερύελλου
 ύπηρετιών ως Στρτης πεφαισῶς εκ 5101Κ/4^ο ποκος, Ηχημεριδιου
υπό και Τούρκων ην 16.8.74 εντις εν Έκτελεσθείσας 5101Κ
Μακαθικων έναντιον ενόρκου δικηριού εν Δικαστηριου
υποκρίσεως και έναντι ενόρκου

Τό παρόν εκδίδεται εν ύπηρεσίαις χροῖνι

Αθήνα 7. 26. 1975
 Ο ΤΜΗΜΑΤΑΡΧΗΣ

 Ο ΠΡΟΔΙΕΤΗΡΗΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ '74 ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΕΛ.ΔΥ.Κ.

Έπιμέλεια: Θεόδωρος Μπινιχάκης

Η "ΕΛΛΟΠΙΑ" καλλιεργώντας την Έθνική Μνήμη και τιμώντας αυτούς που έπρόταξαν τά στήθη τους στην εισβολή του Άττιλα στην Μεγαλόνησο δημοσιεύει την συζήτηση που είχε με τον Πρόεδρο του Πανελληνίου Συνδέσμου Πολεμιστών Έλληνικής Δύναμης Κύπρου (ΕΛΔΥΚ) '74 κ. Λάμπρο Γώγο.

Εισαγωγικά αναφερόμαστε στις δύο μάχες που έλαβαν χώρα στο στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ την 20ην, 21ην και 22αν Ιουλίου '74 καθώς και την 14ην, 15ην και 16ην Αυγούστου κατά τον δεύτερο Άττιλα.

Τό πρωί της 20ης Ιουλίου 1974 τό σύνταγμα της ΕΛΔΥΚ γίνεται ό πρώτος στόχος της άεροπορίας τών εισβολέων με δύο βόμβες τών χιλίων λιβρών ή κάθε μία. Ό βομβαρδισμός διαρκεί όλη την ήμέρα. Τό σούρουπο οί Έλληνες ένστολοι άντεπιτίθενται και καταλαμβάνουν τις πρώτες σειρές τών πολυβολείων της ένισχυμένης από Τουρκοκύπριους, ΤΟΥΡΔΥΚ.

Στις τριήμερες μάχες του Ιουλίου ή κάθε πλευρά (ΕΛΔΥΚ και ΤΟΥΡΔΥΚ) διατηρεί τις θέσεις της και με την άνακωχή μαζεύει τούς νεκρούς της.

Οί άπώλειες τών έπιτιθεμένων Τούρκων και Τουρκοκυπρίων είναι άνυπολόγιστες. Από τούς Έλληνες καταμετρώνται 12 νεκροί, 45 τραυματίες και "άγνοούμενοι".

Στό διάστημα 23 Ιουλίου μέχρι 14 Αυγούστου, που άρχισε ό ΑΤΤΙΛΑΣ 2, ύπήρξαν εχθροπραξίες σε όλο τό μήκος του μετώπου, κατασκευή όχυρωματικών έργων και μεγάλη συγκέντρωση άρμάτων από τον εχθρό στό μέτωπο της ΕΛΔΥΚ.

Με τό πρώτο φώς της ήμέρας οί Τούρκοι έπιτίθενται με όλη τή τεράστια δύναμη πυρός που διαθέτουν (άεροπορία, άρματα, πυροβολικό, όλμοι) και περί τούς 5.000 στρατιώτες έναντι 400 ήρωικών ύπερασπιστών. Επί τρεις ήμέρες οί λυσσώδεις έπιθέσεις τών Τούρκων άποκρούονται από τά ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ. Κρατάνε και έλπίζουν πως (δέν μπορεί, έστω με ένα σμήνος της Έλληνικής Άεροπορίας) θά έλθη νά τούς βοηθήσει ή μητέρα Ελλάδα...

Άλλοίμονο ή μάχη είναι άνιση.

Τά άτσάλινα θηρία εισέρχονται στό Έλληνικό στρατόπεδο του όποιου οί Ηρωικοί Ύπερασπιστές του δέν διαθέτουν βαρύ όπλισμό νά τά άντιμετωπίσουν, άλλα προτάσσουν τά στήθη τους. Μεταξύ αυτών τών Άθανάτων ό Λοχαγός ΣΤΑΥΡΙΑΝΑΚΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ σκοτώνεται από άρμα μάχης έξ έπαφής.

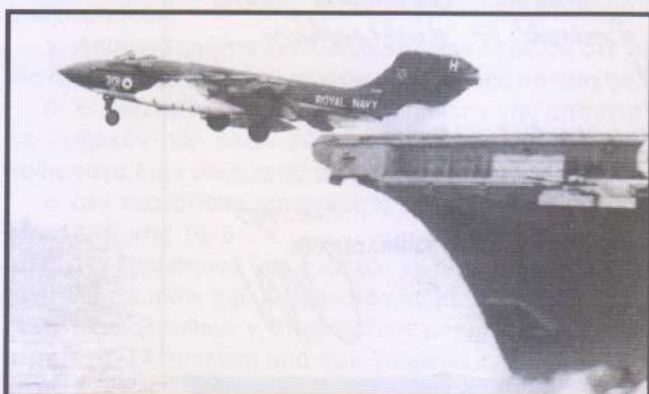
Τό πρακτορείο ειδήσεων Β.Β.С. αναφέρει ότι οί νεκροί μεταξύ τών έπιτιθεμένων άνέρχονται σε χιλιάδες.

Οί Έλληνικές άπώλειες ήσαν: 54 νεκροί Άξιωματικοί, Ύπαξιωματικοί και όπλίτες, 71 Άγνοούμενοι και περισσότεροι από 200 Τραυματίες.

Πάνω: "Άρμα τών εισβολέων, καταληφθέν άθικτο, οδηγείται από έθνοφρουρούς, οί όποιοι έθεσαν επ' αυτό το γαλανόλευκη..,

Κάτω άριστερά: Τό άγγλικό άεροπλανοφόρο "Ερμής", του όποιου ή παρουσία στις βόρειες άκτές της Κύπρου κατά τό χρόνο της εισβολής, έδωσε λαβή σε πολλές ύποψίες για τό ρόλο τών Άγγλων.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΤΙΣΣΑ
 Τόπος Ἀναπαύσεως
 τῶν Ἑλλήνων
 Ἀξιωματικῶν
 καὶ Στρατιωτῶν
 τῆς ΕΛ.ΔΥ.Κ.

Συνέντευξη

Ἐκτιμᾶτε ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ κράτος ἔχει ἀσχοληθεῖ ἐπισταμένα καὶ ἐπίμονα μὲ τοὺς ἀγνοούμενους συμμαχητὲς σας τῆς ΕΛΔΥΚ;

Απ: Πιστεύω πῶς ὄχι. Ἀπ'ὅτι γνωρίζω, τὰ 2-3 τελευταῖα χρόνια ἔχουν ἀναζητηθεῖ κάποιοι σὲ ὀνομαστικὸ ἐπίπεδο καὶ ἔχουν κληθεῖ κάποιοι συμπολεμιστὲς γιὰ καταθέσεις. Ὅμως αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ γίνει εὐθύς ἐξ ἀρχῆς. Αὐτὸ γιατί ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ἀγνοῦστοι νεκροὶ συμπολεμιστὲς μας. Δὲν ὑπῆρχε ἡ δυνατότητα ἀναγνωρίσεώς τους ἐπειδὴ τὰ πτώματά τους παραλήφθηκαν ἀπὸ Ἀξιωματικούς τοῦ ΓΕΕΦ καὶ τῆς εἰρηνευτικῆς δυνάμεως τοῦ ΟΗΕ, πέντε μέρες μετὰ τὴν πτώση τοῦ στρατοπέδου τῆς ΕΛΔΥΚ.

Κατὰ τὴ γνώμη σας τί ὀφείλει νὰ πράξει τὸ Ἑλληνικὸ κράτος ἀπέναντι στοὺς ἀγνοούμενους συμμαχητὲς σας;

Απ: Γιὰ μᾶς δὲν ὑπάρχουν ἀγνοούμενοι. Ἀγνοούμενοι, ἦταν γιὰ τὸ ἀμεσα ἐπόμενο διάστημα, ἐπειδὴ δὲν ἦταν γνωστὴ ἡ τύχη τοῦ καθενὸς μέσα στὸν ὀρμαγδὸ τῶν μαχῶν. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μετὰ ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθοῦν σὰν ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΠΟΛΕΜΟΥ, κάτι πού μόνο ἀπὸ ἐμᾶς ἀκούγεται, καὶ ποτὲ ἀπὸ ἐπίσημα χεῖλη.

Πῶς ἐρμηνεύετε τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἕλληνες στρατιῶτες πού ὑπηρετοῦσαν τὴ θητεία τους εἴτε στὴν ΕΛΔΥΚ εἴτε στὴν Κυπριακὴ Ἐθνοφρουρά, εἴτε στὸ Κυπριακὸ Ναυτικὸ, ἀντιπροσωπεύονται νόμιμα στὶς διεθνεῖς ἐρευνες ἀπὸ τὴν Κυπριακὴ καὶ ὄχι τὴν Ἑλληνικὴ Δημοκρατία;

Απ: Δὲν γνωρίζω τὸ διεθνὲς νομικὸ καθεστῶς.

Ὑποθέτω ὅτι αὐτὸ προκύπτει ἀπ'ὅτι γεγονός ὅτι ἡ Κύπρος εἶναι αὐτόνομο ἀνεγνωρισμένο κράτος διεθνῶς καὶ τὰ πολεμικὰ γεγονότα ὑπῆρξαν μετὰξὺ Τουρκίας καὶ Κύπρου. Ὅμως ἡ ΕΛΔΥΚ ἦταν καὶ εἶναι ἀκόμη καὶ σήμερα, μονάδα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, μέρος τῆς ἐγγυήτριας δυνάμεως.

Γιατί κατὰ τὴν ἄποψή σας, οἱ ἑλληνικὲς κυβερνήσεις δὲν ἔχουν ἀναγνωρίσει μέχρι στιγμῆς, ὡς ἀσφαλιστικὸ συντάξιμο χρόνο, τὴν στρατιωτικὴ θητεία στὴν ΕΛΔΥΚ κατὰ τὴν περίοδο τοῦ 1974;

Απ: Δὲν γνωρίζω τὸν πραγματικὸ λόγο. Ὅμως ὅποιος κι ἂν εἶναι γιὰ μᾶς εἶναι ἂν μὴ τί ἄλλο ἀπαράδεκτο, οἱ νεότεροι πολεμιστὲς τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, νὰ ἀντιμετωπίζονται διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς πολεμιστὲς τῶν ἄλλων πολεμικῶν περιόδων. Εἶναι γιὰ μᾶς ἓνα θέμα, πού γιὰ λόγους ἠθικούς καὶ ἱστορικούς, πρέπει νὰ κλείσει, μὲ τὴν ἀντίστοιχη ἀναγνώριση.

Μὲ βάση τίς ἐμπειρίες πού εἶχατε ὡς στρατεύσιμοι τοῦ 1974 στὴν μονάδα τῆς ΕΛΔΥΚ στὴν Κύπρο, τί θὰ συμβουλευάτε τοὺς σημερινούς στρατεύσιμους νέους τῆς Ἑλλάδος;

Απ: Πιστεύω ὅτι ὅλοι ὅσοι γνωρίσαμε τὸν πόλεμο, ἐπιλέγουμε τὴν εἰρήνη. Ὅμως γιὰ νὰ ὑπάρχει εἰρήνη, θὰ πρέπει οἱ ἀντίπαλοί μας νὰ γνωρίζουν ὅτι ἀνά πᾶσα στιγμὴ εἴμαστε ἐτοιμοὶ καὶ ἀποφασισμένοι νὰ ἀντιμετωπίσουμε ὅποιαδήποτε πρόκληση.

Οἱ σημερινοὶ στρατεύσιμοι νέοι, θὰ πρέπει νὰ νοιώθουν ὑπερήφανοι, σὰν ἀπόγονοι ὄλων αὐτῶν πού ἔγραψαν ἐνδοξες σελίδες στὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία καὶ πιστεύω ὅτι ἂν χρειασθεῖ θὰ γράψουν τίς δικές τους ἐνδοξες σελίδες Ἱστορίας.

ΤΟ ΕΝΩΤΙΚΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ Η ΕΝΑΡΞΗ ΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Γεώργιος Γρίβας Διγενής (23/5/1898-27/1/1974)

του Χ. Κέλλη

Στην ατέρμονα του χρόνου ροή η μνήμη σταματά σ' εκείνη τη δοξασμένη μέρα της 15ης Ιανουαρίου 1950. Ήταν μια παγωμένη χειμωνιάτικη μέρα του Γενάρη. Στις καρδιές, όμως, υπήρχε ηφαιστειο και οι καρδιές πυρπολούνταν από εθνικό πόθο, ο οποίος πήγαζε από την **Εθναρχική εγκύκλιο**:

“Κυπριακέ λαέ, καλείσαι όπως ηνωμένος και αδιάσπαστος υπέρ πάσαν άλλην περίστασιν, επιτελέσεις και τώρα το προς την δούλην πατρίδα καθήκον σου μετ' ενθουσιασμού. Δι' **ΕΝΩΣΙΝ** και μόνο **ΕΝΩΣΙΝ** καλείσαι να επισφραγίσης δια της ψήφου σου. Σύνθημα μοναδικό έστω δια πάντας. Ένωσιν και μόνον Ένωσιν και δι' αυτήν η ψήφος και του τελευταίου Κυπρίου... Εμπρός Κύπριοι. Όλοι εις τας επάλξεις δια την μάχην του δημοψηφίσματος, δια την εθνικήν αποκατάστασιν μας. Διά την Ένωσιν με την αθάνατον **Μητέρα Ελλάδα**. Ο δίκαιος Θεός, όστις εδημιούργησεν τον άνθρωπον δια να ζει ελεύθερος, είναι βοηθός και συμπαραστάτης του αγώνα μας.

ΖΗΤΩ Η ΕΝΩΣΙΣ!!”

Μ' αυτήν τη φλογερή εγκύκλιο η Εθναρχία καλούσε σύσσωμο τον Κυπριακό Ελληνισμό να δώσει με την ψήφο του το μήνυμα -αναφαίρετο δικαίωμά του- για ενσωμάτωση επιτέλους της Κύπρου στο μητρικό κορμό. Έτσι, από τις 15 μέχρι τις 22 Ιανουαρίου ο Κυπριακός Ελληνισμός με ακράτητο ενθουσιασμό έσπευσε να υπογράψει τον πόθο και τη θέλησή του.

Με δάκρυα στα μάτια προσέρχονταν όλοι, προσκυνούσαν τις άγιες εικόνες, έκαναν το σταυρό τους και στη συνέχεια στα τραπέζια που είχαν στηθεί είτε μέσα είτε έξω στο περίβολο των εκκλησιών υπέγραφαν τους τόμους του δημοψηφίσματος.

Το ελληνικό χέρι σιβαρό και σταθερό υπέγραφε τους δέλτους του δημοψηφίσματος που κάτω από δύο σταυρωτές Ελληνικές σημαίες αναγραφόταν ως επικεφαλίδα είτε το: **“Αξιούμεν την Ένωσιν της Κύπρου με την Ελλάδα”** είτε το **“Ενιστάμεθα της**

Ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα”.

Συγκινητική ήταν η προσέλευση ασθενών από τα νοσοκομεία και τις κλινικές όπου υποβασταζόμενοι από συγγενείς και φίλους προσέρχονταν για να εκδηλώσουν την αδάμαστη θέλησή τους για **“ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΕΝΩΣΗ”** με τη Μάνα Ελλάδα.

Οι σκηνές που εξελίσσονταν εκείνες τις μέρες ήταν πρωτοφανείς για την Κύπρο. Η ατμόσφαιρα δονούσε

από εθνικό παλμό, πατριωτικά τραγούδια και εμβατήρια. Οι εκκλησίες και οι δρόμοι είχαν σημαιοστολιστεί προμηνύοντας το ιστορικό αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος.

Αξίζει να αναφερθεί ότι προ της έναρξης του Δημοψηφίσματος αναπέμφθηκε σε όλους τους ναούς του νησιού δέηση υπέρ ενισχύσεως και ευο-

δώσεως του Ιερού εθνικού έργου.

Στη Λευκωσία πρώτος υπέγραψε το ιστορικό έγγραφο ο σεπτός Εθνάρχης Μακάριος Β'. Ο νέος Παπαφλέσας του Έθνους, ο οποίος υπέφερε κακουχίες, στερήσεις και εξορία για την αγαπημένη του πατρίδα έβαζε τη δική του υπογραφή στο Ενωτικό Δημοψήφισμα, το οποίο με δική του πρωτοβουλία διεξήχθη. Με δάκρυα στα μάτια και φωνή που έτρεμε μετά την υπογραφή του άφησε κληρονομιά για τις επόμενες γενεές τα λόγια του:

“Αν δε ζήσω για να ευλογήσω την ένωση, μίαν αφήνω παρακαταθήκην: **Παραμείνατε πιστοί εις τον Θεόν και την Ελλάδα. Ζήτω η Ένωσις”**.

Το δημοψήφισμα κράτησε 8 ημέρες. Η προσέλευση του λαού ήταν αθρόα παρόλες τις προσπάθειες εκφοβισμού του αγγλικού καθεστώτος το οποίο απαγόρευσε στους δημόσιους υπαλλήλους και στους δασκάλους να λάβουν μέρος σ' αυτό. Δικαίωμα ψήφου είχαν 224.757 εκ των οποίων οι 215.108 υπέγραψαν το Ενωτικό δημοψήφισμα, ποσοστό 95,7%.

Οι τόμοι που υπογράφηκαν ήταν τέσσερις. Ένας για την Ελληνική Κυβέρνηση, ένας για την Αγγλική Κυβέρνηση, ένας για τον Ο.Η.Ε. και ένας θα έμενε στην

Κύπρο. Ορίστηκε Εθνική πρεσβεία με επικεφαλής τον Μητροπολίτη της Κυρήνειας Κυπριανό για να τους μεταφέρει. Η Αγγλία και τα Η.Ε. αρνήθηκαν να παραλάβουν τους τόμους. Αρνητική όμως ήταν και η Κυβέρνηση της Ελλάδας υπό τον Νικόλαο Πλαστήρα. Τελικά ο τόμος παραδόθηκε στις 3 Ιουλίου στη Βουλή των Ελλήνων. Παραδίδοντας τον τόμο του δημοψηφίσματος προς τον Πρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων κ. Γόντικα ο Μητροπολίτης Κυπριανός είπε μεταξύ άλλων: **“Τους τόμους τούτους, Κύριε Πρόεδρε, αποτελούντας την ιεράν Βίβλον της θελήσεως του Ελληνικού Κυπριακού λαού, πορίζομεν σήμερον εις την Βουλήν των Ελλήνων ως αρραβώνα της Ενώσεως της Κύπρου μετά της Μητρός Ελλάδος...”**

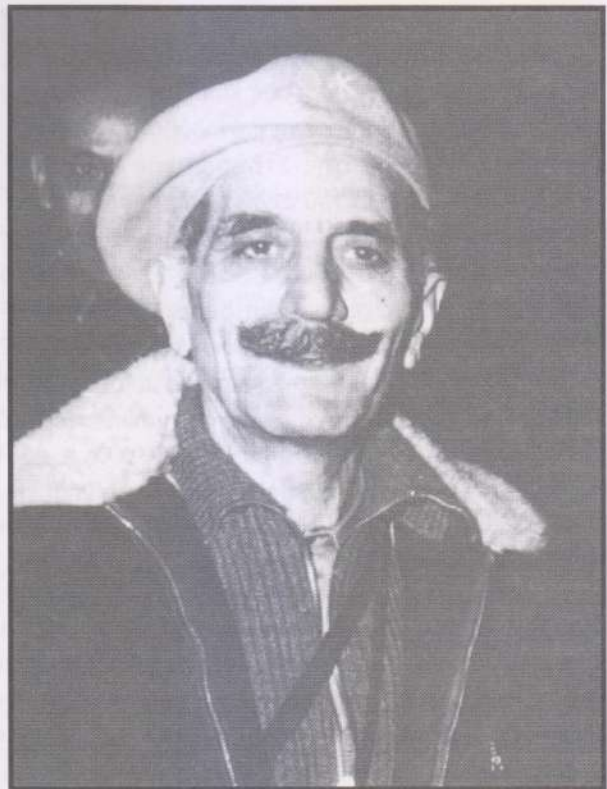
Μετά από επτάμηνη ακινησία σε Ευρώπη και Αμερική η Εθνική Πρεσβεία επέστρεψε την 21η Δεκεμβρίου στην Κύπρο. Ο Κυπριακός Ελληνισμός τους επεφύλαξε θερμότατη υποδοχή. Ο Άγιος Κυρήνειας προσφωνώντας τους αδούλωτους Έλληνες της Κύπρου είπε: **“Κυπριακέ λαέ. Η νόμιμος και δικαία αξίωσίς σας περί Ενώσεως μετά της Μητρός Ελλάδος δεν είναι πλέον μόνον αξίωσις δική σας, είναι αξίωσις του Πανελληνίου...”**

Αυτές ήταν οι προσπάθειες και οι πεποιθήσεις του Ελληνισμού της Κύπρου στην αρχή της ένδοξης δεκαετίας του 50. Ουσιαστικά το Εθνικό Δημοψήφισμα δεν είχε πρακτικό αποτέλεσμα στον πολιτικό τομέα. Στάθηκε όμως ορόσημο για την έναρξη του Εθνικοαπελευθερωτικού, ενωτικού αγώνα της ΕΟΚΑ την 1η Απριλίου 1955. Η Κύπρος βρήκε στο πρόσωπο του Αντισυνταγματάρχη **Γεωργίου Γρίβα** τον εθνικό αρχηγό, που θα ηγούνταν της οργάνωσης. Το ένδοξο παρελθόν του και η συνεχής τριβή του στα πεδία των μαχών τον έκαναν άξιο μπροστάρη και καθοδηγητή της ηρωικής γενιάς του '55-'59.

Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του στρατάρχη **Μοντγκόμερι** κορυφαίου ήρωα της Βρετανίας κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν επισκέφθηκε την Κύπρο κατά την διάρκεια του αγώνα **“Η ΕΟΚΑ του Διγενή στρατηγικώς είναι αήττητη”**.

Η πιο αδιάψευστη όμως μαρτυρία για την προσωπικότητα και ιδιαίτερα τη στρατιωτική ιδιοφυία του Γρίβα προέρχεται από το μεγαλύτερό του αντίπαλο το Στρατάρχη Σερ **Τζον Χάρτινγκ**, ο οποίος πριν να έρθει στην Κύπρο ήταν Αρχιστράτηγος των Βρετανικών Ενόπλων Δυνάμεων: **“Ένα δε μπόρεσα να πετύχω. Να παρασύρω το Διγενή σ' ενέργειες που θα μας υποβοηθούσαν στα σχέδιά μας”**.

Αναπόφευκτα, λοιπόν, η αποχώρηση του Χάρτινγκ από το νησί ανάγκασε την εφημερίδα “Daily Herald” να γράψει: **“Ένας στρατάρχης, τρεις στρατηγοί και**

Ο στρατηγός Γεώργιος Γρίβας Διγενής

40 χιλιάδες Βρετανοί στρατιώτες δεν αποδείχθηκαν ικανοί να νικήσουν την ΕΟΚΑ. Η ΕΟΚΑ με το Διγενή είναι αδύνατο να ηττηθεί...”

Το αντάρτικο λοιπόν της ΕΟΚΑ ήταν αήττητο. Αλλά όσο ο γερόλυκος **Διγενής** (αυτό ήταν το ψευδώνυμο του) και τα παλληκάρια του έδιναν μάχες, έγραφαν ιστορία και η πλάστιγγα της νίκης έγερνε με το μέρος τους κάποιιοι στα σαλόνια της πολιτικής παρεξέκλιναν της πορείας για ΕΝΩΣΗ με τη Μάνα Ελλάδα, γίνονταν επίορκοι και για προσωπικές τους φιλοδοξίες έθαβαν το μεγαλείο του αγώνα σε κάποιες συμφωνίες στη Ζυρίχη και το Λονδίνο, που οδηγούσαν σε μια κολοβή Ανεξαρτησία.

Μετά από την πισώπλατη αυτή μαχαιριά ο Γεώργιος Γρίβας αναχώρησε από την Κύπρο στις 17 Μαΐου 1959. Στο αεροδρόμιο του Ελληνικού του έγινε υποδοχή ήρωα. Στις 7 Οκτωβρίου 1959 η Ελληνική Βουλή τον ανακήρυξε **“Άξιο Τέκνον της Πατρίδος”** και έγινε ο δεύτερος μετά τον Κολοκοτρώνη που έλαβε αυτήν την τιμή.

Τα χρόνια που ακολουθούν είναι γεμάτα διακρίσεις για τον αρχηγό της ΕΟΚΑ. Ξεχωρίζουμε μόνο την απονομή αναδρομικά του βαθμού του Αντιστρατήγου, το Χρυσό Μετάλλιο της Πόλης των Αθηνών, το Χρυσό Αριστείο Ανδρείας, το Μετάλλιο Εξαιρέτων Πράξεων της Ταξιαρχίας του Φοίνικα και μια σειρά άλλων διακρίσεων που λόγω του χώρου δεν μπορούμε να παραθέ-

σοιμε.

Στις 20 Ιουνίου 1964 και μετά το βομβαρδισμό της Τηλλυρίας από τους Τούρκους καλείται ως σωτήρας να επιστρέψει στην Κύπρο για ν' αναλάβει την Αρχηγεία της ΑΣΔΑΚ (Ανώτατης Στρατιωτικής Διοίκησης Κύπρου). Η παρουσία του Διγενή και η βοήθεια από την Ελλάδα κάνουν την Κύπρο απόρθητη και αναπτρώνουν τον πόθο για ΕΝΩΣΗ με την Ελλάδα. Έτσι, μετά από μια προσχεδιασμένη σύρραξη Ελληνοκυπρίων-Τουρκοκυπρίων στην Κοφίνου η Ελληνική Μεραρχία αποσύρεται και ο Γρίβας ανακαλείται. Φεύγει από το νησί μαχαιρωμένος πίσωπλάτα για δεύτερη φορά στις 18 Νοεμβρίου 1967.

Το 1971 επιστρέφει και πάλι μυστικά στο νησί και ιδρύει την ΕΟΚΑ Β' με σκοπό να δημιουργήσει ένα μέτωπο κατά της Χούντας αλλά και για ν' ασκήσει πίεση για αλλαγή πορείας στο Κυπριακό με τερματισμό την πολυπόθητη ΕΝΩΣΗ.

Το 1972 και ενώ υπάρχει σχέδιο πραξικοπήματος από τη Χούντα των Αθηνών κατά του Μακαρίου, ο Γρίβας προτείνει συμφιλίωση και συνεργασία για τη σωτηρία του Έθνους.

Στις 27 Ιανουαρίου 1974 συγκλονισμένος ο Ελληνισμός μαθαίνει ότι ο "Γέρος" του χτυπήθηκε στα μαρμαρένια αλώνια με το Χάροντα και έχασε. Παρέμει-

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ ΑΘΛΗΜΑΤΟΣ

Τό ἀρχαιοελληνικόν Παγκράτιον ἄθλημα, σύμφωνα μέ τίς μαρτυρίες τῶν Ὀρφικῶν ἀλλά καί τοῦ ρυτοῦ τῆς Κρήτης ἔχει ζωή εἰς τόν Αἰγαιακόν ἀλλά καί τόν Ἑλλαδικό χῶρο ἀπό τήν 10η π.Χ. χιλιετία, σύμφωνα μέ τά Ὀρφικά καί σύμφωνα μέ τό ρυτό (ἀγγεῖο) τόν 16ο π.Χ. αἰῶνα.

Σήμερα ἡ Ἑλληνική Ὀμοσπονδία Παγκρατίου Ἀθλήματος, ἀναβιώνει τό ἀρχαιοελληνικό μαχητικό μας ἄθλημα, πρόγονο ὄλων τῶν ἐξ Ἀνατολῶν πολεμικῶν τεχνῶν, μέ βάση τίς σύγχρονες παιδαγωγικές καί ἀθλητιατρικές μεθόδους καί μέ ὅσον τό δυνατόν πλησιέστερη ἀντιγραφή γίνεται ἐκ τῶν ἀρχαίων προτύπων.

Οἱ σύλλογοι πού τό ἀσκοῦν εἶναι περισσότεροι ἀπό σαράντα, σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἀναγνωρισμένοι ἀπό τήν Ὀμοσπονδία Παγκρατίου Ἀθλήματος.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἄς ἐπικοινωνήσουν μέ τούς ἐξῆς ἀριθμούς τηλεφώνου: 01-7013809, 2831244, 4314909, 031-260723 καί 0294-85308

νε ὁμως ἀλύγιστος ἐπὶ των ἐπάλξεων, πιστός στον ὄρκο που ἔδωσε στο Ευαγγέλιο και στην προκήρυξη που ἔστειλε ἐκείνη τήν 1η Ἀπριλίου 1955:

"Με τη βοήθεια του Θεού, με πίστιν εἰς τον τίμιον ἀγῶνα μας, με τήν συμπαράστασιν ολοκλήρου του Ἑλληνισμοῦ καί με τήν βοήθεια των Κυπρίων ἀναλαμβάνομεν τον ἀγῶνα διὰ τήν ἀποτίναξη του Ἀγγλικοῦ ζυγοῦ, με σύνθημα ἐκεῖνο το ὁποῖο μας κατέλειπον οἱ πρόγονοί μας ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην: Ἡ ΤΑΝ Ἡ ΕΠΙ ΤΑΣ".

Για τρεῖς μέρες ἡ σωρός του ἐξετέθη σε λαϊκό προσκύνημα καί λέγεται ὅτι πέρασαν περισσότερες ἀπό 300.000 Ἕλληνες για να ἀποτίσουν τό ὑστάτο χαιρετὸν στον ἀκούραστο μαχητὴ του Ἑλληνισμοῦ. Στις 30 Ἰανουαρίου τελέστηκε ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία ἐπὶ τῆς σωροῦ του γεροντοπαλίκਾਰου καί τήν ἐπομένη ἡ Κυπριακή Βουλὴ των Ἀντιπροσώπων σε ἐκτακτὴ συνεδρίασή της τὸν ἀνακήρυξε "Ἄξιον Τέκνον τῆς Ἰδιαιτέρας Αὐτοῦ Πατρίδος Κύπρου".

Σήμερα ἀντὶ να φθάσουμε στους στόχους που θέσαμε με τήν υπογραφή μας στις 15 Ἰανουαρίου 1950, βλέπουμε τὴ μισὴ σχεδόν πατρίδα μας κάτω ἀπὸ τὴ βάρβαρη μπότα του Τούρκου εἰσβολέα καί κατακτητῆ, τό 1/3 των Ἑλλήνων τῆς Κύπρου πρόσφυγες, με χιλιάδες νεκρούς, ἀγνοούμενους καί μερικὲς ἐκατοντάδες σκλαβωμένους στην Καρπασία καί με κίνδυνον ολοκληρωτικοῦ ἀφανισμοῦ του Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἁγία Νῆσο.

Ἡ λύση Ὀμοσπονδίας που δρομολογεῖται τόσο ἀπὸ ἐσωτερικούς ὅσο καί ἀπὸ ἐξωτερικούς φορεῖς, εἶτε αὐτὰ λέγονται κράτη, κυβερνήσεις, κόμματα, πολιτικοί, τό μόνο που μπορεῖ να ἐπιφέρει εἶναι παραχάραξη τῆς ἱστορίας του Ἑλληνισμοῦ στο Νησί. Παραχάραξη τῆς ἱστορίας γιατί κάποτε ἀγωνιζόμασταν καί υπογράφαμε για τὴν Ἐνωση με τὴν Ἑλλάδα καί τώρα "ἀγωνιζόμαστε" καί "υπογράφουμε" για τὴν παραχώρηση τῆς Κύπρου μας στους Τούρκους.

Εμεῖς ὁμως λέμε τό δικό μας ΟΧΙ στους παραχαράκτες καί καλοῦμαστε να προστατέψουμε τό προκεχωρημένο φυλάκιο του Ἑλληνισμοῦ που λέγεται Κύπρος. Καλοῦμαστε να βάλουμε τὴ δικὴ μας υπογραφή καί ν' ἀξιώσουμε Λευτεριά καί Ἐνωση με τὴ μητέρα πατρίδα-Ἑλλάδα. Ἐχουμε ὑποχρέωση να φέρουμε εἰς πέρας τὸν ἀγῶνα που ὁ Διγενὴς ξεκίνησε για ἘΝΩΣΗ καί ΜΟΝΟ ΕΝΩΣΗ με τὴν Ἑλλάδα γιατί:

**"Χρωστάμε, καί σ' ὅσους ἦρθαν
πέρασαν, θα ἴρθουνε, θα περάσουν
Κριτές θα μας δικάσουν,
οἱ ἀγέννητοι οἱ νεκροί".**

(Κ. Παλαμάς)

ΤΑ ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΊΜΙΑ

του Φώτη Μεταλληνού *

Τείνουν τα ΜΜΕ να καθιερώσουν την καθόλα βλαπτική επέτειο των Ίμια. Δεν πρόκειται για εθνικό μας προβληματισμό, αλλά για την ανάδειξη και εκμετάλλευση μιας ειδησεογραφικά "ευεργετικής" κόντρας της τότε στρατιωτικής και πολιτικής ηγεσίας με αλληπάλληλους "γύρους".

Χωρίς να διαθέτω καμμία συνταγή, για το τι **έπρεπε** να γίνει στα Ίμια, -η λογική του **έπρεπε** δε συνιστά σοφία-, θα σταθώ στον απολογισμό της κρίσης των θεσμών μας.

Οι πολιτικοί μας φαίνεται να κατέχουν πολύ καλά το μάθημα ότι "ο πόλεμος είναι μια πολύ σοβαρή υπόθεση, ώστε να τον αφήσουμε στους στρατιωτικούς", μόνο που το μάθημα δεν τελειώνει εδώ. Υπάρχει μία επικίνδυνη απλούστευση των όρων, που απειλεί με αλλοτρίωση το χώρο της Εθνικής Άμυνας, - θα λεγα "αποστρατιωτικοποίησή" του.

Οι στρατιωτικοί από την πλευρά τους γνωρίζουν πολύ καλά, ότι η **απόφαση** ενός πολέμου αποτελεί ευθύνη της πολιτικής ηγεσίας (αν φυσικά δεν μας τον επιβάλει ο αντίπαλος). Η **διεξαγωγή** του πολέμου (προς την κατεύθυνση των τεθέντων πολιτικών σκοπών) είναι το κύριο έργο της στρατιωτικής ηγεσίας. Αυτά σαν αφετηρία γιατί το πρόβλημα των Ίμια βρίσκεται στο βαθμό συνεργασίας στρατιωτικής και πολιτικής ηγεσίας σχετικά με το "χειρισμό των κρίσεων".

Πρόκειται ακριβώς για μία αλληλουχία λεπτών στρατιωτικο-πολιτικών χειρισμών, από κοινού και στον ίδιο επιχειρησιακό χώρο, με την απόλυτη συνεργασία της πολιτικής, στρατιωτικής, διπλωματικής

"...Το γεγονός της επικάθισης στη νησίδα μερικών στρατιωτών αποτελεί ένα εγχείρημα εκ του ασφαλούς, μη αξιολογήσιμο στρατιωτικώς και μέσα στα μέτρα της τουρκικής "συνέπειας" στον κανόνα: όταν ο πολιτικός συνομιλεί, ο στρατός προχωρεί...,"

κ.α. ηγεσίας, όπου σε κάθε δεδομένη κατάσταση συνεκτιμώνται τα δεδομένα και συναποφασίζεται ο ενδεικνυόμενος τρόπος ενέργειας. Το πρόβλημα του χειρισμού των κρίσεων έγκειται στον επιτυχή συνδυασμό αποφασιστικότητας και διατήρησης του ελέγχου, για την επιτυχή αποτροπή της απειλής, χωρίς ανεπιθύμητες πολεμικές ή άλλες εμπλοκές, αλλά και με την εξασφάλιση των κεκτημένων. Πρόκειται για μια "κλειστή" για τα μέσα ενημέρωσης διαδικασία, όπου το στοιχείο της αποφασιστικότητας παίζει βασικό ρόλο στην αποτροπή. Σε περίπτωση στρατιωτικής εμπλοκής ο στρατιωτικός διοικητής αναλαμβάνει το καθαυτό έργο του, και πάντα κάτω από τον υπεύθυνο έλεγχο και καθοδήγηση της πολιτικής ηγεσίας.

Υπ' αυτή την έποψη είναι δύσκολο να ξεχωρίσουμε το ποιος "κάνει" τον πόλεμο.

Ο χειρισμός της κρίσης μέχρι την έναρξη του Πολέμου στον Περσικό, όπου ο αρχηγός του Μικτού Επιτελείου Στρατηγός **Κόλιβ Πάουελ** κυριολεκτικά "συγκατοίκησε" με τον πρόεδρο **Μπούς**, είναι ένα πρόσφατο όσο και κλασικό παράδειγμα χειρισμού κρίσεως και πολεμικής προπαρασκευής.

Δεν είναι πρώτη φορά που η

χώρα μας αντιμετώπισε κρίση με την Τουρκία. Παραπέμπω στην τελευταία κρίση του 1987, όπου υπήρξε ένας καθ' όλα σωστός χειρισμός και άμεση συνεργασία στρατιωτικής και πολιτικής ηγεσίας του ΥΕΘΑ. Η χώρα επέδειξε σθένος και αποφασιστικότητα και η Τουρκία "ανέκρουσε πρύμνα". Στο τέλος της κρίσης υπήρξε μία λελογισμένη ανακοίνωση από τα μέσα ενημέρωσης.

Εάν κάτι από όλα αυτά συνέβη στην περίπτωση των Ίμια, ο καθένας μπορεί να το κρίνει. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι η ορθότητα των όποιων ενεργειών μας κρίνεται πάντα από τον αντίπαλο.

Το σημαντικότερο για την εθνική μας άμυνα παραμένει η σωστή λειτουργία των θεσμών. Υπ' αυτή την έποψη θεωρώ ολέθρια την όποια μείωση της ιεραρχίας των Ενόπλων Δυνάμεων της χώρας, -αυτήν ακριβώς που επιλέγει η κυβέρνηση με τα δικά της κριτήρια-, και την παραπομπή της στο λαϊκό δικαστήριο της αδηφάγου ειδησεογραφίας.

Η διαφορά μεταξύ ενός υπουργού και ενός στρατηγού είναι ότι ο πρώτος επιλέγεται, ενώ ο δεύτερος εξελίσσεται μακροχρόνια μέσα στο στρατιωτικό χώρο, σπουδάζοντας τη στρατιωτική επιστήμη-τέχνη στα διάφορα επίπεδα, όπου οι επιδόσεις και ικανότητές του διαρκώς κρίνονται και αξιολογούνται. Όταν φθάσει στο ανώτατο αξίωμα, ο ίδιος κατέχει το αντικείμενό του, οι δε ικανότητές του είναι γνωστές και δοκιμασμένες, χωρίς περιθώρια εκπλήξεων. Οι εκπλήξεις μπορεί να προέλθουν από μία συσσωρευτική απονομή βαθμών (πολιτική βουλήσει) με τη Ναπολεόντια μέθοδο της

* *Αντιστράτηγος ε.α.*

υπόκρουσης των ταμπούρλων και την "ενθρόνιση" στα ανώτατα αξιώματα.

Δεν γνωρίζω αν το Τουρκικό ναυτικό θα περιλάβει στην Ιστορία του τη ναυμαχία των "Ίμια". Το γεγονός της επικάθισης στη νησίδα μερικών στρατιωτών αποτελεί ένα εγχείρημα εκ του ασφαλούς, μη αξιολογήσιμο στρατιωτικώς και μέσα στα μέτρα της τουρκικής "συνέπειας" στον κανόνα: όταν ο πολιτικός συνομιλεί, ο στρατός προχωρεί (όρα Αττίλας -2).

Το νόημα των Ίμια είναι καθαρά πολιτικό. Σηματοδοτεί μία προωθημένη φάση της τουρκικής επιθετικότητας, που, -κακά τα ψέματα-, πρέπει να είμαστε ψυχολογικά και στρατιωτικά έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε.

Ο δεύτερος θεσμός, που θα κρίνουμε, είναι αυτός της Ενημέρωσης, που ομολογουμένως πήρε "άριστα". Όχι μόνο για την όλη "διεύθυνση" της κρίσης, αλλά και για το λεπτομερή κατατοπισμό του λαού μας. Από την πρώτη στιγμή είχαμε στην τηλεόραση το χάρτη των επιχειρήσεων, με τον απόπλου των πολεμικών μας μονάδων από το ναύσταθμό και κάθε δυνατή πτυχή των επιχειρησιακών κινητοποιήσεων και εξελίξεων, ακόμη και τις προθέσεις της πολιτικής μας ηγεσίας: "τι θα πράξετε, κύριε υπουργέ,

"...η αποτρεπτικότητα ενός αμυντικού δόγματος προσμετράται από τη συνεκτίμηση όλων των παραγόντων της εθνικής μας ισχύος, με σπουδαιότερους την εθνική ομοψυχία και την αποφασιστικότητα του λαού μας να υπερασπισθεί την εθνική του ακεραιότητα...."

στη μία περίπτωση και τι στην άλλη..." **Ομιλούμε για μια κατάσταση ιδιώνυμης "αυτοκατασκοπείας"**.

Μας συνεπήρε η πολεμική ατμόσφαιρα, που δημιουργούν οι τηλεπαρουσιαστές μας, όταν περιφρονείς και περισπούδαστοι διευθύνουν τις υπαρκτές ή ανύπαρκτες επιχειρήσεις, συντηρώντας την ένταση στον ύψιστο βαθμό, διαμορφώνοντας το δημόσιο αίσθημα, επιτείνοντας καταστάσεις εκ του μη όντος. Πρώτα η ακροαματικότητα.

Χωρίς να αμφισβητώ την "ιερότητα" της ενημέρωσης, διερωτώμαι ωστόσο για τα όρια κυριαρχίας και αρμοδιότητας των μέσων ενημέρωσης, που εξωθούν τα πράγματα στα όρια μιας πληροφοριακής παραφοράς, πολύ πέρα των κανόνων και περιορισμών, που κατοχυρώνουν τη στοιχειώδη ασφάλεια των στρατευμάτων.

Αλλά για να είμαστε δίκαιοι, τα κανάλια μας δεν υστέρησαν στη

διαφημιστική και επίμονη προβολή των Τούρκων "κομάντος", που έπλεαν στην κυματώδη θάλασσα με τα φουσκωτά σκάφη τους και μιας "λάμπουσας" τουρκικής στρατιωτικής ηγεσίας τύπου "Βέρμαχτ". Στα ενδιαμέσα υπήρχε και η προβολή κάποιων επιτελών μας, που σε ανύποπτο χρόνο ρουτίνας διέσχιζαν τους διαδρόμους του Επιτελείου. Αυτά χωρίς καμμία περίσκεψη και απλά γιατί αυτά βρέθηκαν στα αρχεία των καναλιών.

Τη δική μας Στρατιωτική ηγεσία την είδαμε στα μεθεόρτια της κρίσης, όταν ξεφύτρωνε πίσω από τη φαρδιά πλάτη του Υπουργού Εθνικής Άμυνας, για να διαβάσει κάποιο απολογητικό χαρτί σχετικά με τον τρόπο αντίδρασης και τις αναληφθείσες ενέργειες και να ξαναγυρίσει στη θέση της, πίσω από τις "προστατευτικές" πλάτες του υπουργού μας. Μεγάλο λάθος.

Περιττεύει η υπόμνηση, ότι στις ώρες των εθνικών κινδύνων η θέση των Αρχηγών Επιτελείων είναι δίπλα στον υπουργό. Ότι αυτούς που η πολιτεία προέκρινε, να διαχειρισθούν την εθνική μας άμυνα και ασφάλεια, οφείλει πρώτα η ίδια να τους περιβάλει με την αρμόζουσα αίγλη. Εδώ πρόκειται για το κύρος των Ενόπλων Δυνάμεων της χώρας.

Προχωρώντας προς την κατεύθυνση θεώρησης των θεσμών επισημαίνουμε το γεγονός μιας καλοδεχόμενης "εισβολής" στο χώρο της εθνικής άμυνας, που πέραν από κάποια όρια καθίσταται βλαπτική. Αυτή αρχίζει από την εποχή της μεταπολίτευσης με αντικείμενο τη "δημοκρατικοποίηση" του στρατευματος και την κατοχύρωση των δικαιωμάτων του Έλληνα πολίτη. Προσχωρεί με τη δημοσιοποίηση απορρήτων και μη εγγράφων και κάθε λεπτομέρειας πάνω στις δραστηριότητες των στρατευμάτων. Αποτέλεσμα η συνεχής διαρροή πληροφοριών αυτόχρονα βλα-

πτική.

Δεν αρνούμεθα την αρμοδιότητα της πολιτείας σε κάθε πτυχή της εθνικής μας ζωής. Αποκρούουμε όμως τις όποιες παράτολμες "πρωτοτυπίες" και πειραματισμούς στον χώρο αυτό, που μπορούν να βλάψουν μακροχρόνια την αμυντική του ικανότητα. Επισημαίνουμε την εισχώρηση ενός εκφυλιστικού λαϊκισμού στο χώρο των Ενόπλων Δυνάμεων, όπου τα πάντα μεταλλάσσονται προς το ελευθεριότερο και ευκολώτερο για το στρατιώτη, - για το παιδί μας αν θέλετε-, χωρίς (αν είναι δυνατόν...) να παραβλάπεται το αξιόμαχο του στρατεύματος. Υπάρχει τεράστια διαφορά μεταξύ "στρατιώτη" και "ένστολου πολίτη".

Συναφώς ανακαλύπτονται μέθοδοι, για απομείωση της θητείας, σαν είδος πολιτικού μπουναμά, ... χωρίς και πάλι δυσμενείς επιπτώσεις. Το δημιουργούμενο κενό αναπληρώνεται με απαράδεκτες αλχημείες και διασκεδάζεται με την αναφορά σε "εκσυγχρονισμούς" στην εκπαίδευση, σε "μοντέρνα όπλα", σε "πολλαπλασιαστές ισχύος" και πάνω απ' όλα με μία ακατάσχετη "δογματολογία".

Θα σταθώ ιδιαίτερα στο φαινόμενο της **"δογματολογίας"**, που τείνει να καταστεί η φενάκη της εθνικής άμυνας.

Θα πρέπει να τονισθεί απ' αρχής, πως ένα υιοθετούμενο αμυντικό δόγμα, εμπεριέχει απαραίτητα τη στρατιωτική άποψη, με άλλα λόγια θα πρέπει να υποστηρίζεται στρατιωτικά. Η εκκόλαψη αμυντικών δογμάτων έξω από το φυσικό χώρο της εθνικής άμυνας, - απαραίτητα και με τη συμβολή άλλων παραγόντων-, και ερήμην της υπεύθυνης στρατιωτικής ηγεσίας είναι άκρως ριψοκίνδυνη. Αυτά για τη θεωρία του πράγματος.

Βλέπουν καθημερινά το φως της δημοσιότητας αμυντικά "εφευρή-

ματα", προιόντα μια δάνειας ξενικής ορολογίας, που αναφέρονται σε καταστάσεις και αμυντικά μεγέθη ξένα προς την ελληνική πραγματικότητα. Πρόκειται ακριβώς για αμυντικές αρχές, που ίσχυαν στην εποχή του διπολισμού και συγκεκριμένα στο επίπεδο της Αμερικανικής και Νατοϊκής αμυντικής στρατηγικής, τα οποία κατέστησαν ήδη ανενεργά και περιέπεσαν στα αζήτητα: **"μαζική ανταπόδοση"**, **"προκαταρκτικό χτύπημα"**, **"ευέλικτη ανταπόδοση"** κ.λ.π., κ.λ.π. Πρόκειται προφανώς για αμυντικά φιλολογήματα, που δεν έχουν σχέση με το στρατιωτικό χώρο, δημιουργούν σύγχυση και την εντύπωση, πως το όλο πρόβλημα της εθνικής άμυνας είναι η υιοθέτηση ενός καλού δόγματος.

Το **δόγμα της εθνικής άμυνας** είναι μια πολύπλευρη υπόθεση, που έχει άμεση σχέση με το εθνικό δυναμικό και τους πολιτικούς σκοπούς της χώρας. Χτίζεται σιωπηρά και μακροχρόνια στο χώρο του **στρατού**, κατ' επέκταση της **παιδείας**, της **οικονομίας** και της **πολιτικής**. Δεν διαφημίζεται, αφού οι γνωρίζοντες μπορούνε και το "διαβάζουν" μέσα από τη δύναμη και τη διάταξη των στρατευμάτων στο χώρο, τη φύση και τα μέσα τους, το είδος της εκπαίδευσης των στρατευμάτων κ.α. Τέλος η αποτρεπτικότητα ενός αμυντικού δόγματος προσμετράται από τη συνεκτίμηση όλων των παραγόντων της

εθνικής μας ισχύος, με σπουδαιότερους την **εθνική ομοψυχία** και την αποφασιστικότητα του λαού μας να υπερασπισθεί την εθνική του ακεραιότητα.

Αναφορικά με τη δυνατότητα και τη συχνότητα αλλαγής ενός δόγματος, είναι χρήσιμο να αναφέρουμε, πως το ελληνικό αμυντικό δόγμα από το 1952, που μπήκαμε στο NATO με την Τουρκία, έχει υποστεί μία και μόνη βασική αλλαγή. Από τον προσανατολισμό προς βορρά (Σύμφωνο της Βαρσοβίας) εστράφη προς ανατολάς (Τουρκία). Και αυτό προοδευτικά από το 1965, που στείλαμε τη Μεραρχία στην Κύπρο, μέχρι το 1975 περίπου, που ολοκληρώθηκε η αναδιάταξη προς ανατολάς.

Απέφυγα να γίνω απόλυτα συγκεκριμένος, επικαλούμενος την κρίση του αναγνώστη σχετικά με τις όποιες πραγματικές καταστάσεις. Η ευρεία ενασχόληση με το θέμα της εθνικής άμυνας κρίνεται κατά βάση θετική. Πρόκειται για ένα ευρύτατο χώρο της εθνικής μας ζωής, που δεν αποτελεί αποκλειστική αρμοδιότητα των στρατιωτικών. Με τα νέα δεδομένα της κοινωνικής και πολιτικής ζωής του τόπου μας, γίνεται αυξανόμενα εμφανής η ανάγκη για κάποιες αναπροσαρμογές, πάνω στη σχέση των παραγόντων της εθνικής μας ζωής με το χώρο της εθνικής άμυνας. **Προέχει η στήριξη των θεσμών.**

ΕΦΕΔΡΟΙ: ΑΓΝΟΗΜΕΝΕΣ, ΧΡΥΣΕΣ ΕΦΕΔΡΕΙΕΣ

του Πέλοπα Λάσκου *

Και ξαφνικά προέκυψε... η άσπρη τρύπα της εθνικής μας άμυνας. Η Πολιτεία θυμήθηκε ότι έχει πλέον του τακτικού στρατού και ένα εκατομμύριο στρατιωτικά εκπαιδευμένους άνδρες που θα υπερασπίσουν την πατρίδα μέχρις τελευταίας ρανίδας του αίματός τους.

Η ανακάλυψη δημοσιογραφικά προέκυψε μετά τους Πρώτους Πανελληνίους Αγώνες Εφεδρων που οργάνωσε ο Π.Σ.Ε.Ε.Δ. το τριήμερο της 28ης Οκτωβρίου 1996 στον ορεινό όγκο της Πάρνηθας.

Στην πραγματικότητα ήταν αποτέλεσμα σκληρής δουλειάς, επίπονης μελέτης και έντονης προπαρασκευής του Π.Σ.Ε.Ε.Δ., συγκεκριμένων προσώπων που έζησαν επιστρατεύσεις και ασκήσεις και έχασαν τον ύπνο τους, όπως επίσης και συγκεκριμένων φορέων Αξιωματικών (μονίμων και εφέδρων) και Οπλιτών με προέλευση από τις Ειδικές Δυνάμεις.

Στην αφύπνιση του γίγαντα συνέβαλε και η προσωπική παρέμβαση του κ. ΥΕΘΑ, Άκη Τσοχατζόπουλου, ο οποίος παρέκαμψε την γραφειοκρατία (κατά τρόπο ομολογουμένως εντυπωσιακό) και απέδειξε ότι στην υλοποίηση του σχεδιασμού και την εκτέλεση των αποφάσεων απαιτούνται ηγέτες και όχι συναρμόδια συμβούλια.

Η **αφύπνιση** του γίγαντα όμως δεν σημαίνει και **αξιοποίηση** του γίγαντα. Στην κατεύθυνση αυτή κινούνται οι σκέψεις που ακολουθούν. Το θέμα δεν αναπτύσσεται διεξοδικά διότι ο χώρος δεν το επιτρέπει. Υπάρχει όμως και ένα δεύτερο λεπτό θέμα. Η μυστικότητα σε οτιδήποτε αφορά την εθνική μας άμυνα.

Θα συμφωνούσαμε πάραυτα εάν η εκμετάλλευση αυτής της μυστικότητας δεν είχε γίνει ένα αδιαπέραστο παραπέτασμα που έστησαν οι καρεκλοκένταυροι και οι γραφειοκράτες, οι ευθυνόφοβοι, οι εφησυχασμένοι και οι καριερίστες συνεπικουρούμενοι εκουσίως ή ακουσίως από τους δήθεν προοδευτικούς, τους δήθεν ειρημιστές και τους δήθεν κουλτουριάρηδες προκειμένου να απολαύσουν την μακάρια ηρεμία ενός δημοσιοϋπαλληλικού γραφείου, την ικανοποίηση της ιεραρχικής ανόδου και την καταξίωση της κομματικής θέσης ή της βουλευτικής έδρας. Θα ήταν δικαίωμά τους εάν δεν είχαν οδηγήσει την εθνική μας άμυνα σε ένα απελπιστικό τέλμα. Θα τηρήσουμε λοιπόν το απόρρητο αλλά μόνον μέχρι εκεί που δεν ζημιώνει

άμεσα τις Ένοπλες Δυνάμεις και την αποστολή τους.

Για μία ακόμη φορά θα γίνουμε κακοί. Καλύτερα όμως να είμαστε κακοί και ζωντανοί παρά καλοί και ήρωες. Πολύ φοβόμαστε ότι οι καλοί θα "πέσουν" γρήγορα. Ενδεχομένως ηρωϊκώς αλλά πάντως γρήγορα.

Η προσωπική εμπειρία όλων μας, σε όλες τις επιστρατεύσεις, ασκήσεις και προσκλήσεις στις οποίες συμμετείχαμε, μας υποχρεώνει να δηλώσουμε (όχι ανώδυνα αλλά πάντως υπεύθυνα) ότι το υπάρχον σύστημα επιστρατεύσεως απέτυχε οριστικώς και δεν επιδέχεται θεραπείας.

Όσες αρμόδιες αναφορές και εάν προσκομισθούν, όσες επιθεωρήσεις και εάν έλαβαν χώρα, όσες ευαρέσκειες και εάν εκφράστηκαν αρμοδίως, δεν αλλάζουν το απλό γεγονός ότι εμείς ήμασταν εκεί και καταθέτουμε ό,τι είδαμε ως αυτόπτες μάρτυρες και όχι ως εκ των υστέρων πραγματογνώμονες.

Και τα είδαμε από την αρχή μέχρι το τέλος. Όχι "αφού γυαλίστηκαν και βάφτηκαν". Το χειρότερο όμως είναι ότι ως φορολογούμενοι τα πληρώσαμε κιόλας.

Ύστερα από την διαπίστωση αυτή ήταν υποχρέωσή μας να αναζητήσουμε τα αίτια της αποτυχίας και να τα αναλύσουμε ιστορικά και κοινωνιολογικά, να τα αναλύσουμε δηλαδή επιστημονικά χωρίς προκαταλήψεις, χωρίς συμφέρον (άλλο από την ίδια μας την επιβίωση) και χωρίς καμμία απολύτως διάθεση να μειώσουμε ή να υποτιμήσουμε κανένα. Δεν διεκδικούμε το αλάθητο. Διεκδικούμε όμως την αναγνώριση της ειλικρίνειάς μας και της αγάπης μας προς τις Ένοπλες Δυνάμεις, την Ελλάδα και τον Ελληνισμό.

α) Το σύστημα επιστρατεύσεως απέτυχε. Απέτυχε διότι είναι πεπαλαιωμένο. Οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές δεν αλλάζουν το σύστημα. Απλά κάνουν ένα αρχαίο σύστημα ταχύτερο στις εμπλοκές. Απέτυχε διότι στερείται φαντασίας και ψυχής, διότι οι μονάδες επιστρατεύσεως έγιναν ψυγεία ανεπιθύμητων στελεχών, διότι η Διεύθυνση Επιστρατεύσεως έγινε αίθουσα αναχωρήσεως αποστρατευομένων και αίθουσα αναμονής τιμωρημένων και ανεπιθύμητων, όπως επίσης και διότι η στρατιωτική ηγεσία δεν έθεσε το πρόβλημα ενώ το ήξερε (για να μην μπλέξει) και η πολιτική ηγεσία δεν ρώτησε, ενώ το υποψιάζοταν (για να μην μπλέξει επίσης).

Έτσι φτάσαμε να γίνονται αιτήσεις εθελοντών να συμπληρώσουν μονάδες επιστρατεύσεως (εφ Λοχίας Κ/Δ τριάντα ετών καθηγητής φυσικής αγωγής, αθλη-

* Δικηγόρος-Εφ.Λχίας (ΠΒ)
Νομικός Σύμβουλος Π.Σ.Ε.Ε.Δ.

τής στα αλεξίπτωτα, άγαμος) και να λαμβάνουν την τυποποιημένη απάντηση ότι "η συμπλήρωση των μονάδων γίνεται με μηχανογραφικό τρόπο". Συγχαρητήρια. Το κομπιούτερ επέλεξε εφ. Λοχία Κ/Δ τριάντα ετών τραπεζικό υπάλληλο ογδόντα επτά κιλών βάρους με πρόβλημα στη σπονδυλική στήλη, μανιώδη καπνιστή, πατέρα δύο παιδιών. Και εμείς κοιμόμαστε ήσυχοι.

Είναι επιτακτική ανάγκη η δημιουργία νέου δόγματος, σύγχρονου επιθετικού ανορθοδόξου και αντισυμβατικού. Είναι επίσης

επιτακτική ανάγκη η δημιουργία Διευθύνσεως Εφέδρων και Συμβουλίου Εφέδρων στο ΓΕΕΘΑ και το ΥΕΘΑ αντίστοιχα. Είναι τέλος, επιτακτική ανάγκη η αναβάθμιση της Διευθύνσεως Επιστρατεύσεως. Συγκεκριμένες προτάσεις επί του θέματος έχουν υποβληθεί αρμοδίως. Οψόμεθα.

β) Το σύστημα απέτυχε διότι δεν σεβάστηκε τον φορολογούμενο Έλληνα πολίτη όταν θυμήθηκε να τον επανακαταστήσει οπλίτη. Διότι δεν δημιούργησε ένα σύστημα εργατικού δικαίου που θα εξασφαλίσει την αμοιβή του επίστρατου από τον εργοδότη του εάν είναι δημόσιος ή ιδιωτικός υπάλληλος και δεν εξασφάλισε μια στοιχειώδη αποζημίωση για όσους δεν εντάσσονται σε μία σχέση εξηρημένης εργασίας (Αγρότες, εμπόρους, ελεύθερους επαγγελματίες κλπ.). Απέτυχε διότι η ίδια η Πατρίδα που σε καλεί να την σώσεις ξεχνάει να σώσει την οικογένειά σου.

Δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή στοιχειώδης κοινωνική προστασία εφέδρων. Εάν τραυματιστεί ο επίστρατος, τί γίνεται; Σας διαβεβαιούμε τίποτα απολύτως. Εάν σκοτωθεί, ποιος πληρώνει την οικογένειά του; Σας διαβεβαιούμε απολύτως κανείς. Το ότι ενδεχομένως το θύμα βαρύνεται με συντρέχον πταίσμα (πράγμα πιθανόν), επειδή δεν τήρησε κάποιους κανόνες ασφαλείας, δεν ισχύει, διότι εάν καθόταν σπιτάκι του δεν θα έπαιζε με βλήματα των 155 χλστ.

Επειδή λοιπόν η υπηρεσία γνωρίζει ότι κανείς δεν πληρώνει και ότι η οικογένειά του δικαίως θα ξεσηκωθεί και ότι ενδεχομένως θα απευθυνθεί και στον πλησιέστερο τηλεοπτικό σταθμό με όλες τις περαιτέρω συνέπειες, δεν τον αφήνει να παίζει με βλήματα των 155 χλστ. δηλαδή δεν τον εκπαιδεύει προκειμένου να έχει το κεφάλι της ήσυχο. Και έχει έτσι επιστρατεύσει σε άσκηση έναν έμπορο και τον έχει απλήρωτο να κοιτάει τους άλλους προσβάλλοντας και

αυτόν ακόμη τον ανδρισμό του.

Ο ίδιος έφεδρος προσέρχεται οικειοθελώς στον Π.Σ.Ε.Δ. καλύπτει 75 χιλιόμετρα σε τρεις ημέρες με πλήρη φόρτο και περνάει φαράγγια με αερογέφυρες, ενώ σε περίπτωση ατυχήματος καλύπτεται από την ομαδική ασφάλεια του Συνδέσμου. Δεν είναι όμως μόνον αυτό. Την έλλειψη της κοινωνικής μέριμνας (πάλαι ποτέ νομοθετημένης) την συμπληρώνει η πλήρης εγκατάλειψη της Εφεδρείας στην άδικη τύχη της. Δεν υπάρχουν γρήγορες και αξιοκρατικές προαγωγές εφέδρων αξιωματικών, δεν υπάρχουν καν προαγωγές υπαξιωματικών και δεν λαμβάνεται υπ' όψιν η επαγγελματική πορεία των εφέδρων μετά την απόλυσή τους.

Αποτέλεσμα: Μόνιμος Επιλοχίας (ΠΒ) διοικεί εφ. Δνέα ή εφ. Λχια (ΠΒ) Τοπογράφο μηχανικό τριάντα έξι ετών πατέρα τριών παιδιών εργοταξιάρχη στην ΔΕΦΑ. Και δεν τον διοικεί απλώς αλλά αποφασίζει σε θέματα τοπογραφίας και στοιχείων βολής. (Το παράδειγμα είναι αυθεντικό).

Άλλο: Υφηγητής της καρδιοχειρουργικής εφ. Ανθυπίατρος (ακόμη, διότι ουδείς εσκέφθη να τον προάγει) αλεξιπτωτιστής, διοικείται από δέκα χρόνια νεώτερο Υπίατρο Παθολόγο. Άνευ σχολίων.

Αυτά δεν είναι μεμονωμένες περιπτώσεις. Είναι οι μοναδιαίες περιπτώσεις που απαρτίζουν το σύνολο. Κάθε πολίτης είναι μοναδιαία περίπτωση. Είναι αναφαίρετο δικαίωμά του. Όπως αντιμετωπίζεται ως μοναδιαία περίπτωση φορολογικώς θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως μοναδιαία περίπτωση και στρατολογικώς.

γ) Το σύστημα απέτυχε διότι ουδείς λαμβάνει υπόψη τις ανάγκες του Έλληνα Εφέδρου, τις τοπικές ιδιαιτερότητες, τις πρακτικές παραμέτρους μιάς επιστράτευσης, τα προβλήματα στις μετακινήσεις

μέσα σε έκρυθμες καταστάσεις. Το σύστημα δεν έλαβε υπ' όψιν την στοιχειώδη αρχή ότι το σπίτι σου το υπερασπίζεσαι καλύτερα από το σπίτι του άλλου. (Δυστυχώς ο αείμνηστος Δαβάκης και εάν ακόμη ζούσε θα ήταν μάλλον σε δυσμένεια).

Αποτέλεσμα: Κάτοικος νησιού επιστρατεύεται σε άλλο νησί, το οποίο καλείται να υπερασπίσει, Το δικό του νησί θα το υπερασπίσει άλλος κ.ο.κ.

Όμως ένα σύστημα επιστρατεύσεως θα κληθεί να λειτουργήσει μέσα σε ανώμαλες καταστάσεις κάτω από απρόβλεπτες συνθήκες και μέσα σε ελάχιστο χρόνο. Δεν υπάρχουν πολυτέλειες. Το σύστημα πρέπει να είναι απλό και λειτουργικό.

Την στιγμή που η μικρότερη Ελληνική επιχείρηση εφαρμόζει ή τουλάχιστον προσπαθεί να εφαρμόσει βασικές αρχές της σύγχρονης διοικητικής επιστήμης (μάντζμεντ) με εναλλασσόμενα ηθικά-ψυχολογικά και υλικά κίνητρα, έμμεσες παροχές, ψυχολογική στήριξη του εργαζομένου, προβολή του ρόλου της μονάδας στο σύνολο και σύσφιξη των σχέσεων μεταξύ των εργαζομένων, την ίδια στιγμή οι μεγάλες βιομηχανίες δημιουργούν αθλητικά τμήματα και εσωτερικό σύστημα ηθικών αμοιβών, η Πολιτεία δεν φροντίζει να δώσει ούτε έναν καλό λόγο στον επίστρατο προκειμένου αυτός να παρουσιάσει και να αναλάβει φιλότιμα τα καθήκοντά του. Υποτίθεται βεβαίως ότι η μη εμφάνιση συνιστά ποινικό αδίκημα αλλά είναι γνωστό ότι και παραθυράκια υπάρχουν και ποινικές διώξεις δεν ασκούνται αλλά και στο ακροατήριο οι κατηγορούμενοι αθώνονται κυρίως, διότι και οι Δικαστές ακόμη έχουν επίγνωση των προβλημάτων που δημιουργεί μία πρόσκληση σε στρατιωτική άσκηση.

Απαιτείται άμεσος, ουσιαστικός και βαθύς εκσυγχρονισμός, επιστημονική έρευνα και αντιμετώπιση του προβλήματος και ευρύτατη διαφώτιση του πληθυσμού. Την εποχή του εκσυγχρονισμού είναι αυτοκτονία να μην εκσυγχρονίζονται οι Ένοπλες Δυνάμεις.

δ) Το σύστημα απέτυχε διότι το μόνο που κατάφερε είναι να μετεκπαιδεύει από την τεράστια δεξαμενή του ενός εκατομμυρίου εφέδρων μόνον 10.000 ετησίως και πολλούς από αυτούς σε αντικείμενα όπως η λύση-αρμολόγηση υπνόσακου και η παρακολούθηση βιντεοταινιών, την στιγμή που κανείς υγιής αρσενικός δεν θέλει να βλέπει βίντεο όταν τετρακόσια μέτρα από την οθόνη του προελαύνουν άρματα, υπερίππανται ελικόπτερα και εκτελούνται βολές.

Τέλος, το σύστημα απέτυχε διότι η Πολιτεία δεν δημιούργησε φρόνημα στο εφεδρικό δυναμικό, δεν εμφύσησε την αυτοπεποίθηση στον πληθυσμό, επιχείρησε συστηματικά να γκρεμίσει την εμπιστοσύνη του λαού στις Ένοπλες Δυνάμεις, οδήγησε στον κοινωνι-

κό παραγκωνισμό τα στελέχη των Ε.Δ. και δεν εξασφάλισε ούτε καν τη στοιχειώδη οικονομική ανταμοιβή τους για το έργο που παράγουν, πλήγωσε το κύρος των Ε.Δ., έθιξε την αξιοπρέπειά τους, αγνόησε τις παραδόσεις τους και τις κατέστησε αντικείμενο μικροκομματικής συναλλαγής.

Το Υπουργείο Εθνικής Αμύνης έχει αυτή τη στιγμή στα χέρια του μια τεράστια ευκαιρία. Την θεσμοθέτηση της **Παλλαϊκής Άμυνας**.

Υπάρχουν δύο τρόποι για να ξεκινήσει οτιδήποτε νέο. Ο ένας είναι η αντιγραφή ήδη υπάρχοντος μοντέλου και ο άλλος η εξ υπαρχής δημιουργία του.

Το νομοσχέδιο για την Παλλαϊκή Άμυνα δεν είναι απλώς κατεπείγον. Είναι τραγικά καθυστερημένο. Πολύ φοβόμαστε όμως ότι κινείται προς την σωστή κατεύθυνση με λάθος τρόπο. Φαίνεται ότι έχει φορτωθεί τις αμαρτίες, τις υστεροβουλίες και τις αποτυχημένες νοοτροπίες του παρελθόντος. Στην προσπάθειά του να εξασφαλίσει την λειτουργία του θεσμού, εξασφαλίζει την δημιουργία ενός ακόμη χαρτοβασιλείου.

Η Παλλαϊκή Άμυνα είναι η εκπεφρασμένη και ανυποχώρητη βούληση του Λαού μας να επιβιώσει. Είναι η κινητοποίηση του γίγαντα της Εφεδρείας που θα δώσει περιθώρια ανετότερων χειρισμών κρίσεων στην πολιτική ηγεσία και περιθώρια ελιγμών στην στρατιωτική. Γι' αυτό και πρέπει να απαρτίσει τον τέταρτο Κλάδο των Ενόπλων Δυνάμεων που θα στελεχωθεί και θα πλαισιωθεί από ανθρώπους έμπειρους και ικανούς μέσα σε σύγχρονα πρότυπα, όχι προσαρμοσμένα στις Ελληνικές συνθήκες, αλλά γνήσια Ελληνικά. Ένα σύστημα απλό, μια εκπαίδευση σύγχρονη, μία στελέχωση αξιοκρατική και μία σειρά από κίνητρα είναι αυτό που χρειάζεται ο θεσμός για να λειτουργήσει αποτελεσματικά. Σε αυτό πρέπει να προστεθεί η ευρύτατη διαφώτιση του πληθυσμού και η θερμή υποστήριξη του θεσμού από την Αντιπολίτευση, τον Τύπο και τα Μ.Μ.Ε.

Είναι κεφαλαίωδες εθνικό θέμα να μη φορτωθεί η **Παλλαϊκή Άμυνα** τα σφάλματα και τις αμαρτίες του παρελθόντος. Να παραμείνει εκτός της μικροπολιτικής και μακριά από την γραφειοκρατία και την αναρμοδιότητα των συναρμοδίων. Να γίνει ένα πραγματικά μάχιμο, ανορθόδοξο, στρατιωτικό σώμα ικανό να μεταβάλει κάθε νησί, κάθε χωριό, κάθε δρόμο και κάθε σπίτι σε εφιάλη για τον αντίπαλο. Να έχει **κοινωνικό πρόσωπο, ανθρώπινη ευαισθησία και εσωτερική αξιοκρατία**. Να έχει **πειθαρχία, σοβαρότητα, υψηλό φρόνημα, υψηλό ηθικό και επιθετική αντίληψη**. Πάνω όμως απ' όλα να σέβεται τον φορολογούμενο πολίτη.

Λύσεις υπάρχουν. Οι αρμόδιοι τις γνωρίζουν. Θα τις εφαρμόσουν;

ΟΙ ΠΥΡΑΥΛΟΙ S-300 ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΑΜΥΝΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

του Παναγιώτη Διακουράκου *

Η Κυπριακή Κυβέρνηση ανακοίνωσε στις 4 Δεκεμβρίου 1996 την πρόθεσή της να προβεί στην προμήθεια ρωσικού αντιαεροπορικού συστήματος, για την αεράμυνα της Κύπρου.

Η ανακοίνωση προκάλεσε τις έντονες διαμαρτυρίες και την κριτική των ΗΠΑ, Αγγλίας και Γερμανίας και τουρκικές απειλές περί αναλήψεως στρατιωτικής ενεργείας, για την καταστροφή των πυραύλων, εάν εγκατασταθούν στην Νήσο. Ο Πρόεδρος Γλ. Κληρίδης, αγνοώντας τις "δυτικές συστάσεις" και τις τουρκικές πολεμικές κραυγές και ενεργώντας σωστά, στις 4 Ιανουαρίου 1997, προχώρησε στην υπογραφή συμβάσεως με την Ρωσία, για την προμήθεια του Ρωσικού αντιαεροπορικού-πυραυλικού συστήματος S-300 PMU-1 (SA-10 GRAMBLE ορολογία NATO). Δεν είναι γνωστές οι λεπτομέρειες της προμήθειας, αλλά κατά το περιοδικό DEFENSE NEWS¹, η όλη δαπάνη της αγοράς ανέρχεται σε ποσόν μεταξύ 400-660 εκατομ. δολλαρίων ΗΠΑ. Το ύψος της δαπάνης, εάν είναι ακριβές, προσδιορίζει κατά προσέγγιση το μέγεθος της προμήθειας, που δύναται να χαρακτηριστεί ως ικανοποιητική και επαρκής, από πλευράς μονάδων πυρός, ηλεκτρονικών μέσων κατευθύνσεως και ελέγχου, αριθμού πυραύλων κ.λ.π.

Οι ΗΠΑ προσπάθησαν να ματαιώσουν την προμήθεια με αυστηρές επισημάνσεις περί της διαμορφώσεως με την αγορά, επικίνδυνων καταστάσεων στις σχέσεις Ελλάδος-Κύπρου-Τουρκίας. Το ίδιο έγινε και από πλευράς Αγγλίας και Γερμανίας. Επισημαίνεται η επί του θέματος σιγή της Γαλλίας. Οι επίσημοι των ΗΠΑ στις προειδοποιήσεις τους, επεκατέστησαν, πέραν των κινδύνων συρράξεως μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας και το γεγονός ότι η εγκατάσταση των πυραύλων δημιουργεί εμπόδια στην πρωτοβουλία για την επίλυση του "Κυπριακού" του Προέδρου Μπ. Κλίντον. Οι επικλήσεις αυτές έχουν σχετική σημασία, διότι οι ΗΠΑ επί 23 χρόνια δεν έδειξαν ότι πράγματι ενδιαφέρονται για την επίλυση του "Κυπριακού".

Στην πραγματικότητα πρόκειται περί εκφράσεως της δυσαρέσκειας των ΗΠΑ, για την δυναμική διεύθυνση της Ρωσίας στην Ανατολική Μεσόγειο, μέσω

της Κύπρου, με σύγχρονα οπικά συστήματα, προ ολίγων μηνών με την αγορά 41 σύγχρονων ρωσικών αρμάτων T-80 και τώρα με τους πυραύλους S-300. Είναι δεδομένα τα στρατηγικά ενδιαφέροντα των ΗΠΑ στην Ανατολική Μεσόγειο, Εγγύς και Μέση Ανατολή. Η υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ Μ. Ολμπράιτ καταθέτοντας σε επιτροπή του Κογκρέσσο στις αρχές Φεβρουαρίου 1997, τόνισε ότι, "η Κύπρος βρίσκεται σε στρατηγικό σημείο για τα αμερικανικά συμφέροντα και εκτίμησε ότι η ένταση στο νησί απειλεί την ευρωπαϊκή σταθερότητα."²

"...Στην πραγματικότητα πρόκειται περί εκφράσεως της δυσαρέσκειας των ΗΠΑ, για την δυναμική διεύθυνση της Ρωσίας στην Ανατολική Μεσόγειο, μέσω της Κύπρου...."

Η Κύπρος πραγματικά βρίσκεται εγγύτατα των πετρελαίων της Μέσης Ανατολής και του αγωγού πετρελαίων προς την Ανατολική Μεσόγειο. Υπάρχει τεράστιος ανταγωνισμός ΗΠΑ - Ρωσίας για τα πετρέλαια της Κασπίας και Κεντρικής Ασίας και τους αγωγούς προωθήσεώς τους προς Δυσμάς. Η Ρωσία έχει προμηθεύσει σύγχρονα όπλα σε χώρες της Μέσης Ανατολής και έχει από μακρού εγκατασταθεί στην Συρία, Ιράκ και Ιράν, ενώ προβλέπεται ο Ρωσικός Στόλος να επανεμφανισθεί στην Μεσόγειο.

"...Η "Δύση" γενικώς πιστεύει ότι η Κύπρος πρέπει να ελέγχεται πλήρως από τις ΗΠΑ, Αγγλία και να μην υπάρχει οποιοσδήποτε κίνδυνος για την Τουρκία και το Ισραήλ...."

Η Τουρκία και το Ισραήλ αποτελούν τα προπύργια των "δυτικών συμφερόντων" στην περιοχή των πετρελαίων και οι ΗΠΑ δεν θα εγκαταλείψουν ποτέ τις πηγές ενεργείας της Δύσεως. Η "Δύση" γενικώς πιστεύει ότι η Κύπρος πρέπει να ελέγχεται πλήρως από τις ΗΠΑ, Αγγλία και να μην υπάρχει οποιοσδήποτε κίνδυνος για την Τουρκία και το Ισραήλ. Οι Έλληνες θεωρούνται πολύ φίλοι με τους Άραβες. Η Κύπρος

* Αντιπύραρχος ε.α., Επίτιμος Αρχηγός Τακτικής Αεροπορίας, τέως Στρατιωτικός Αντιπρόσωπος Ελλάδος στο NATO (1990-1993)

λαμβάνοντας υπόψη τις θέσεις των ΗΠΑ δήλωσε ότι δεν θα εγκαταστήσει τους πυραύλους προ της παραλεύσεως 16 μηνών (από τον Ιανουάριο '97). Πρόκειται περί ορθής ενεργείας, χωρίς να ενδώσει στις πιέσεις ματαιώσεως της αγοράς.

"...Οι Έλληνες και οι Ελληνοκύπριοι πολιτικοί, πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι, η άμυνα του Ελληνισμού κατά της τουρκικής απειλής επιβάλλει σωφροσύνη, ορθολογισμό, σύνεση και σιγή....,"

Εκτός από τις "δυτικές ανησυχίες" για τους πυραύλους S-300 εκτοξεύθησαν σαφείς απειλές από την Άγκυρα, περί στρατιωτικής ενεργείας για την καταστροφή των πυραύλων, εάν εγκατασταθούν στην Κύπρο. Οι απειλές αυτές δεν πρέπει να αγνοηθούν ούτε πρέπει να παραγνωρισθούν οι δηλώσεις του Αρχηγού των Τουρκικών Ενόπλων Δυνάμεων, στις 13 Ιανουαρίου '97, ότι, **"οι S-300 αποτελούν τμήμα των ελληνικών εξοπλισμών που σκοπεύουν την Τουρκία"** και ότι "η παρουσία της τουρκικής κοινότητας στην Κύπρο θα υπάρξει στο διηνεκές και οι τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις έχουν την ισχύ να την εξασφαλίσουν"³.

Οι Τούρκοι πολιτικοί εκραύγασαν και απείλησαν, γιατί έτσι τους είπε το στρατιωτικό διπλωματικό κατεστημένο της Άγκυρας και διότι έτσι υπηρετούντο τα πολιτικά τους συμφέροντα. Άλλη βαρύτητα πρέπει να δοθεί στους λόγους του στρατηγού Χ. Καρανταγί. Αυτοί οι λόγοι πρέπει να συνεκτιμηθούν με το γεγονός, κατά ανταπόκριση από την Ουάσιγκτον, ότι, "το Τουρκικό Γενικό Επιτελείο έχει προειδοποιήσει την Ουάσιγκτον ότι διατηρεί το δικαίωμα να επιτεθεί σε κυπριακούς στόχους"⁴. Τα ανωτέρω δεν πρέπει να μας προκαλέσουν φόβους, αλλά επιβάλλουν σύνεση, περίσκεψη και προσοχή.

Η Τουρκία είναι γεγονός, ότι με το αντιδημοκρατικό καθεστώς της, την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τις σφαγές των Κούρδων, τις εν ψυχρώ δολοφονίες Κυπρίων αόπλων-αγωνιστών, την αδιαλλαξία της και τις απειλές της κατά της Ελλάδος και Κύπρου, έχει μερικώς απομονωθεί διεθνώς. Επίσης, το θέμα των ναρκωτικών και οι αθλιότητες και παράνομες πράξεις του κοινού ποινικού δικαίου, για τις οποίες κατηγορείται η υπουργός Τ. Τσιλέρ, έχουν εξοργίσει διάφορες χώρες της Ε. Ενώσεως. Η ανακοίνωση της Κυπριακής Κυβερνήσεως στις 4

Δεκεμβρίου 1996, περί της προθέσεως αγοράς των ρωσικών πυραύλων S-300, παρουσιάστηκε ως ουρανόπεμπτη ευκαιρία για να βοηθηθεί να βγει η Τουρκία από την δυσχερή θέση που προοδευτικά περιπίπτει. Έσπευσαν σε συμπαρατάσσή της, οι ΗΠΑ, Αγγλία και Γερμανία και τούτο, παρά τις προκλητικές απειλές της για πολεμικές ενέργειες. Υπενθύμισαν, οι συμπαραστάτες της Άγκυρας, στην διεθνή κοινότητα και προ παντός στην Ευρωπαϊκή Ένωση, την μεγίστης σημασίας στρατηγική θέση της Τουρκίας, πιέζοντας τους Ευρωπαίους να την δεχθούν, όπως είναι, ως ισότιμο μέλος της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Ήταν οι ανακοινώσεις και η επίσημη περί των πυραύλων υπογραφή της σχετικής συμβάσεως, που έδωσαν την αφορμή στον υπουργό εξωτερικών της Αγγλίας, και τους υπουργούς εξωτερικών και αμύνης των ΗΠΑ να μιλήσουν **ευθέως για κίνδυνο πολέμου μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας, εξ αιτίας της Κύπρου και των πυραύλων, χαρακτηρίζοντας την Κύπρο ως το πλέον εύφλεκτο σημείο της Υδρογείου**. Είναι γεγονός ότι οι ισχυρισμοί αυτοί είναι άδικοι, διότι ούτε η Κύπρος ούτε η Ελλάδα απείλησαν οποιονδήποτε, αλλά η Τουρκία απειλούσε και απειλεί και αποσταθεροποιεί την περιοχή. Πλην οι συμπαραστάτες εμμέσως της αναγνωρίζουν το δικαίωμα να προβεί ακόμη και σε στρατιωτικές ενέργειες. Αναφερόμενος στους πυραύλους S-300, ο κ. Κοέν, υπουργός αμύνης των ΗΠΑ, δήλωσε στο Κογκρέσο: **"Εάν η μία πλευρά (Κύπρος) αποκτήσει συγκεκριμένα είδη όπλων, ίσως προκαλέσει την άλλη (Τουρκία) να επιχειρήσει να τα καταστρέψει"** ⁵ Δεν συνέτρεχε κανένας λόγος η Κύπρος να διακηρύξει δημοσίως ότι εξοπλίζεται με σύγχρονα ρωσικά οπλικά συστήματα. Εδώ, επανελήφθη το ίδιο θεμελιακό σφάλμα της επισήμου ανακοινώσεως του "Ενιαίου Αμυντικού Δόγματος". Το οποίο υπήρχε, αλλά δεν διευτυμπανίζετο, κατ' ελάχιστον από το 1964, με την αποστολή της Μεραρχίας στην Κύπρο από τον αείμνηστο Γ. Παπανδρέου. Οι Έλληνες και οι Ελληνοκύπριοι πολιτικοί, πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι, η άμυνα του Ελληνισμού κατά της τουρκικής απειλής επιβάλλει σωφροσύνη, ορθολογισμό, σύνεση και σιγή.

Οι S-300 - Τύπος, Μαζικά Μέσα Ενημερώσεως

Εκτός των κυβερνήσεων των προαναφερθεισών χωρών, ο διεθνής Τύπος και τα μαζικά μέσα ενημερώσεως, ασχολήθηκαν επί μακρόν με τους πυραύλους S-300. Ο Τύπος στην Ελλάδα, Κύπρο και Τουρκία, προέβη σε εκτεταμένες αναφορές και αναλύσεις, με υπερβολές, ανακρίβειες και συγκε-

κριμένες σκοπιμότητες, που αναπόφευκτα προκάλεσαν σύγχυση και έχουν οδηγήσει σε εσφαλμένα συμπεράσματα. Σε έγκριτες εφημερίδες των Αθηνών, εγράφησαν άρθρα εκτός πάσης πραγματικότητας για τις επιχειρησιακές δυνατότητες των S-300, και έγιναν αναλύσεις και μάλιστα από "ειδικούς" κατά τις οποίες, το οπλικό αυτό αντιαεροπορικό σύστημα, είναι το μοναδικό που θα καταικήσει την Τουρκική Αεροπορία, και θα της απαγορεύσει να πετάει στον Κυπριακό Ουρανό. Παρατίθενται αποσπάσματα από τα εν λόγω δημοσιεύματα, προκειμένου οι αναγνώστες να αντιληφθούν την έλλειψη προσήκοντος μέτρου και σοβαρότητας, που επεβάλετο στην αναφορά ενός τόσο κρίσιμου θέματος για την άμυνα της Κύπρου. Εγράφη για τους πυραύλους S-300⁶ "με την επιχειρησιακή λειτουργία των S-300 MPU-1 στο έδαφος της Κύπρου, αλλάζει δραστικά ο συσχετισμός δυνάμεων..."

"Οι επιχειρήσεις επιφανείας θα τεθούν αμέσως σε αμφίβολη επιτυχία εάν δεν τις υποστηρίξει συνεχώς η Τουρκική Αεροπορία"

"Ο στρατηγικός σχεδιασμός ... της Άγκυρας... ο οποίος βασίζεται στην απειλή χρήσεως βίας... λόγω απόλυτης στρατιωτικής κυριαρχίας στην περιοχή, τινάζεται στον αέρα"

"Συμπερασματικά, η απόκτηση του βληματικού αυτού συστήματος, σε συνδυασμό με το Δόγμα περί Ενιαίου Αμυντικού Χώρου... οδηγεί για πρώτη φορά ιστορικά στον περιορισμό της κυριαρχίας της Τουρκικής Αεροπορίας πάνω από την Κύπρο..."⁶

Οι υπερβολές και οι βάσει αυτών εντυπώσεις, στους μη ειδικούς αναγνώστες, δημιουργούν μια εντελώς εσφαλμένη εικόνα και εφησυχασμό αδικαιολόγητο και επικίνδυνο εάν υιοθετηθεί και από του Κυπρίου, κυρίως τους πολιτικούς που έχουν την ευθύνη της αμύνης της Νήσου χωρίς τις ειδικές γνώσεις.

Σε άλλη έγκριτη εφημερίδα των Αθηνών εγράφη:

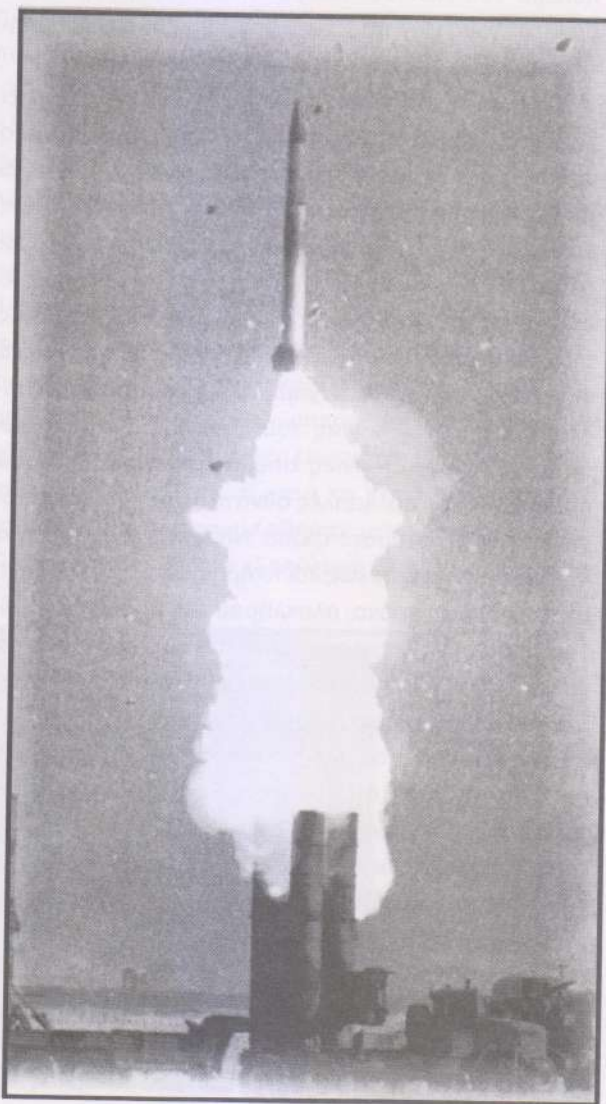
"Οι πύραυλοι S-300... είναι το μοναδικό όπλο που δαμάζει την υπεροπλία της Τουρκικής Αεροπορίας, το μόνο όπλο που μπορεί να αναχαιτίσει τους πολυάριθμους πανίσχυρους πυραύλους εδάφους-εδάφους της Τουρκίας. Εκπληκτικό σε δυνατότητες αμυντικό προϊόν..."

"Η κυπριακή παραγγελία απειλεί για πρώτη φορά την επηρμένη πολεμική μηχανή της Τουρκίας..."

"Η παραγγελία των S-300 άρκεσε για να ανατραπούν οι άξονες στρατηγικών σχεδιασμών της τουρκικής κυριαρχίας. Να αποδυναμωθούν οι μοχλοί των τουρκικών πιέσεων στο ΑΙΓΑΙΟ, αλλά και στο ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ ή στα σύνορα με τη ΣΥΡΙΑ. Έτσι συμπεραίνουν οι αναλυτές..."⁷

"...Οι επικίνδυνες αυτές αναλύσεις από ερασιτέχνες "ειδικούς", προκαλούν θλίψη, αλλά και οργή για την προχειρότητα και την ανευθυνότητα με την οποία αντιμετωπίζεται ένα τόσο κρίσιμο εθνικό θέμα, που είναι η άμυνα της Κύπρου. Πέραν αυτού, με την αμετροέπεια, άθελά τους, υπηρετούν τους σκοπούς των Τούρκων, οι οποίοι με περισσή αναίδεια ισχυρίζονται ότι κινδυνεύουν από τους πυραύλους που είναι μόνο αντιαεροπορικοί και αμυντικοί...."

Οι επικίνδυνες αυτές αναλύσεις από ερασιτέχνες "ειδικούς", προκαλούν θλίψη, αλλά και οργή για την προχειρότητα και την ανευθυνότητα με την οποία αντιμετωπίζεται ένα τόσο κρίσιμο εθνικό θέμα, που είναι η άμυνα της Κύπρου. Πέραν αυτού, με την αμετροέπεια, άθελά τους, υπηρετούν τους σκοπούς των Τούρκων, οι οποίοι με περισσή αναίδεια ισχυρίζο-

νται ότι κινδυνεύουν από τους πυραύλους που είναι μόνο αντιαεροπορικοί και αμυντικοί.

Τι είναι Αεράμυνα

Για την αντικειμενική ενημέρωση των αναγνωστών θα παρουσιασθούν συνοπτικώς τα βασικά χαρακτηριστικά του υπό συζήτηση οπλικού συστήματος S-300 MPU-1 και θα αναφερθούν οι πραγματικές του επιχειρησιακές δυνατότητες και ποια είναι η συνεισφορά του στην αεράμυνα της Κύπρου. Με το κείμενο αυτό σκοπεύεται να παρουσιασθούν τα επιχειρησιακά δεδομένα του πολυσυζητημένου αυτού συστήματος στις πραγματικές τους διαστάσεις, χωρίς οποιοσδήποτε σκοπιμότητες.

Εκ προοιμίου πρέπει να αναφερθούν ορισμένες βασικές αρχές αεραμύνης και τα σύγχρονα δόγματα που διέπουν τις αμυντικές επιχειρήσεις στο στρατηγικό και τακτικό πεδίο. Επίσης θα αναφερθούν ιστορικά στοιχεία από τον Β Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι και τον πόλεμο του Κόλπου, αποδεικτικά των πραγματικών δυνατοτήτων των αμυντικών αεροπορικών επιχειρήσεων.

Μια αεράμυνα για να είναι αποτελεσματική πρέπει να είναι "ολόπλευρος" και να προστατεύει από όλα τα σημεία του ορίζοντος. Πρέπει να διαθέτει RADARS με ικανότητα διπλής και τριπλής ηλεκτρονικής καλύψεως ορισμένων κρίσιμων περιοχών, και να είναι σε θέση να αποκαλύπτει κάθε ιπτάμενο αντικείμενο από τα μηδέν μέτρα μέχρι το μέγιστο ύψος πτήσεως των μαχητικών αεροσκαφών. Να μην υπάρχουν κενά για διείσδυση από λίαν χαμηλά ύψη και με εκμετάλλευση της μορφολογίας του εδάφους. Να διαθέτει άριστες τηλεπικοινωνίες απόλυτης ασφαλείας από παρεμβολές με πολλαπλές δυνατότητες αναδρομολογήσεων κατά αυτόματο τρόπο. Να έχει υπόγεια κέντρα Ελέγχου και Διοικήσεως και πλήρη ηλεκτρονική εικόνα σε πραγματικό χρόνο, ολοκλήρου της προστατευόμενης περιοχής. Τα ηλεκτρονικά της μέσα πρέπει να επεκτείνονται και "να βλέπουν" μεγάλη έκταση και της εχθρικής ενδοχώρας. Να διαθέτει αεροσκάφη αναχαιτίσεως και βλήματα αλληλοϋποστηριζόμενα για όλα τα ύψη καθώς και A/A πυροβόλα. Να έχει την ικανότητα των συνεχών, αλληπαλλήλων, διαδοχικών προσβολών μιας απειλής, από της αποκαλύψεως της μέχρι της καταστροφής, ή εκτροπής της, με διαδοχικές προσβολές αεροσκαφών αναχαιτίσεως και βλημάτων, που πρέπει να δρουν υπό τον συντονιστικό έλεγχόν της στην ίδια περιοχή. Να είναι σε θέση να αναγνώριζει τα φίλια από τα εχθρικά αεροσκάφη. Να ασκεί "συγκεντρωτικό έλεγχο" σε κάθε A/A μέσο και

όπλο και της Αεροπορίας και του Στρατού και του Ναυτικού εντός της προστατευόμενης περιοχής και να εφαρμόζει "αποκεντρική εκτέλεση" κατά την μάχη. Να έχει δυνατότητα ταχείας μεταπτώσεως βλημάτων ή αεροσκαφών, ή A/A όπλων σε "αυτόνομες επιχειρήσεις", όταν η τακτική κατάσταση το απαιτεί. Να διαθέτει μέσα ηλεκτρονικού πολέμου, ενεργά και παθητικά. Να ασκεί τακτικό έλεγχο στα φίλια επιθετικά και αναγνωριστικά αεροσκάφη κατά την μετάβαση και επιστροφή από τους στόχους τους και να τα προστατεύει από τα εχθρικά αεροσκάφη και βλήματα. Να αναλαμβάνει και να ολοκληρώνει επιχειρήσεις Ερεύνης και Διασώσεως εντός της εχθρικής ενδοχώρας και εντός της φιλίας. Να είναι σε θέση να συνεργασθεί με γειτονικές περιοχές και να λαμβάνει και να δίδει την ανά πάσαν στιγμή αεροπορική εικόνα. Να παρέχει έγκαιρη προειδοποίηση για επικείμενη αεροπορική προσβολή στις Ένοπλες Δυνάμεις, οπουδήποτε και να βρίσκονται εντός της περιοχής της και στις υπηρεσίες παθητικής-πολιτικής αμύνης της χώρας. Να συνεργάζεται με τις ναυτικές δυνάμεις και μεμονωμένα πλοία στην ανοικτή θάλασσα, ή εγγύς των ακτών και να τους παρέχει προστασία και πλήρη εικόνα της αεροπορικής καταστάσεως στην περιοχή τους. Να επιλαμβάνεται της από αέρος προστασίας ειδικού ενδιαφέροντος φιλιών στόχων ή ειδικών επιχειρήσεων κατά απόλυτο προτεραιότητα.

Η Συνεισφορά της Αεραμύνης- Ιστορικά Διδάγματα

Από τον Α' Π.Π., που πραγματοποιεί την πρώτη πολεμική εμφάνιση το τότε "Αεροπορικό Όπλο" και προσβάλλει στόχους στην ξηρά, αναπτύσσεται προοδευτικά η αεράμυνα, χρησιμοποιώντας αεροσκάφη διώξεως και A/A πυροπολυβόλα για την κατάρριψη ή εκτροπή των επιτιθέμενων βομβαρδιστικών. Στον Β' Π.Π. η αεράμυνα εξελίσσεται σπουδαία και έκτοτε αποτελεί τον αμυντικό βραχίονα των αεροπορικών επιχειρήσεων και της Εναερίου Δυνάμεως και σήμερα της Αεροδιαστημικής Δυνάμεως. Η οποιαδήποτε αεράμυνα, όσον ισχυρή και οργανωμένη εάν ήτο και όσα μέσα και όπλα και εάν διέθετε ιστορικά ουδέποτε ηδυνήθη μόνη αυτή, να εμποδίσει την δράση και τις προσβολές στόχων στην ξηρά και θάλασσα των επιθετικών αεροσκαφών, βομβαρδιστικών ή διώξεως βομβαρδισμού. Αυτή είναι μία ιστορική αλήθεια που επιβεβαιώνεται σε όλους τους πολέμους της Υδρογείου, οπουδήποτε έγιναν, από οποιοσδήποτε χώρες από την δεκαετία του 1930 μέχρι και τις ημέρες μας. Η αεράμυνα, μόνη αυτή, ουδέποτε πέτυχε να προστατεύει

σει πλήρως και αποτελεσματικά τους υπό προστασία στόχους από τις εχθρικές επιθέσεις. Επίσης ουδέποτε ηδυνήθη, μόνη αυτή, να αποτρέψει την τελική ήττα, καταστρέφοντας την αντίπαλο Εναέρια Δύναμη επιτυγχάνοντας αεροπορική υπεροχή, σε μεγάλη προστατευομένη περιοχή και για μεγάλη διάρκεια χρόνου. Οι πόλεμοι κατά τους οποίους η μία πλευρά δεν διέθετε ισχυρή δύναμη βομβαρδιστικών αεροσκαφών και επιθετική αεροπορική στρατηγική, και η από αέρος άμυνα στηρίχθηκε στην ισχυρή αεράμυνα, οι πόλεμοι αυτοί χάθηκαν και σπουδαίοι λαοί και στρατοί ηττήθηκαν κατά κράτος. Η ιστορική αυτή αλήθεια επιβεβαιώνεται από τα διδάγματα που μας άφησε ο Β' Π.Π. και οι μετέπειτα πόλεμοι. Στην πολυθρύλητη μάχη της Αγγλίας, η Διοίκηση Διώξεως (Fighter Command) νικήθηκε από τα βομβαρδιστικά της Luftwaffe, παρά τις εκατόμβες των ηρώων πιλότων, την ύπαρξη τότε RADARS, και χιλιάδων Α/Α πυροβόλων.⁸

Η μάχη της Γερμανίας για την προστασία των πόλεων από τους ημέρα και νύκτα ανηλεείς βομβαρδισμούς των Αμερικανικής και Αγγλικής Αεροποριών και η διάθεση χιλιάδων αεροσκαφών αναχαιτίσεως, Α/Α πυροβόλων, RADARS κ.λ.π. δεν απέτρεψαν το μοιραίο. Η Γερμανία ισοπεδώθηκε και παραδόθηκε άνευ όρων.⁹ Στο Β. Βιετνάμ και ιδιαίτερα στην περιοχή Ηανοί και Χαίρπονγκ, είχαν οργανωθεί ένα τέλειο σύστημα αεραμύνης με χιλιάδες βλήματα εδάφους-αέρος που χειρίζοντο Ρώσοι. Τον Δεκέμβριο του 1972 μέσα σε 11 μέρες αμερικανικά B-52 κατέστρεψαν ολόκληρο το σύστημα και τις προστατευόμενες αποθήκες πυρομαχικών και καυσίμων. Εκτοξεύθηκαν υπέρ τα 1000 βλήματα και καταρρίφθηκαν 15 βομβαρδιστικά σε σύνολο 700 πολεμικών αποστολών. Απώλειες 2% των επιτιθέμενων και για κάθε κατάρριψη εξετοξεύοντο 67 βλήματα. Μετά τις 11 ημέρες δεν υπήρχε αεράμυνα στο Ηανοί.¹⁰

Κατά τους Αραβοϊσραηλινούς πολέμους του 1967

και 1973, Ρώσοι τεχνικοί είχαν οργανώσει με εκατοντάδες μονάδες πυρός βλημάτων την αεράμυνα της Αιγύπτου και Συρίας. Στον πόλεμο του 1967 των 6 ημερών, μετά τις πρώτες 48 ώρες είχε ουσιαστικά σιγήσει κάθε ενεργός αεράμυνα και είχαν καταρριφθεί,

“...Η αεράμυνα επιβιώνει και δρα αποτελεσματικά, πάντοτε σε συντονισμένη δράση με τις επιθετικές δυνάμεις...”

ή καταστραφεί στο έδαφος τα αεροσκάφη, και τα RADARS και οι μονάδες βλημάτων είχαν καταστραφεί. Ο πόλεμος έχαθη. Η Ισραηλινή Αεροπορία είχε απώλειες 4%, όχι από βλήματα εδάφους-αέρος, αλλά από τα ελαφρά Α/Α πυροβόλα. Στον πόλεμο του 1973, οι Ρώσοι στην Αίγυπτο, Συρία και Ιράκ είχαν οργανώσει το τελειότερο τότε σύστημα αεραμύνης με εκατοντάδες μονάδες πυρός και χιλιάδες βλήματα διαφόρων τύπων, για όλα τα ύψη και τα τελειότερα που διέθετε η Σοβιετική Ένωση. Η επάνδρωση έγινε από Ρώσους, που μόνο στην Αίγυπτο ήταν 20000 περίπου. Η Ισραηλινή Αεροπορία σε 19 μέρες κατέστρεψε ολόκληρο το σύστημα αεραμύνης των Αράβων και έχασε 120 α/φη εκτελώντας 12.271 πολεμικές αποστολές, ήτοι 1,2% απώλειες. Οι Άραβες έχασαν τον πόλεμο.¹¹ Στον πόλεμο του Κόλπου το ισχυρότατο άριστα οργανωμένο και εξοπλισμένο με σύγχρονα βλήματα, RADARS κ.λ.π. σύστημα αεραμύνης του Ιράκ, κατεστράφη ολοσχερώς εντός ολίγων ωρών από τις Αμερικανική, Αγγλική και Γαλλική Αεροπορίες. Οι απώλειες όλων μαζί δεν υπερέβησαν το μισό τοις χιλίοις.¹² Στις αεροπορικές επιχειρήσεις από το NATO στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη κατά τα έτη 1993-94-95, επί χιλιάδων εξόδων απωλέσθησαν μόνο 2 αεροσκάφη. Οσάκις αποτολήθηκε εξαπόλυση βλημάτων οι βάσεις

εκτοξεύσεως κατεστράφησαν αμέσως.¹³ Από τα παρατεθέντα επίσημα ιστορικά στοιχεία προκύπτει το ιστορικό δίδαγμα ότι και οι πλέον ισχυρές χώρες, που δεν χρησιμοποίησαν επιθετικά τα αεροσκάφη τους, στα πλαίσια ενός επιθετικού αεροπορικού δόγματος, έχασαν την εναέρια μάχη και ηττήθησαν παρά την ύπαρξη ισχυρότατης αεραμύνης.

Η αεράμυνα ασφαλώς και δύναται να προκαλέσει απώλειες μεγαλύτερες ή μικρότερες, που εξαρτώνται από τα όπλα και μέσα που διαθέτει, για την έγκαιρη αποκάλυψη της απειλής και τις συνεχείς διαδοχικές προσβολές. Επίσης, από την τακτική των επιτιθεμένων, τα όπλα που χρησιμοποιούν και τα μέσα ηλεκτρονικού πολέμου που διαθέτουν. Τα "έξυπνα" antiradar εξ αποστάσεως εξαπολύόμενα βλήματα, (που διαθέτει και η Τουρκική Αεροπορία) έχουν αυτήν την αποκλειστική αποστολή. Να χρησιμοποιηθούν εναντίον RADARS και θέσεων βλημάτων. Η αεράμυνα επιβιώνει και δρα αποτελεσματικά, πάντοτε σε συντονισμένη δράση με τις επιθετικές δυνάμεις. Η ταυτόχρονη εκτέλεση αμυντικών και επιθετικών επιχειρήσεων είναι όρος εκ των "ων ουκ άνευ" του αεροπορικού πολέμου. Τα επιθετικά αεροσκάφη θα πλήξουν τις βάσεις εξορμήσεως της απειλής, θα καταστρέψουν το σύστημα αεραμύνης και Διοικήσεως και Ελέγχου του αντιπάλου, θα καταστρέψουν πολεμικά εργοστάσια, βιομηχανίες, πολεμικά αποθέματα, γέφυρες, λιμένες, πλοία, τις εγκαταστάσεις των Ε.Δ. και τις αντίπαλες δυνάμεις Στρατού και Ναυτικού, όπου και να βρίσκονται. Θα προσβάλουν στόχους οικονομικής σημασίας, ψυχολογικούς και άλλους και θα κάψουν το ηθικό του αντιπάλου. Η φίλια αεράμυνα θα προστατεύει τις βάσεις τους εξορμήσεως και θα καταστρέφει εχθρικά αεροσκάφη στον αέρα, ή θα τα εκτρέπει από τους στόχους τους.

Οπλικό Σύστημα S-300 PMU-1 Δυνατότητες και Αδυναμίες

Το αντιαεροπορικό-αντιπυραυλικό σύστημα S-300 PMU-1 είναι ένα όντως σύγχρονο "αντιαεροπορικό όπλο" θεάτρου επιχειρήσεων και αποτελεί την εξέλιξη ομοίων συστημάτων του παρελθόντος, χρησιμοποιηθέντων υπό της αεραμύνης Βιετνάμ, Αιγύπτου, Συρίας, Ιράκ που οργάνωσε η Σοβιετική

Ένωση. Ανεπτύχθη περί το τέλος της δεκαετίας του 1970 και οι πρώτες μονάδες πυρός, παρεδόθησαν στις δυνάμεις αεραμύνης της Σ.Ε. το 1980. Η τελευταία έκδοση, που αγοράζεται από την Κύπρο, είναι το σύστημα S-300 PMU-1 το οποίο ολοκληρώθηκε το 1993. Είναι πλήρως κινητό σύστημα σύγχρονου τεχνολογίας και με σημαντικές βελτιώσεις έναντι και του αρχικού συστήματος του 1980. Ένα "συγκρότημα

βλημάτων" περιλαμβάνει RADAR επί οχήματος, με συστήματα Διοικήσεως-Κατευθύνσεως και Ελέγχου. Δύναται να ελέγξει μέχρι 12 οχήματα των 4 εκτοξευτών-βλημάτων έκαστο. Υποστηρίζεται από μέσα και ευκολίες, επί οχημάτων, ανερχομένων περίπου σε 12 οχήματα, 35-42 τόννων περίπου το κάθε ένα. Οι επιχειρησιακές δυνατότητες, όπως δίδονται από την κατασκευάστρια εταιρεία, είναι όντως εντυπωσιακές. Αποκαλύπτει στόχους αεροσκάφη, σε αποστάσεις μέχρι 300 χιλιόμετρα και σε ύψη από 10 μέτρα έως 27000 μέτρα. Δύναται να παρακολουθεί ταυτοχρόνως περί τους 100 στόχους και να εμπλέκει ταυτοχρόνως 6. Το βλήμα έχει την εντυπωσιακή ταχύτητα των 6 MACH (6 φορές την ταχύτητα του ήχου, ήτοι 1900 μ/δευτ). Δύναται να προσβάλει αεροσκάφη μεταξύ 5-150 χιλ. κινούμενα με ταχύτητα 3,7 MACH (3,7 φορές την ταχύτητα του ήχου, ήτοι 1.165 μ/δευτ). Επίσης, πυραύλους μέχρι αποστάσεως 40 χιλ. κινούμενους με ταχύτητα 8,55 MACH (8,55 φορές την ταχύτητα του ήχου, ήτοι 2.700 μ/δευτ). Το μήκος κάθε βλήματος είναι 7,5 μέτρα, το βάρος 1,9 τόννοι και η πολεμική κεφαλή 143 kg, με πυροσωλήνα προσεγγίσεως. Ο συνολικός αριθμός βλημάτων σε ετοιμότητα εκτοξεύσεως ανέρχεται σε 48¹⁴ ανά συγκρότημα και το πλήρωμα μάχης απαρτίζεται από 6 άνδρες. Διαθέτει μέσα και καλές δυνατότητες ηλεκτρονικών αντί-αντί μέτρων.¹⁵

Από την ανάλυση των προαναφερθέντων στοιχείων, προκύπτει ότι το σύστημα S-300 PMU-1, έχει αξιολογικά επιχειρησιακά πλεονεκτήματα και πρέπει να θεωρείται αποτελεσματικό σε ένα θέατρο επιχειρήσεων, σύγχρονων οπλικών συστημάτων και εντόνου ηλεκτρομαγνητικού περιβάλλοντος. Τούτο δύναται να αποκαλύψει στόχους σε μεγάλες αποστάσεις, να αντιδράσει σε χρόνο 5"-10" και να εξαπολύσει μέχρι 12 βλήματα σε 5" εναντίον 6 στόχων, που με την τεράστια ταχύτητά τους, περιορίζουν τον χρόνο

αντιδράσεως των αεροσκαφών. Χαρακτηρίζεται ως ανθεκτικό στις ηλεκτρονικές παρεμβολές. Έχει όμως και μειονεκτήματα.

Διαθέτει μόνο ένα κεντρικό RADAR και έτσι περιορίζεται και η αυτόνομη δράση των μονάδων πυρός. (διαθέτει μέχρι 12) Είναι άγνωστο το σύστημα αναγνώρισεως φίλου ή εχθρού (IFF) και κατά πόσον τούτο συνεργάζεται, με μικρές τροποποιήσεις, με τα συστήματα αναγνώρισεως (IFF) των ελληνικών αεροσκαφών. Επηρεάζεται δραστικά από την μορφολογία του εδάφους

και την ανάγκη οπτικής επαφής για τον έλεγχο των μονάδων πυρός. Τα οχήματα είναι βαριά και ογκώδη και η κίνησή τους θα είναι δυσχερής (ιδιαίτερα στις δύσβατες περιοχές με πτωχό οδικό δίκτυο) στο κυπριακό έδαφος. Είναι δυσχερής η απόκριση παραλλαγή του καθώς και η προστασία του από καταδρομικές ενέργειες commandos, που είναι λίαν πιθανές. Παρά το ότι είναι κινητό η αναδιάρταξή του σε άλλη θέση, απαιτεί προεργασία και προετοιμασία της θέσεως. Έχει σχετικά περιορισμένες δυνατότητες ταυτοχρόνου εμπλοκής πολλών προσβολών, επερχομένων από πολλές διαφορετικές κατευθύνσεις, σε περιβάλλον έντονων ηλεκτρονικών παρεμβολών με παράλληλη χρησιμοποίηση μη επανδρωμένων αεροσκαφών για παραπλάνηση και πρόκληση κορεσμού. (Η Τ.Α. διαθέτει επίγεια και εναέρια μέσα ηλεκτρονικών παρεμβολών και μη επανδρωμένα αεροσκάφη.) Δεν είναι αερομεταφερόμενο. Παρουσιάζει νεκρό τομέα 5-7 χιλ. περίξ των μονάδων πυρός, γεγονός που το καθιστά ιδιαίτερα τρωτό, κυρίως σε επιθετικά ελικόπτερα και επιβάλλεται η ολόπλευρη αντιαεροπορική προστασία του, με βλήματα μικρής εμβέλειας τύπου SHORAD και A/A όπλα. Δεν είναι τίποτε βέβαιον για τις αντιβαλλιστικές του ικανότητες εναντίον πυραύλων εδάφους-εδάφους τύπου ATACMS, που διαθέτει η Τουρκία. Δεν έχει δοκιμασθεί σε πόλεμο. Απαιτείται ισχυρή προστασία από ειδικές δυνάμεις anti-commandos.

Οι πιθανότητες το σύστημα S-300 PMU-1 να εξασφαλίσει, μόνο του, όχι βεβαίως αεροπορική κυριαρχία αλλά έστω και τοπική αεροπορική υπεροχή στον ουρανό της Κύπρου, έναντι της Τουρκικής Αεροπορίας, όπως ισχυρίζονται μερικοί, είναι μηδενικές. Ασφαλώς απώλειες θα προκαλέσει στα επιτιθέμενα αεροσκάφη, αλλά τελικώς θα υποχρεωθεί να σιγήσει, αφήνοντας τους ουραμούς ελεύθερους για

τη δράση των αεροσκαφών. Η αποτελεσματικότητά του εναντίον βαλλιστικών πυραύλων (ATACMS) πρέπει να θεωρείται περιορισμένη, έως λίαν περιορισμένη και τούτο διότι, η μεγίστη απόσταση αναχαιτίσεως για πυραύλους είναι 40 χιλ., εάν ο πύραυλος αποκαλυφθεί πολύ ενωρίτερον. Εάν όχι, τότε και οι πιθανότητες περιορίζονται δραματικά. Πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη ότι οι τουρκικοί ATACMS δύνανται να εκτοξευθούν από μικρή απόσταση από κυπριακό κατεχόμενο έδαφος, οπότε και η αναχαίτισή τους γίνεται προβληματική. Στοιχεία από την αντιμετώπιση των ιρακινών SCUDS στον πόλεμο του Κόλπου προκαλούν σοβαρό σκεπτικισμό.¹⁶

Από της εγκαταστάσεως των S-300 στην Κύπρο η Τουρκική Αεροπορία θα αντιμετωπίζει νέα απειλή και θα σχεδιάσει την κατά απόλυτο προτεραιότητα εξουδετέρωση ή καταστροφή της. Προς τον σκοπό αυτό θα χρησιμοποιήσει, αεροσκάφη με "έξυπνα όπλα", μέσα ηλεκτρονικού πολέμου, μη επανδρωμένα αεροσκάφη, επιθετικά ελικόπτερα, ειδικές δυνάμεις καταδρομών κλπ. Ο χρόνος που θα επιλέξει θα εξαρτηθεί από τις σχέσεις της με την Ελλάδα και από την διεθνή πολιτική σκηνή. Η προσβολή και καταστροφή ολική ή μερική, πρέπει να θεωρείται βεβαία με την έναρξη των οινωδήποτε εχθροπραξιών στην Κύπρο. Η προσβολή προληπτικώς είναι λίαν πιθανή.

Η από Αέρος Άμυνα της Κύπρου και τι Απαιτείται

Η άμυνα της Κύπρου είναι πάρα πολύ σοβαρή υπόθεση και πρέπει όποιος ασχολείται να ενεργεί με ευθύνη, σοβαρότητα και επίγνωση των πιθανών συνεπειών, σε εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες. Ουδείς

αμφισβητεί την αγαθή πρόθεση και την ειλικρινή προαίρεση όσων ασχολήθηκαν με τους S-300 και τους παρουσίασαν ως το απόλυτο όπλο για την αεράμυνα της Κύπρου. Πρόκειται περί εσφαλμένης εκτιμήσεως. Προκειμένου όμως για ένα τόσο ειδικό θέμα πρέπει να ενθυμούμεθα ότι δεν υπάρχουν περιθώρια για λάθη. Η παρούσα αναφορά έρχεται να καταθέσει στο εθνικό θέμα την ταπεινή συνεισφορά της και να συμβάλει στο

“...οι πολιτικοί άνδρες που φέρουν την ευθύνη αμύνης της Νήσου, είναι αδήριτη εθνική ανάγκη να τηρούν σιγή στους εξοπλισμούς και στο κάθε θέμα της αμύνης της Κύπρου....”

μέτρο του δυνατού, να οργανωθεί στην Κύπρο αεράμυνα σύγχρονη, ισχυρή, επιβιώσιμη και ουσιαστικά αποτρεπτική. **Έστω προς γνώση ότι οι Τούρκοι γνωρίζουν ακριβώς τι έχουμε τώρα.**

Η Κύπρος χρειάζεται ένα ολοκληρωμένο σύστημα αεραμύνης από αεροσκάφη, RADARS, βλήματα εδάφους-αέρος μεγάλων, μεσαίων μικρών υψών και αποστάσεων, A/A πυροβόλα και ένα σύστημα Διοικήσεως και Ελέγχου Δυνάμεων. Η αεράμυνα αυτή θα είναι το ένα σκέλος της από αέρος αμύνης. Το άλλο θα είναι οι επιθετικές αεροπορικές δυνάμεις, που μαζί συνθέτουν την μια και ενιαία Εναέριο Δύναμη, που με επιχειρήσεις αμυντικές και επιθετικές στο στρατηγικό και τακτικό πεδίο εξασφαλίζει την αναγκαία αεροπορική υπεροχή και τη συνεργασία και συμμετοχή στη μάχη επιφανείας με τον Στρατό και το Ναυτικό. Η Γερμανία, Ιαπωνία, Β. Κορέα, Αίγυπτος, Συρία, Ιορδανία, Ιρακ, έχασαν τον πόλεμο στον αέρα και

“...Η Τουρκία δείχνει ότι ανησυχεί για την εγκατάσταση των S-300, όχι γιατί θα υπάρξει ουσιαστική απειλή για την Αεροπορία της, αλλά γιατί η εγκατάσταση των S-300 ενδεχομένως θα ανοίξει το δρόμο για εγκατάσταση και επιθετικών πυραύλων, γεγονός που την ενοχλεί σοβαρά....”

ηττήθησαν, γιατί δεν χρησιμοποίησαν επιθετικές αεροπορικές δυνάμεις. Εξαιρέση αποτελεί η νίκη του Β. Βιετνάμ στον πόλεμο, κατά τον οποίο οι Αμερικανοί έχασαν 17 α/φη από βλήματα και 2240 από ελαφρά A/A(10) και που η νίκη οφείλεται στις μεγάλες ηθικές

δυνάμεις των VIET-CONG και στην διάβρωση του ηθικού, την ελλείψει αρχών και σκοπού των Νοτιοβιετναμέζων.

Η οποιαδήποτε προσπάθεια στην Κύπρο, να οργανωθεί η ενεργός από αέρος άμυνα, μόνο με πυραύλους και A/A πυροβόλα, **είναι καταδικασμένη σε αποτυχία και καταστροφή.** Χρειάζεται επιθετική ισχύς και πρέπει να αποκτηθεί παράλληλα με την αμυντική. Είναι τώρα ο κατάλληλος χρόνος που οι ηγέτες της Κύπρου, πήραν **την ιστορική απόφαση** να εξοπλισθούν και να αντισταθούν στην τουρκική απειλή, να προχωρήσουν στην οργάνωση της αμύνης, με ορθολογισμό και προοπτική με βάση τα σύγχρονα δόγματα στρατηγικής και τακτικής, προσαρμοσμένα με ευφυΐα και γνώση στις ειδικές ανάγκες του κυπριακού επιχειρησιακού περιβάλλοντος. Είναι τώρα η ιστορική στιγμή τον αγωνιστικό ενθουσιασμό του Κυπριακού Λαού να τον μετουσιώσουν οι ηγέτες του σε ασπίδα και δόρυ και τον οίστρο των νέων Κυπρίων για ελευθερία και τιμή να τον μεταμορφώσουν σε πύρινη ρομφαία.

Απαιτείται

-Νομοθετικό πλαίσιο για οργάνωση ενεργού και παθητικής A/A αμύνης, την οργάνωση της προστασίας του Λαού, πηγών ισχύος, εθνικού πλούτου και κυβερνήσεως-Διοικήσεως, από τις από αέρος προσβολές. Καταφύγια προστασίας, απόκρυψη, παραλλαγή, παραπλάνηση, εξαπάτηση. **Πάνδημο Συναγερμό**, όλων των δυναμένων να προσφέρουν στην εθνική άμυνα ανδρών και γυναικών και ιδιαίτερα να προσφέρουν στην πολιτική-παθητική άμυνα. Ενημέρωση του Λαού για τις δυνατότητες και αδυναμίες της από αέρος απειλής.¹⁷

-Αυτόματο Σύστημα Διοικήσεως-Ελέγχου-Τηλεπικοινωνιών-Υπολογιστών και πληροφοριών (C⁴I)¹⁸ Κινητά RADARS-Μέσα Ηλεκτρονικού Πολέμου. Ασφαλής σύνδεση του Συστήματος Διοικήσεως και ελέγχου με την Ελλάδα, που θα είναι όργανο στα χέρια του Αρχηγού της Εθνοφρουράς στην ειρήνη και τον πόλεμο.

-Όπλα και μέσα ενεργού αεραμύνης: Με RADARS κατευθυνόμενα A/A πυροβόλα, φορητά A/A βλήματα. Συστήματα βλημάτων για την άμυνα σημείου (SHORAD), περιοχής (LOWMAD), Θεάτρου Επιχειρήσεων (HIMAD, όπως είναι το S-300 PMU-1)¹⁹.

-Μέσα και ευκολίες Ερεύνης και Διασώσεως στην θάλασσα και ξηρά, με εξειδικευμένα μέσα και προσωπικό.

-Αεροσκάφη αναχαιτίσεως και “βομβαρδισμού” και

κατασκευή, όχι απλώς σήμανση στο οδικό δίκτυο, ευθύγραμμων τμημάτων, αλλά ευθύγραμμων πλήρως οργανωμένων, με Α/Α μέσα με καταφύγια και υποστήριξη σε καύσιμα,

πυρομαχικά. Ολοκλήρωση του κατασκευαζομένου αεροδρομίου. Τα

αεροσκάφη όπως έχουν σήμερα τα πράγματα για λόγους αυτονόητους δεν είναι δυνατόν να εγκατασταθούν στην

Κύπρο. Είναι δυνατόν όμως να εγκατασταθούν στην Κρήτη, να οργανωθούν να εκπαιδευθούν τα πληρώματα και σε περίπτωση κρίσεως, ή πολέμου να επιχειρούν στην Κύπρο και την εγγύς περιοχή από τα κύρια αεροδρόμια που θα υπάρχουν, αλλά και από **ευθύγραμμα τμήματα στο οδικό δίκτυο**, οργανωμένα από την ειρήνη. Το πολυδιαφημιζόμενο αεροδρόμιο στην Πάφο, παρέχει σοβαρές δυνατότητες, αλλά δεν είναι η λύση στο πρόβλημα. Η λύση είναι και η Πάφος και η Λάρνακα και προ παντός τα ευθύγραμμα τμήματα στο οδικό δίκτυο και όλα με καταφύγια αεροσκαφών και υποστήριξη. Η εγκατάσταση στην Κύπρο βαλλιστικών πυραύλων επιφανείας-επιφανείας, που είναι μια καλή λύση, δεν προσφέρεται τουλάχιστον επί του παρόντος, καίτοι η στρατηγική σημασία τους είναι πολύ μεγάλη και η προμήθεια μάλλον ευχερής και όχι ιδιαίτερα δαπανηρή, από χώρες όπως η Ρωσία και η Κίνα. Μια τέτοια ενέργεια, αποτελεί πρόκληση πρώτου μεγέθους προς την Τουρκία και ασφαλώς θα οδηγήσει σε πόλεμο. Είναι οι πύραυλοι αυτοί που φοβάται πάρα πολύ η Τουρκία.

Η συνολική δαπάνη αποκτήσεως του προαναφερθέντος αμυντικού εξοπλισμού, πλην της προμηθείας αεροσκαφών και των επιθετικών όπλων τους, με βάση τις σημερινές τιμές, εκτιμάται περίπου στο ποσό του ενός δισεκατομμυρίου δολλαρίων ΗΠΑ, επί πλέον της δαπάνης των S-300. Απαιτούνται επίσης τουλάχιστον 2 χρόνια για να αποκτηθούν και να αξιοποιηθούν επιχειρησιακά. Το λειτουργικό τους ετήσιο κόστος ανέρχεται περίπου σε 50 εκατ. δολ. ΗΠΑ. Όταν αποκτηθούν και καταστούν ετοιμοπόλεμο τα ανωτέρω μέσα, και αποκτηθούν και αεροσκάφη αμυντικά και επιθετικά, **ή παρασχεθεί από την Ελλάδα το αναγκαίο αεροπορικό δυναμικό σε περίπτωση πολέμου, τότε και μόνο τότε είναι δυνατόν να ομιλούμε περί της δυνατότητας αποκτήσεως**

αεροπορικής υπεροχής, αλλά και αεροπορικής κυριαρχίας στην Κύπρο. Στο μεταξύ οτιδήποτε και αν αποφασισθεί να γίνει στην Κύπρο, από πλευράς

εξοπλισμών, οι πολιτικοί άνδρες που φέρουν την ευθύνη αμύνης της Νήσου, είναι αδήριτη εθνική ανάγκη να τηρούν σιγή στους εξοπλισμούς και στο κάθε θέμα της αμύνης της Κύπρου. Οι "πολιτικοί στόχοι" επιτυγχάνονται και

χωρίς τις επίσημες ανακοινώσεις και τις εξαγγελίες.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κληρονομήσαμε από τους προγόνους μας το "ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ" και οφείλουμε να αποφεύγουμε τις υπερβολές στον χειρισμό θεμάτων, όπως το "Δόγμα της Αμύνης του Ενιαίου Ελληνικού Χώρου", η άμυνα της Κύπρου και οι πύραυλοι S-300. Έστω και τώρα πρέπει να υπάρξει μέτρο. Η προμήθεια των S-300 προβλήθηκε άκαιρα και υπερβολικά. Προκάλεσε ψευδαισθήσεις στο Λαό, αναταραχή στην περιοχή, ενορχηστρωμένες αντιδράσεις της "Δύσεως" και προκλητικές απειλές της Τουρκίας. Ήτο πράγματι αυτό το ζητούμενο; Υπηρετούνται κάποιοι εθνικοί στόχοι, με τα όσα λέγονται και γράφονται για τους πυραύλους; Η προμήθεια των S-300 και αναγκαία και πρόπευσα είναι. Δυστυχώς όμως με τον απρόσεκτο χειρισμό του θέματος, κινδυνεύει να ματαιωθεί η εγκατάστασή τους στην Κύπρο, όπως συνέβη με τους σοβιετικούς πυραύλους S-2 στην 10ετία του 1960, που αγοράστηκαν αλλά δεν εγκαταστάθηκαν ποτέ στην Νήσο. Δεν λάβαμε σοβαρά υπόψη, στην διαφημιζόμενη από εμάς προμήθεια, ότι η Κύπρος βρίσκεται σε περιοχή στρατηγικού ενδιαφέροντος της "Δύσεως" και του Ισραήλ. Αγνοήσαμε την ύπαρξη των πετρελαίων και τους ανταγωνισμούς Ρωσίας και ΗΠΑ στην περιοχή και η Τουρκία άρπαξε την ευκαιρία. Με την ανοχή, εάν όχι και με την υποκίνηση ισχυρών

"...Για να μην αντιμετωπισθεί το δίλημμα, πόλεμος ή υπαναχώρηση και ταπείνωση και ντροπή, πρέπει από τώρα να σχεδιασθούν υπεύθυνες και σοβαρές ενέργειες και να γνωστοποιηθούν, όπου δει...."

χωρών, απειλεί και μάλιστα σκληρά. Ασφαλώς υπήρχαν και άλλοι τρόποι και οι S-300 να αγοραστούν και με ασφάλεια να εγκατασταθούν και οι πολιτικοί στόχοι που επιδιώκονται να επιτευχθούν.

Η προμήθεια των S-300, κρινόμενη αυστηρά από τεχνοκρατική άποψη, είναι επιτυχής ενέργεια, γιατί το σύστημα S-300 είναι σύγχρονο και αποτελεσματικό αντιαεροπορικό όπλο, για μεσαία και μεγάλα ύψη και αντίστοιχες αποστάσεις. Οι επιδόσεις του περιορίζονται στα χαμηλά και λίαν χαμηλά ύψη, ενώ είναι άγνωστη η αποτελεσματικότητά του εναντίον βαλλιστικών πυραύλων. Για να αποδώσουν οι S-300 και να συνεισφέρουν ουσιαστικά στην απ' αέρος άμυνα της Κύπρου, πρέπει να ενταχθούν σε ένα σύγχρονο σύστημα αεραμύνης και να πλαισιωθούν με RADARS, βλήματα μικρής εμβέλειας και αεροσκάφη. Εάν επιχειρηθούν εμβολωματικές βελτιώσεις με μικροπρομήθειες κάποιων ακόμη όπλων και μέσων, χωρίς μελέτη σε βάθος του όλου προβλήματος αεραμύνης της Νήσου, η όλη προσπάθεια είναι καταδικασμένη.

Η Τουρκία δείχνει ότι ανησυχεί για την εγκατάσταση των S-300, όχι γιατί θα υπάρξει ουσιαστική απειλή για την Αεροπορία της, αλλά γιατί η εγκατάσταση των S-300 ενδεχομένως θα ανοίξει το δρόμο για εγκατάσταση και επιθετικών πυραύλων, γεγονός που την ενοχλεί σοβαρά. Οι Τούρκοι στρατιωτικοί απείλησαν και δεν θα διστάσουν να πραγματοποιήσουν τις απειλές τους. Η εισβολή το 1974 πραγματοποιήθηκε μετά μακρά περίοδο απειλών. Σήμερα ανενδοίαστα, με την ανοχή ισχυρών χωρών, εισβάλλουν κατά το δοκούν εντός του Βορείου Ιράκ,

εναντίον των Κούρδων. Εάν εξασφαλίσουν, όπως το 1974, την ανοχή της "Δύσεως" θα κτυπήσουν, απροειδοποίητα και σκληρά. Δεν πρέπει να έχουμε αυταπάτες και να εφησυχάζουμε. Όχι και άλλες ήττες και ντροπές.

Το υπό κατασκευή αεροδρόμιο της Πάφου και η μεταφορά των S-300 προς εγκατάσταση, αποτελούν κρίσιμα σημεία τριβής, που θα διαταράξουν υπερβολικά τις σχέσεις Αθηνών, Λευκωσίας και Άγκυρας. Αμερικανικές υπηρεσίες ισχυρίζονται ότι, οι Τούρκοι θα κτυπήσουν. Οι Τούρκοι διακηρύσσουν την αποφασιστικότητα και την θέλησή τους για στρατιωτική δράση και είναι γνωστό ότι έχουν και τα μέσα και τα όπλα και το εκπαιδευμένο προσωπικό για να πραγματοποιήσουν τέτοιες προσβολές. Επιπλέον διαθέτουν και πείρα που την απέκτησαν στον πόλεμο κατά των Κούρδων και από την επί τριετία συμμετοχή τους, στις αεροπορικές επιχειρήσεις του NATO στη Βοσνία. Επίσημα η Ελλάδα, έχει δηλώσει ότι κάθε επίθεση εναντίον της Κύπρου θα είναι "Αιτία Πολέμου" (Causus Belli) μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας. Η αποφασιστικότητά μας και η αξιοπιστία μας θα δοκιμασθούν σκληρά.

1ον Εάν προσβληθεί το υπό κατασκευή αεροδρόμιο στην Πάφο και η στην Νήσο κατασκευαζόμενη Ναυτική Βάση.

2ον Εάν προσβληθούν κατά, ή μετά την εγκατάστασή τους οι πύραυλοι S-300.

Για να μην αντιμετωπισθεί το δίλημμα, πόλεμος ή υπαναχώρηση και ταπείνωση και ντροπή, πρέπει από τώρα να σχεδιασθούν υπεύθυνες και σοβαρές ενέργειες και να γνωστοποιηθούν, όπου δει.

Οι μεγαλειώδεις αυτοθυσίες των Τάσου Ισαάκ και Σολωμού Σολωμού το θέρος του 1996, στο αγωνιστικό παρόν των νέων της Κύπρου, στο μνημόσυνο τιμής και χρέους για κείνους που χάθηκαν και για τα απαράγραπτα "κατεχόμενα", έδωσαν το μεγάλο μήνυμα των καιρών. Σήμαναν την ιστορική στιγμή για νέους αγώνες και νέες θυσίες, με πίστη στις παρακαταθήκες των προγόνων και τις αιώνιες αξίες της Φυλής. Το αγωνιστικό σφρίγος και ο εθνικός οίστρος των νέων της Κύπρου, έχουν μετουσιωθεί σε ρομφαία δικαιοσύνης και τιμής. Είναι χρέος όλων μας με ευφύια, γνώσεις, πείρα και χωρίς λάθη, να βοηθήσουμε να θωρακισθούν τα άλκιμα νιάτα, για να αγωνισθούν ως Έλληνες, και όπως τους πρέπει για τις προγονικές εστίες, τους τάφους των προγόνων και τα ιερά και όσια της Φυλής.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. DEFENSE NEWS Jan. 13 -19/97, 27 Jan-2Feb/97, Feb 3-9/97.
2. Αθηναϊκός Τύπος: "ΕΞΟΥΣΙΑ" 14η Φεβ. 1997.
3. "Jane's DEFENSE NEWS" 22 January 1997- Αθηναϊκός Τύπος
4. "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ" 16 Φεβρ. 1997.
5. Αθηναϊκός Τύπος 13-14 Φεβρ. 1997
6. "ΤΟ ΒΗΜΑ": άρθρο "ειδικού συνεργάτη" στις 12 Ιανουαρίου 1997.
7. "ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ" 2 Φεβρ. 1997 (Τα κεφαλαία εγράφησαν από τον συγγραφέα του ανά χείρας άρθρου)
8. Στις μελέτες και αναλύσεις στη Σχολή Επιτελών της RAF με βάση επίσημα έγγραφα αποδεικνύεται ότι η Διοίκηση Διώξεως-Αεραμύνης της RAF ηττήθη από τους ανηλεείς βομβαρδισμούς και υποχρεώθη με απώλειες μεγάλες, να αποσυρθεί προς Βορράν. Ακριβώς τότε έγινε το στρατηγικό λάθος από τους γερμανούς και άλλαξαν στόχους και αντί των αεροδρομίων κτύπησαν πόλεις και προ παντός το Λονδίνο. Η Μάχη της Αγγλίας κερδήθηκε από τους Άγγλους. Αλλά ο Διοικητής της Fighter Command πτέρarquος Dowding απεστρατεύθη. - The Battle of Britain.
9. "The First and the Last" υπό Adolf Galland Αρχηγού Αεροπορίας Διώξεως της Luftwaffe.
10. "Ιστορία της Αμερικανικής Αεροπορίας στην Ν.Α. Ασία (1961-1973). Έκδοση της Αμερικανικής Αεροπορίας το 1977 (Γραφείο Ιστορίας USAF).
11. Έκδοση Αρχηγείου Τακτικής Αεροπορίας Νοεμ. 1981. "Αεροπορικές επιχειρήσεις" περιέχουσα αποσπάσματα από α) The Air Force in the Yom Kippur War β) The War of Atonement γ) Air University Review δ) Aviation Week Οκτ 1973 και Δεκ 1973 ε) Fighter Forum of Canada στ) History and loss Rates κλπ.
12. Ανάλυση των αεροπορικών επιχειρήσεων στην Στρατιωτική Επιτροπή του NATO το 1992.- Armed Forces Journal/July 1994.
13. Στοιχεία από την Στρατιωτική Επιτροπή του NATO και τον διεθνή Τύπο.
14. Τα 48 βλήματα δύνανται να φέρονται κατά μέγιστον ανά 4 στα 12 οχήματα εκτοξευτών. Ο αριθμός των οχημάτων εκτοξευτών και βλημάτων είναι συνάρτηση και εξαρτάται από τον αριθμό που προβλέπει η αγορά. Άλλα βλήματα μπορούν να αγοραστούν και να υπάρχουν συσκευασμένα και έτοιμα να χρησιμοποιηθούν, χωρίς να απαιτείται συντήρηση κλπ. επί 10 χρόνια. (ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ Φεβρ. '97)
15. Περιοδικό "ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ" Φεβρ. 1997 τεύχος 29.
16. Το περιοδικό "ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ" Φεβρ. 1997 τεύχος 29 αναφέρει ότι στον πόλεμο του Κόλπου εκτοξεύθηκαν 88 Ιρακινά βλήματα SCUDS κατά του Ισραήλ και της Σαουδικής Αραβίας. Για την αναχαίτισή τους, εκτοξεύθηκαν 178 PATRIOT που κατέρριψαν 45 SCUDS. Κατά σχετική μελέτη του "Κογκρέσσο" των ΗΠΑ, οι καταρρίψεις περιορίστηκαν στο 8-10% των SCUDS. Το σύστημα PATRIOT δεν ήτο ικανοποιητικό. Έκτοτε έγιναν σπουδαίες βελτιώσεις και τα PATRIOT χαρακτηρίζονται ότι διαθέτουν αντιβαλλιστικές ικανότητες. Για την αντιμετώπιση της απειλής των SCUDS, κατά αναφορά του Άγγλου Στρατηγού ΝΤΕΜΠΕΛΙΕ στην Στρατιωτική Επιτροπή του NATO, αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν δυνάμεις commandos Αμερικανούς και Άγγλους, σε καταδρομικές διεισδύσεις μεγάλου βάθους για την εξουδετέρωση των SCUDS εντός του Ιράκ. Οι αποστολές υπήρξαν επιτυχείς. Πρόσφατα κυκλοφόρησε βιβλίο από ένα των καταδρομένων, με τίτλο "BRAVO TWO ZERO", που έγινε best seller.
17. Η ενημέρωση Λαού και Στρατού για τις πραγματικές δυνατότητες της Τουρκικής Αεροπορίας, θα βοηθήσει σπουδαία να ξεπεραστούν οι φοβίες και τα βιώματα από τις τουρκικές αεροπορικές προσβολές του 1964 και 1974. Αξίζει τον κόπο να γίνει μία σοβαρή προσπάθεια.
18. C³I=Command-Control-Communications-Computers and Intelligence. Χωρίς ένα τέτοιο σύστημα, οι επιχειρήσεις θα ελέγχονται με μεγάλη δυσχέρεια.
19. SHORAD=Short Range Air Defense-LOWMAD=Low and Medium Altitude Air Defense-HIMAD=High and Medium Altitude Air Defense

ΠΡΟ-ΠΟ

ΛΟΤΤΟ

**ΚΑΝΕ
ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΟΥ...
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ**

Στην Υπηρεσία
του Αθλητισμού
και του Τουρισμού

**ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΣΤΗΝ
ΕΛΛΟΠΙΑ
ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ**

Τα τεύχη της πρώτης περιόδου της Ελλοπίας (20-230)
διατίθενται στην τιμή των 10.000 δρχ.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να επικοινωνούν
στον αριθμό 01-65.19.728

ή να γράψουν στην ταχυδρομική διεύθυνση
της Ελλοπίας

Ο ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΣ ΕΠΙΖΩΜΟΣ

του Θεόδωρου Κατσανέβα *

Εβδομήντα τρία χρόνια έκλεισαν από τη μεγαλύτερη πληγή του έθνους: το Μικρασιατικό Ξεριζωμό. Τρείς χιλιάδες χρόνια ελληνικής ιστορίας έσβησαν βουτηγμένα στην οδύνη της προσφυγιάς 1,5 εκ. Μικρασιατών και Ποντίων.

Στα τέλη του καλοκαιριού του 1922 η Σμύρνη παραδόθηκε στο τσεκούρι και τις φλόγες των ανδρών του Κεμάλ. Το ελληνικό απελευθερωτικό σώμα του Βενιζέλου της συνθήκης των Σεβρών του 1920, της Ελλάδας των δύο Ηπείρων και των πέντε θαλασσών, προδόθηκε από την εσωτερική υπονόμευση του "οίκαδε", από μια πολιτική ηγεσία ανίκανη και ξενόδουλη.

Δεν είναι τυχαίο ότι ο **Κεμάλ** δήλωσε μέσα στην Τουρκική Εθνοσυνέλευση της Άγκυρας: **"στη Μικρά Ασία δεν ηττήθηκε ο γενναίος ελληνικός στρατός, αλλά η πολιτική του ηγεσία"**.

Οι απόγονοι αυτού του ανθηρού ελληνικού πολιτισμού, οφείλουν χρέος τιμής, μνήμης αλλά και γνώσης:

- Στο φωτισμένο αρχαιοελληνικό πολιτισμό της Ιωνίας
- Στους Αργοναύτες, στους Διγενήδες του Βυζαντίου και της Ορθοδοξίας
- Στους 30 ελληνικούς αιώνες της Μικρασίας και του Πόντου

Δεν ξεχνούμε **"τη μαρμαρωμένη Πατρίδα, τη μαχαιρωμένη γη του Πόντου και της Ιωνίας, τη χαμένη Ρωμανία που όμως ανθεί και φέρει κι άλλο"**.

Αυτή η μαρμαρωμένη Πατρίδα της Ανατολής, ζει ακόμα ανάμεσά μας. Εμείς είμαστε τα παιδιά της. Οι πατέρες μας, οι παππούδες μας μπόλιασαν το 1922 την παλιά Ελλάδα με νέα Ελλάδα. Σε αναζήτηση της ελπίδας, οι πρόσφυγες απ' την Ανατολή έφεραν μαζί τους τη **ζωντάνια**, την **ενεργητικότητα**, την **έφεση για πρόοδο** και **δημιουργία**. Με το πλούσιο δυναμικό τους έδωσαν νέα πνοή στην οικονομία της χώρας, στις τέχνες, στα γράμματα, στις επιστήμες. Έφεραν μαζί τους τη λάμψη, την αξιοσύνη, την αξιοπρέπεια, την αξιοπιστία, το ταλέντο, και την προκοπή μιας ζωντανής πολύχρονης ελληνικής παρουσίας. Μέσα στη φτώχεια των πρώτων χρόνων της προσφυγιάς εδώ στην Ελλάδα, αγωνίστηκαν για να ανασυντάξουν τη ζωή και το βίος τους, καρτερικά χωρίς μεμψιμοιρίες. Δεν είναι τυχαίο ότι ποτέ πρόσφυγες δεν έγιναν επαίτες.

Πόντος, Ιωνία, Προποντίδα, Κωνσταντινούπολη, Σμύρνη. Στους καπνούς και στα χαλάσματα αυτής της μεγάλης διαδρομής του παρελθόντος, η ιστορία κατέγραψε την παρουσία προσωπικοτήτων που μιλούν από μόνοι τους.

Από τους επτά σοφούς, καταγράφονται με ρίζες από την Ανατολή, ο Θαλής ο Μιλήσιος, ο Βίας ο Πριηνεύς, ο Πιπτακός ο Μυτιληναίος. Οι φιλόσοφοι Αναξαγόρας και Αναξίμανδρος, ο Ηράκλειτος, η πηγή έμπνευσης του Αϊνστάιν, ο Λεύκιππος που ανακάλυψε πριν από το Δημόκριτο τη θεωρία του ατόμου, και ο μέγιστος μαθηματικός Πυθαγόρας. Και βέβαια ο εξίσου μεγάλος κυνικός φιλόσοφος Διογένης απ' τη Σινώπη.

Απ' αυτή την ιστορία της Ανατολής κατάγονται οι λυρικοί ποιητές Αλκαίος και η Σαπφώ που γεννήθηκε στην Έφεσο και έζησε στη Λέσβο. Επίσης, ο πατέρας της ιστορίας Ηρόδοτος από την Αλικαρνασσό, καθώς και ο γιατρός Γαληνός. Και τέλος ο μέγας Όμηρος για τον οποίο 7 πόλεις ερίζουν για την καταγωγή του από τις οποίες οι 6 βρίσκονται στη Μ. Ασία.

Στον Πόντο διέπρεψαν οι Διγενήδες, οι ακρίτες-φύλακες του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας. Στις εποχές του Βυζαντίου έζησαν οι άνθρωποι της τέχνης, των γραμμάτων και των επιστημών, όπως ο Ρωμανός ο μελωδός, ο Γρηγόριος ο Νανζιανζηνός, ο Ανθέμιος και ο Ισιδώρος που έχτισαν την Αγία Σοφία, ο Σχολάριος, ο Προκόπιος, ο Βησσαρίωνας, ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Όλοι τους έβαλαν τα θεμέλια για την ελληνοκεντρική αναγέννηση πριν και μετά την πτώση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, οι Έλληνες της Πόλης, της Ιωνίας και του Πόντου, άνθρωποι προκομμένοι και δημιουργικοί, πήραν στα χέρια τους την οικονομία, και πρωτοστάτησαν στην πνευματική ζωή της Ανατολής. Κατά καιρούς, το μένος και ο θρησκευτικός φανατισμός των Τούρκων ξεσπούσε με μανία πάνω τους. Τότε ο Ελληνισμός θρηνούσε θύματα.

Με την άνοδο των Νεότουρκων του Κεμάλ, αναπτύχθηκε ο παντουρκισμός ή παντουρανισμός που εν σπέρματι προϋπήρχε και παλαιότερα. Σύμφωνα με το δόγμα αυτό, "όσοι δεν είναι Τούρκοι πρέπει να χαθούν από τη μητέρα πατρίδα". οι Κεμαλιστές ήθελαν να δημιουργήσουν εθνική συνείδηση στο μωσαϊκό των λαών της Μικράς Ασίας που για κοινό χαρακτηριστικό τους είχαν μόνο τη μουσουλμανική πίστη.

* Βουλευτής

Η Μεγάλη του Γένους Σχολή στην Κωνσταντινούπολη

Πριν από την τελική επικράτηση του Κεμάλ, το δόγμα αυτό στην πράξη εφαρμόστηκε με τη σφαγή των Χαλδαιών στις αρχές του αιώνα και λίγο αργότερα με τη μεγάλη γενοκτονία 1,5 εκ. Αρμενίων και 350.000 Ελλήνων-Ποντίων. Τα θύματα αυτής της θηριωδίας είχαν υποπέσει σ' ένα πρωτόγνωρο "έγκλημα": ήταν Αρμένιοι, ή Έλληνες και όχι Τούρκοι ή Τουρκογενείς.

Το απόγευμα της 5ης Δεκεμβρίου του 1922 έκλεισε η αυλαία της Μικρασιατικής καταστροφής. Ούτε ένας Έλληνας στρατιώτης δεν πατούσε πια στην πατρίδα γη. Οι φλόγες και η οσμή του αίματος είχαν αντικαταστήσει τη θαλάσσια αύρα του Αιγαίου που χαίδευε από χιλιάδες χρόνια την όμορφη Σμύρνη όπου λαμποκοπούσε και μεγαλούργουσε η ίδια η Ελλάδα.

Στα χαλάσματα της νύμφης της Ιωνίας, έπεσε ολόκληρος ο Μικρασιατικός και ο Ποντιακός Ελληνισμός.

Έρχονται οι ώρες του ξεριζωμού και της οδυνηρής προσφυγιάς. Εκατοντάδες χιλιάδες άντρες, γυναίκες, παιδιά, γέροι, ρακένδυτοι, ξυπόλυτοι, στοιβάζονται σε πλοία όπως το "Κουρτουλούς". Μαζί τους η οικογένεια της μητέρας μου το γένος Ιορδάνη Σουρμελή από τον Πόντο, και του πατέρα μου το γένος Θεόδωρου Κατσανέβα από τη Σμύρνη. Αποβιβάζονται ως "χύδη φορτίο" στα λιμάνια της Θεσσαλονίκης, του Πειραιά και αλλού. Αφήνουν πίσω τους τους προγόνους τους, ανθρώπους δικούς τους νεκρούς από το λεπίδι των Τούρκων, το βίός τους, τη μισή τους ζωή.

Το επίσημο ελληνικό κράτος τους αντιμετωπίζει με

μεψιμοιρία, με ολιγωρία έως καχυποψία. "Τουρκομερίτες" και "Τουρκόσποροι" είναι τα προσβλητικά επίθετα που αποδίδουν στους πρόσφυγες ορισμένα καθυστερημένα παλαιοελλαδίτικα λαϊκά στρώματα που υποκινούνται από ανεγκέφαλους ή ένοχους για την προδοσία πολιτικούς της εποχής εκείνης. Στήνονται οι πρώτοι καταυλισμοί και συνοικισμοί. Καλλιθέα, Σούρμενα, Καισαριανή, Κοκκινιά, Νέα Ιωνία, Νέα Χαλκηδόνα, Νέα Σμύρνη, Νέα Κερασούντα, Νέα Τραπεζούντα, Σαμψούντα, Νέα Ερυθραία, Νέα Αρτάκη, Νέα Μενεμένη, Νέα Κίος, Καλαμαριά. Και πολλές άλλες νέες πόλεις των προσφύγων όπου μέσα στην αρχική φτώχεια λάμπει η καθαριότητα, και ξεχωρίζει η ζωντάνια και η δημιουργικότητα.

Οι πρόσφυγες φέρνουν μαζί τους το σπόρο της προκοπής που ξαναφυτρώνει στα χώματα της παλιάς Ελλάδας. Η βιομηχανία και ειδικότερα η κλωστοϋφαντουργία, μετά το 1922 αρχίζουν να αναπτύσσονται ορμητικά στην παλιά Ελλάδα, ενώ ανθίζει το εμπόριο, οι τέχνες, οι επιστήμες και τα γράμματα.

Ενδεικτικά αναφέρω προσωπικότητες της προσφυγιάς που λάμπρυναν τη ζωή μας με την παρουσία τους:

Ο ζωγράφος και λογοτέχνης Φώτης Κόντογλου από τις Κυδωνίες, σημερινό Αϊβαλί, οι συγγραφείς και δημοσιογράφοι Δημήτρης Ψαθάς και Παύλος Παλαιολόγος, ο ιστορικός Παπαρρηγόπουλος, ο Καρολίδης, ο Γεώργιος Ιωακείμογλου, ο αρχιτέκτονας Πάτροκλος Καραντινός, ο ποιητής Γιώργος Σεφεριάδης ή Σεφέ-

ρης, οι λογοτέχνες Ηλίας Βενέζης, Μαρία Ιορδανίδου, Μενέλαος Λουντέμης, Γιώργος Θεοδοκάς, Δημοσθένης Βουτηράς, Στρατής Δούκας, Τάσος Αθανασιάδης, Ηρώ Λαμπίρη ή Μυρτιδιώτισσα, ο Βασίλης Κουλιγκάς από την Κίο και πολλοί άλλοι.

Ακόμη, με ρίζες απ' την ανατολή έρχονται οι φιλόσοφοι Κορνήλιος Καστοριάδης, Δημήτρης Γληνός, το ζεύγος Ιμβριώτη, ο παιδαγωγός Γιάννης Δεσποτόπουλος, ο μουσικός Μανώλης Καλομοίρης, η Σοφία Βέμπο, ο Ηλίας Κουταντζόγλου ή Καζάν, ο Βασίλης Λογοθετίδης, ο Πάνος Βαλσαμάκης, ο γλύπτης Θανάσης Απάρτης, το ζεύγος Βακαλό, ο Οδυσσέας Λαμφίδης, ο Φωκίων Δημητριάδης και ο μεγάλος αρχαιολόγος Μανώλης Ανδρόνικος.

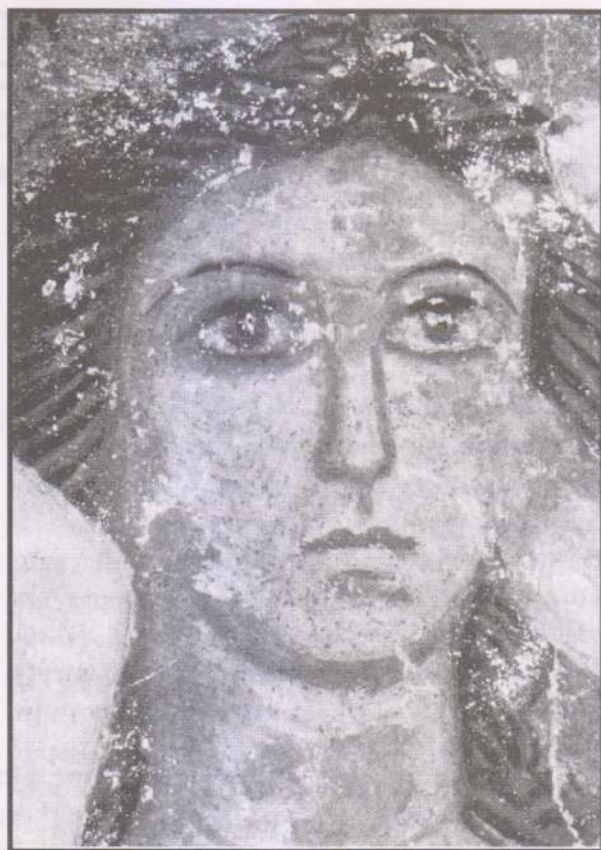
Ακόμα οι πατέρες του ρεμπέτικου και του Σμυρναϊκού τραγουδιού, Γιάννης Παπαϊωάννου, Βαγγέλης Παπάζογλου, Απόστολος Χατζηχρήστος, ο Τούντας, ο Σκαρβέλης, ο Στράτος, η Νίνου, ο Νταλγκάς, η Ρόζα Εσκενάζυ, ο Τσαουσάκης και δεκάδες άλλοι.

Στο χώρο της οικονομίας αξίζει να αναφερθεί κανείς στον Ωνάση, τον Μποδοσάκη και τους εθνικούς ευεργέτες Ανδρέα Συγγρό, Σισμανόγλου, τον Σικιανίδη. Αυτοί οι άνθρωποι δεν ξαναγεννιούνται πια. Οι περισσότεροι πλούσιοι Έλληνες σήμερα εκπροσωπούν γνήσια την εποχή αυτής της παρακμής αφού κάνουν χρήματα μόνο για ένα σκοπό: για να κάνουν περισσότερα χρήματα.

Μαζί με τους πρόσφυγες ήρθε και ο τρόπος ζωής που εντάχθηκε και καθιερώθηκε στη σημερινή ελληνική πραγματικότητα. Αυτό δεν αφορά μόνο τις επιστήμες, τα γράμματα, τις τέχνες, τη μουσική, το ρεμπέτικο τραγούδι αλλά και τις απλές συνήθειες της καθημερινής μας ζωής. Το παστίσιο, ο μουσακάς, το σουβλάκι, τα σουτζουκάκια, το πείνιρλί και δεκάδες άλλες γεύσεις της Ανατολής πρωτοδοκιμάστηκαν εδώ μετά το 1922.

Μόνο σ' ένα τομέα δεν τα πήγαν καλά οι Πόντιοι και οι Μικρασιάτες: στην πολιτική. Γι' αυτό και είναι σωστή η ρήση ότι "οι Πόντιοι και οι Μικρασιάτες είναι πρώτοι στις επιστήμες, στις επιχειρήσεις, στις τέχνες και στα γράμματα και τελευταίοι εις τα πράγματα".

Άνθρωποι του "δώσε και όχι του πάρε", ευθείς, ειλικρινείς, ασυμβίβαστοι και συχνά αφείς, οι Πόντιοι και οι Μικρασιάτες δυσκολεύονται να προσαρμοστούν στις απαιτήσεις των δολοπλοκιών της ίντριγκας, της υποκρισίας και της ραθυμίας που απαιτεί συχνά η πολιτική. Γι' αυτό και μένουν έξω απ' τα κέντρα λήψης αποφάσεων, γεγονός που έχει ολέθριες συνέπειες τόσο όσον αφορά στην ιστορική μνήμη όσο και στην υποδοχή των νεο-προσφύγων παλινοστούντων από την πρώην Σοβιετική Ένωση.

Τοιχογραφία από τάφο της Ελληνιστικής εποχής, στην περιοχή Κιρμέριου Βοσπόρου.

Έτσι η ιστορία του Πόντου και της Μικράς Ασίας περίπου αγνοείται από τα ελληνικά σχολικά βιβλία. Και στο Διοικητικό Συμβούλιο του Ιδρύματος Παλινοστούντων δεν εκπροσωπούνται οι προσφυγικοί-Ποντιακοί φορείς. Τα καυτά ζητήματα των παλινοστούντων, χειρίζονται οι υπάλληλοι, οι διευθυντές και το ΔΣ του Ιδρύματος, που δεν έχουν καμμία σχέση με τους πρόσφυγες.

Όμως εμείς που νιώθουμε ότι είμαστε η συνέχεια αυτής της μεγάλης ιστορίας, όπως και όλοι οι γνωστοί πατριώτες, ανεξάρτητα από περιοχή καταγωγής παλαιοελλαδίτες ή νεοελλαδίτες, θεωρούμε ότι η ιστορική μνήμη είναι εθνικό μας χρέος. Όπου και αν βρισκόμαστε ο Πόντος, η Μικρά Ασία και η Πόλη, μας πληγώνουν. Στη σκέψη και στην καρδιά μας υπάρχουν πάντα αυτές οι Αλησμόνητες και όχι χαμένες Πατρίδες.

Η χώρα μας, ο λαός μας, μόνο όταν γνωρίσει καλά την ιστορία του και τις ρίζες του, μπορεί να ελπίζει ότι δε θα υπάρξουν άλλες τέτοιες Αλησμόνητες Πατρίδες. Γιατί λαός που δε γνωρίζει την ιστορία του δεν έχει μέλλον. Η μεγάλη εθνική πληγή της Μικράς Ασίας και του Πόντου δεν μπορεί, δεν πρέπει να ξεχαστεί.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΜΙΑΣ ΕΘΝΟΓΕΝΕΤΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ: ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΡΑΚΗΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

(B' Μέρος)

του Κωστή Τσιούμη*

Οι μειονότητες Δ. Θράκης και Βουλγαρίας
μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο

Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου τα δεδομένα άλλαξαν και στις δύο χώρες. Στη Βουλγαρία η κομμουνιστική κυβέρνηση πρόβαλλε αρχικά ως "σωτήρας" για τη μειονότητα ύστερα από μια πολυετή περίοδο καταπίεσης. Πραγματικά στην αρχή η κατάσταση φάνηκε να βελτιώνεται. Οι Βούλγαροι κομμουνιστές είχαν άλλωστε προσεγγίσει τους μουσουλμάνους κατά τη διάρκεια της αντίστασης, πράγμα που είχε συμβεί και με τους Έλληνες συντρόφους τους στη Δ. Θράκη. Άνοιξαν νέα μειονοτικά σχολεία και εφημερίδες, οι οποίες τυπώνονταν, όπως και τα σχολικά βιβλία, σε λατινική γραφή. Το θετικό κλίμα όμως άρχισε γρήγορα να φθείρεται. Το 1946 τα μειονοτικά σχολεία εθνικοποιήθηκαν και μόνο μερικά μαθήματα διδάσκονταν στα τουρκικά. Το 1948 εθνικοποιήθηκαν τα τζαμιά και το 1950, μετά από επεισόδιο στο Τουρκικό Προξενείο της Φιλιπούπολης (Πλόβντιβ), αποφασίστηκε η απομάκρυνση 250000 μουσουλμάνων στην Τουρκία, μέτρο που όμως δεν υλοποιήθηκε στο σύνολό του. Αν και η Βουλγαρία απαγόρευσε στη συνέχεια τη μετανάστευση, το ζήτημα αυτό παρέμεινε αγκάθι στις σχέσεις των δύο χωρών¹.

Στο Βουλγαρικό Σύνταγμα του 1947 υπήρχε η πρόβλεψη για τις μειονότητες. Σύμφωνα με το άρθρο 71 αυτού του Συντάγματος οι εθνικές μειονότητες είχαν το δικαίωμα να διδάσκονται τη γλώσσα τους και να αναπτύσσουν την εθνική πολιτιστική τους παράδοση. Υπήρξε έτσι προσωρινή πολιτιστική άνθηση, εμφανίστηκαν εκδόσεις στην τουρκική γλώσσα και νέες τουρκόφωνες εφημερίδες και ιδρύθηκε τμήμα

Τουρκικών σπουδών στο Πανεπιστήμιο της Σόφιας². Παρά τα μέτρα υπέρ της μειονότητας, οι αιτήσεις των μουσουλμάνων για μετανάστευση στην Τουρκία αυξάνονταν. Στην πράξη φάνηκε ότι τα θετικά μέτρα λειτουργούσαν κυρίως στον τομέα της εργασίας.

Το 1958 η τουρκική γλώσσα περιορίστηκε ως προαιρετικό μάθημα σε μερικά μόνο μειονοτικά σχολεία και το τμήμα τουρκικών σπουδών έπαψε σταδιακά να δέχεται φοιτητές. Από τις αρχές της δεκαετίας του '70 οι κομμουνιστές υιοθέτησαν τη λογική του "ενοποιημένου βουλγαρικού σοσιαλιστικού έθνους" και άρχισε η έντονη αφομοιωτική πολιτική από την πλευρά της βουλγαρικής κυβέρνησης, η οποία εντάχθηκε στη δεκαετία του '80. Η προσπάθεια αυτή ξεκίνησε με απαγορεύσεις στην εκπαίδευση και στον τύπο και συνεχίστηκε με τον εκβουλγαρισμό των ονομάτων, την παρακώλυση των θρησκευτικών ελευθεριών, το κλείσιμο των θρησκευτικών σχολείων, την απαγόρευση πολιτιστικών εκδηλώσεων.

Παράλληλα κορυφαία στελέχη του Κ.Κ. Βουλγαρίας διακήρυσσαν την εθνική ομοιογένεια του κράτους τους³. Οι ασφυκτικές πιέσεις προς τη μουσουλμανική μειονότητα, ιδιαίτερα μετά το 1984, οδήγησαν σε μεγάλο κύμα μετανάστευσης που κορυφώθηκε το 1989. Όταν τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη Βουλγαρία οδήγησαν στην ανατροπή του Ζίφκωφ, δημιουργήθηκε το μειονοτικό "Κίνημα για τα Δικαιώματα και τις Ελευθερίες" με ηγέτη τον Ahmet Dogan και σαφή φιλοτουρκικό προσανατολισμό. Τα ποσοστά που συγκέντρωσε το κόμμα στις εκλογές του 1990 (6%) και του 1991 (7,85%)⁴ του έδωσαν τη δυνατότητα να παίζει έναν καθοριστικό ρόλο στις πολιτικές εξελίξεις στη Βουλγαρία και εξαιτίας αυτού να αναβαθμίσει τη θέση της μουσουλμανικής μειονότητας εκπαιδευτικά, κοινωνικά και πολιτικά.

Για τη μουσουλμανική μειονότητα στη Δ. Θράκη τα

"...Το 1954 η κυβέρνηση Παπάγου προχώρησε και στη μετονομασία σχολείων και συλλόγων από μουσουλμανικά σε τουρκικά. Το ελληνικό κράτος με αυτόν τον τρόπο όχι μόνο ταύτισε τους Πομάκους με τους Τουρκογενείς, χωρίς να λάβει υπόψη τις ιδιαιτερότητές τους, αλλά συγκάλυψε και ειδικό συνέδριο εκπαιδευτικών για να τους πείσει να διδάσκουν τη λατινική γραφή...,"

* Δρ Νεοελληνικής Ιστορίας Α.Π.Θ.

πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου η Ελλάδα και η Τουρκία βρέθηκαν σύμμαχες στο πλευρό των Αγγλοαμερικανών. Η εκλογή του Δημοκρατικού Κόμματος του Αντνάν Μεντερές στην Τουρκία (1950) βελτίωσε το διαταραγμένο κλίμα στις σχέσεις των δύο χωρών και με την παρότρυνση των Συμμάχων ανταλλάχθηκαν επισκέψεις έως και το ανώτατο επίπεδο. Το 1951 υπογράφηκε μορφωτική συμφωνία μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας και το 1952 εγκαινιάστηκε το Λύκειο Τζελάλ Μπαγιάρ, το οποίο λειτούργησε το 1953-54, οπότε έφτασαν και οι Τούρκοι μετακλητοί δάσκαλοι. Το 1954 η κυβέρνηση Παπάγου προχώρησε και στη μετονομασία σχολείων και συλλόγων από μουσουλμανικά σε τουρκικά. Το ελληνικό κράτος με αυτόν τον τρόπο όχι μόνο ταύτισε τους Πομάκους με τους Τουρκογενείς, χωρίς να λάβει υπόψη τις ιδιαιτερότητές τους, αλλά συγκάλεσε και ειδικό συνέδριο εκπαιδευτικών για να τους πείσει να διδάσκουν τη λατινική γραφή (!)⁵.

Αυτά τα μέτρα που ήταν ενταγμένα στο σχεδιασμό του ΝΑΤΟ για τον εκτουρκισμό των Πομάκων, ώστε οι Πομάκοι να αποτελέσουν μοχλό πίεσης προς τη Βουλγαρία, σε συνδυασμό με την εγκατάλειψη από τις αρχές οδήγησαν τους Πομάκους στη σφαίρα επιρροής του Τουρκικού Προξενείου⁶. Η διαμάχη στους κόλπους της μειονότητας συνεχίστηκε. Οι παραδοσιακοί μουσουλμάνοι, οι οποίοι στο μεταξύ αναδιοργανώθηκαν, αντιστέκονταν στην κεμαλική διείσδυση με τους συλλόγους τους Ένωση Μουσουλμάνων Ελλάδος και İntibah-i İslâm και τις εφημερίδες *Sebat* (Ευστάθεια) και *Muḥafazakâr* (Συντηρητικός)⁷. Τα δεδομένα όμως άλλαζαν συνεχώς. Η παραδοσιακή μερίδα δεν είχε πλέον τα οικονομικά μέσα και τις προσβάσεις των νεοτεριστών. Η γενικότερη στάση των αρχών στα χρόνια που ακολούθησαν σε συνδυασμό με την οικονομική υπανάπτυξη της Θράκης αναγόρευσε σε βασικό παράγοντα των εξελίξεων το Τουρκικό Προξενείο.

Η κατάσταση της μουσουλμανικής μειονότητας

ήταν γενικά καλή, ωστόσο οι μουσουλμάνοι βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου δεν έπαψαν στο διάστημα αυτό να κατηγορούν την ελληνική διοίκηση για τη στάση της απέναντι στη μειονότητα. Η τακτική των δικαίων ή αδικών επικρίσεων ακολουθήθηκε από αρκετούς βουλευτές, από τους δημοσιογράφους και από άλλους παράγοντες της μειονότητας την ίδια στιγμή που εξασφαλιζόνταν παροχές⁸. Η δικτατορία των Συνταγματαρχών σκλήρυνε τη στάση της απέναντι στη μειονότητα, παράλληλα όμως υπέγραψε το 1968 το δεύτερο μορφωτικό πρωτόκολλο, με το οποίο αναγνωριζόταν η τουρκική ως η μόνη γλώσσα της μειονοτικής εκπαίδευσης. Από το 1974 και μετά ακολουθήθηκε πολιτική κλιμακούμενης έντασης στη Δ. Θράκη, που εντάθηκε μετά το 1986 με την προσαρμογή των σκληροπυρηνικών εθνικιστών στην εξωτερική πολιτική των Özal και Yılmaz στα Βαλκάνια και εκφράστηκε με τη στάση των Αχμέτ Σαδίκ και Αχμέτ Φαϊκογλου κατά τη διάρκεια της συμμετοχής τους ως ανεξάρτητων βουλευτών στη Βουλή των Ελλήνων.

Η σύγκριση της πορείας των μουσουλμανικών μειονοτήτων της Βουλγαρίας και της Δυτικής Θράκης μέσα στο χρόνο μας δίνει τη δυνατότητα για την εξαγωγή ορισμένων συμπερασμάτων: Η εθνικιστική Τουρκία ενδιαφέρθηκε να προωθήσει τις απόψεις της και στις δύο χώρες προκειμένου να πετύχει ομογενοποίηση και εκτουρκισμό των μουσουλμανικών μειονοτήτων. Οι δύο μειονότητες είχαν κοινά στοιχεία ως προς την πληθυσμιακή σύνθεση και την οργάνωσή τους, διέφεραν όμως ως προς το βαθμό της αποδοχής της νέας εθνικιστικής τουρκικής ιδεολογίας. Η αποδοχή υπήρξε σαφώς μεγαλύτερη στη Βουλγαρία. Τόσο στη Βουλγαρία όσο και στην Ελλάδα προωθήθηκε η εθνογενετική διαδικασία με συγκεκριμένους μηχανισμούς: τύπος, μορφές συλλογικής οργάνωσης, πολιτιστικές δραστηριότητες και, κατά κύριο λόγο, εκπαίδευση. Στην προσπάθεια αυτή χρησιμοποιήθηκαν και η τουρκική διπλωματία και οι ντόπιοι κεμαλιστές

Ανατολίτι

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΩΝ - ΙΜΒΡΙΩΝ & ΤΕΝΕΔΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑΣ: ΔΟΪΡΑΝΗΣ 130 - 132 Τ.Κ. 176 73, ΚΑΛΛΙΘΕΑ

“...είναι πολύ σημαντική η άρση της απομόνωσης και η βελτίωση της ποιότητας ζωής του συνόλου του πληθυσμού με σωστά σχεδιασμένα μέτρα οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής ανάπτυξης...”

στις δύο χώρες.

Οι Πομάκοι αποτέλεσαν στόχο της εκτουρκιστικής πολιτικής πριν ακόμη από το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Η αντιμετώπιση των μειονοτήτων με διαφορετικό τρόπο από το βουλγαρικό και το ελληνικό κράτος δεν ανέκοψε την προώθηση των τουρκικών στόχων. Η πολιτική της Τουρκίας υπήρξε μεθοδευμένη και προσαρμοσμένη στις περιστάσεις. Είναι ενδιαφέρον το γεγονός ότι η τουρκική διπλωματία χρησιμοποίησε χαμηλούς τόνους απέναντι στη σκληρή πολιτική της Βουλγαρίας και επιθετικούς προς την Ελλάδα, όπου υπήρχε μετριοπαθής στάση.

Η διαφοροποίηση αυτή επιβαλλόταν από το διαφορετικό κλίμα στο εσωτερικό των δύο μειονοτήτων και βοηθούσε την προώθηση των πολιτικών της στόχων. Σε κάθε περίπτωση η Τουρκία εκμεταλλεύτηκε κάθε μικρή ή μεγάλη δυνατότητα, για να διευρύνει την επιρροή της στις δύο μουσουλμανικές μειονότητες. Χρησιμοποίησε ένα κράμα μετριοπάθειας και οξύτητας ανάλογα με την πορεία των διμερών σχέσεων με την Ελλάδα και τη Βουλγαρία και πέτυχε σε μεγάλο βαθμό τους στόχους της.

Σημαντικός παράγοντας για την επιτυχία των τουρκικών στόχων ήταν το γεγονός ότι οι δύο μειονότητες κατοικούν σε παραμεθόριες περιοχές. Το στοιχείο αυτό δεν μπορεί να μην είχε ιδιαίτερη σημασία για τη Βουλγαρία, όπου μεθοδευμένα υποβαθμίστηκαν οι όροι ζωής της μειονότητας, είχε όμως ιδιαίτερες συνέπειες για την εξέλιξη της

μουσουλμανικής μειονότητας στην ελληνική Θράκη. Η Θράκη παραμεθόρια περιοχή απομακρυσμένη από το κέντρο εξουσίας των Αθηνών ήταν απομονωμένη και δεν είχε την ιδιαίτερη φροντίδα της πολιτείας, όπως άλλωστε και άλλες ανάλογες περιοχές της Ελλάδας. Η έλλειψη οικονομικής ανάπτυξης στην περιοχή αυτή οδήγησε τον πληθυσμό στην μετανάστευση, επέτεινε τη μετακίνηση του χριστιανικού πληθυσμού σε άλλες πόλεις της χώρας και συνετέλεσε στον απομονωτισμό του μουσουλμανικού. Οι όποιες παρεμβάσεις των κυβερνήσεων της τελευταίας εικοσαετίας έγιναν χωρίς συγκεκριμένο αναπτυξιακό σχεδιασμό.

Η ιστορική μελέτη του θέματος δείχνει ότι η αφομοιωτική πολιτική ή η αποσπασματική αντιμετώπιση των μειονοτικών προβλημάτων δεν είναι αναποτελεσματική. Αντίθετα είναι πολύ σημαντική η άρση της απομόνωσης και η βελτίωση της ποιότητας ζωής του συνόλου του πληθυσμού με σωστά σχεδιασμένα μέτρα οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής ανάπτυξης. Στην κατεύθυνση αυτή θα βοηθούσε η εμπειρισταμένη έρευνα καταγραφής και αξιολόγησης αναγκών και προτεραιοτήτων, ώστε η πολιτική που θα εφαρμοστεί να ενθαρρύνει την επικοινωνία και την ανάπτυξη των πληθυσμών πάντοτε μέσα στο πνεύμα της ιδιαίτερης πολιτιστικής παράδοσής τους.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Σχετικά με τα γεγονότα αυτής της περιόδου Εν. Κοφός “Balkan Minorities under Communist Regimes”, Balkan Studies, 1961, σ. 40-42.
2. Αθ. Παρέσογλου “Μουσουλμανικές Μειονότητες στα Βαλκάνια” σε Αλ. Αλεξανδρή, Θ. Βερέμη κ.ά. “Βαλκάνια, από το διπολισμό στη νέα εποχή”, Αθήνα 1994, σ. 791-792.
3. Κ. Μανωλόπουλου-Βαρβιτσιώτη, ό.π., σ. 138.
4. Κ. Κεντροπής “Βουλγαρία” σε Αλ. Αλεξανδρή, Θ. Βερέμη κ.ά. “Βαλκάνια, από το διπολισμό στη νέα εποχή”, Αθήνα 1994, σ. 235, 259, 285-286 όπου ο συγγραφέας κάνει εκτενή αναφορά στα εκλογικά αποτελέσματα και στο χαρακτήρα του Κινήματος για τα δικαιώματα και τις Ελευθερίες.
5. Π. Φωτέας “Οι Πομάκοι της Δυτικής Θράκης”, Ζυγός, 25, Μάρτιος-Απρίλιος 1977, σ. 72.
6. Στ. Λυγερός “Η Θράκη στο στόχαστρο της Τουρκίας”, Τετράδια, 32, Χειμώνας-Ανοιξη 1993, σ. 25.
7. Αλ. Αλεξανδρή, “Το Μειονοτικό Ζήτημα 1954-1987” σε Αλ. Αλεξανδρή, Θ. Βερέμη κ.ά. “Ελληνοτουρκικές Σχέσεις 1923-1987”, Αθήνα 1988, σ. 526.
8. ό.π., σ. 524-525.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΕΙΔΩΝ "Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΗΛΙΑ"

ΕΝΤΥΠΑ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Προμηθευτές γραφείων και επιχειρήσεων,
γραφικής ύλης σε χαμηλές τιμές

25ης Μαρτίου 1 & Αναστάσεως 155 61
Χολαργός
τηλ. & τηλεομοιότυπο: 65.19.728

Η ΑΡΜΕΝΙΑ ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ 2000

επιμέλεια: Γιώργος Μπατζάς

Ο Αρμενικός λαός είναι ένας από τους πιο αδικημένους λαούς της υφηλίου, έχει υποστεί δύο γενοκτονίες από τους Τούρκους-Οθωμανούς και κατόπιν ξεριζώθηκε βίαια από τις πατρογονικές του εστίες, όπως άλλωστε και ο Ελληνισμός της Μικράς Ασίας.

Οι Αρμένιοι έρχονται σήμερα να αντιμετωπίσουν τα αρνητικά προβλήματα που παρουσιάστηκαν μετά την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού στην Αρμενία.

Για την κατάσταση που επικρατεί στην Αρμενία, ο συνεργάτης του περιοδικού "ΕΛΛΟΠΙΑ" κ. Μπατζάς Γεώργιος πήρε συνέντευξη από τον εκπρόσωπο του Αρμενικού Λαϊκού Κινήματος στην Ελλάδα κύριο Αντρονίκ Αγαγιάν.

Μετά την κατάρρευση του διπολισμού πέρασαν οκτώ χρόνια, ποια είναι η οικονομικοκοινωνική κατάσταση του Αρμενικού κράτους;

Όπως είναι γνωστό με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης ως κράτους κατέρρευσε και το πολιτικοκοινωνικό σύστημα στο οποίο εδραζόταν η τελευταία. Ως εκ τούτου οι δημοκρατίες οι οποίες προέκυψαν απ' τη διάλυση του Σοβιετικού κράτους υιοθέτησαν ένα καινούργιο πολιτικο-κοινωνικό μοντέλο βασισμένο στον καπιταλισμό. Όπως ήταν φυσικό η μετάβαση από το παλιό στο καινούργιο σύστημα δεν ήταν καθόλου ευχερής και συνοδεύτηκε από μια σειρά προβλημάτων. Μαζί με την ανατροπή του πολιτικού σοβιετικού συστήματος ανετράπη και ο κώδικας αξιών, τον οποίο έχει δημιουργήσει το τελευταίο, μ' αποτέλεσμα μια πολύπλοκη όχι μόνο πολιτική και οικονομική αλλά και κοινωνική κρίση η οποία πλήττει όλες τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες.

Περαιτέρω επιβαρυντικοί παράγοντες στην περίπτωση της Αρμενίας είναι ο εθνικο-απελευθερωτικός αγώνας του αρμενικού λαού του Ναγκόρνο Καραμπάχ

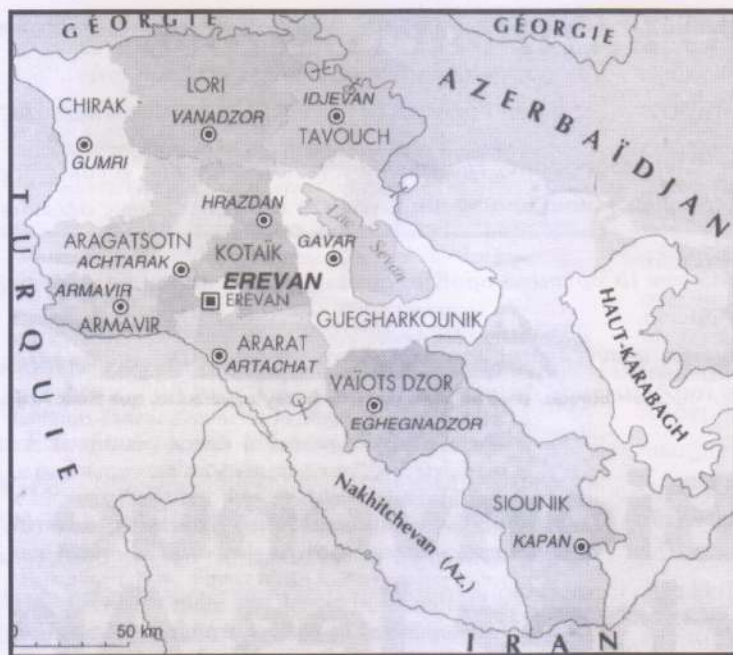
και ο οικονομικός αποκλεισμός που έχει επιβληθεί επί της Αρμενίας εκ μέρους της Τουρκίας και του Αζερμπαϊτζάν. Το σύνολο αυτών των παραγόντων αρκεί για να προΐδεάσει τον παρατηρητή σχετικά με την πολύπλευρη κρίση απ' την οποία διέρχεται η Αρμενία. Βέβαια παρόλους αυτούς τους ανοιχτούς παράγοντες πρέπει να τονίσουμε ότι τουλάχιστον στη διάρκεια του τελευταίου ενάμισυ χρόνου έχουν σημειωθεί θετικές εξελίξεις αναφορικά με τη βελτίωση των οικονομικών της χώρας και συνθήκες διαβίωσης του πληθυσμού.

Ποια είναι η σχέση της Αρμενίας με τη γειτονική Τουρκία;

Είναι πασίγνωστο ότι η ιστορία των αρμενο-τουρκικών σχέσεων έχει σημαδευτεί από φριχτά γεγονότα με αποκορύφωμα τη γενοκτονία του 1915. Η σημερινή Δημοκρατία της Αρμενίας είναι το δεύτερο κατά σειρά ανεξάρτητο αρμενικό κρατικό μόρφωμα μετά απ' τα γεγονότα του 1915 (το πρώτο υπήρξε η Αρμενική Δημοκρατία του 1918-1920) που βρίσκεται να έχει σχέσεις γειτονίας με την Τουρκία. Η σημερινή πολιτική

Μνημείο ανεγερθέν σε ανάμνηση της κατάληψης της πόλης Chouchi του Καραμπάχ, στις 9 Μαΐου 1992.

ηγεσία της Αρμενίας, η οποία ανήλθε στην εξουσία μέσα από τον αγώνα γι' απελευθέρωση του Ναγκόρνο Καραμπάχ και για εκδημοκρατισμό της πρώην Σοβιετικής Ένωσης πιστεύει ότι η Αρμενία πρέπει να διατηρεί σχέσεις καλής γειτονίας με όλα τα γύρω της κράτη. Ταυτόχρονα η αρμενική κυβέρνηση έχει υπογράψει σημαντικές συνθήκες στρατιωτικής συνεργασίας και προάσπισης των εξωτερικών συνόρων με τη δημοκρατία της Ρωσίας.

Οι σημερινές αρχές της Αρμενίας έχουν εκφράσει την άποψη ότι η, εκ μέρους της Τουρκίας, αναγνώριση της αρμενικής γενοκτονίας δεν είναι υποχρεωτικό ν' αποτελέσει προϋπόθεση για τη σύναψη διπλωματικών σχέσεων των δύο χωρών. Βεβαίως η Τουρκία, παρότι αναγνώρισε την ανεξαρτησία της Αρμενίας, δεν έχει προβεί στη σύναψη διπλωματικών σχέσεων με την τελευταία θέτοντας ως απαραίτητη προϋπόθεση την απόσυρση των αρμενικών δυνάμεων από τα εδάφη που έχουν καταλάβει κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης στο Ναγκόρνο Καραμπάχ. Η αρμενική πλευρά θεωρεί τα εν λόγω εδάφη ως απελευθερωθείσες αρμενικές περιοχές.

Ο ίδιος ο πρόεδρος της Δημοκρατίας της Αρμενίας έχει δηλώσει ότι ως κρατική οντότητα η Δημοκρατία της Αρμενίας είναι υποχρεωμένη ν' ακολουθήσει τους καθιερωμένους διεθνώς κανόνες πολιτικής συμπεριφοράς, αλλά αυτό δεν εμποδίζει την εκ μέρους των Αρμενίων της διασποράς διεκδίκηση της αναγνώρισης της αρμενικής γενοκτονίας και της ικανοποίησης των εθνικών αιτημάτων του αρμενικού λαού.

Σήμερα, τίθεται θέμα διεκδίκησης της κατεχόμενης Αρμενία από τα πολιτικά κόμματα;

Μέχρι στιγμής κανένα από τα εντός της Αρμενίας κοινοβουλευτικά κόμματα δεν έχει θέσει ανάλογο ζήτημα στο πολιτικό του πρόγραμμα. Τα κόμματα της αρμενικής διασποράς, η οποία είναι αποτέλεσμα της γενοκτονίας και της εκκρίζωσης του αρμενικού λαού, δεν έπαψαν να θέτουν αυτό το ζήτημα με ασήμαντα ωστόσο πρακτικά επιτεύγματα. Εξαιρεση αποτελούν οι οργανώσεις που ανεφύησαν μετά το 1975 και έθεσαν στο επίκεντρο του σκεπτικού τους τον ένοπλο απελευθερωτικό αγώνα. Χάρης στον αγώνα αυτών των οργανώσεων το αρμενικό ζήτημα τέθηκε εκ νέου. Οι πατριωτικές δυνάμεις της διασποράς κινητοποιήθηκαν, η αρμενική νεολαία η οποία, ζώντας σε ξένο περιβάλλον, είχε αποξενωθεί απ' το εθνικό μας ζήτημα στρατεύθηκε ξανά

στον εθνικό αγώνα. Ο νέος αρμενικός εθνικο-απελευθερωτικός αγώνας άσκησε σημαντική επίδραση και στο λαό της Σοβιετικής Αρμενίας αναπερώνοντας το ηθικό του και εμπνέοντάς του την ελπίδα και την πίστη ότι το αρμενικό έθνος μπορεί με τον αγώνα του να ανακτήσει τα δικαιώματά του.

Γίνονται επενδύσεις από τη Δύση και προπαντός από την Αρμενική διασπορά με σκοπό την ανάπτυξη του Αρμενικού κράτους;

Είναι γνωστό ότι οι σημαντικές για τον 21ο αιώνα πλουτοπαραγωγικές πηγές, ιδίως πετρελαίου και φυσικού αερίου, βρίσκονται στην Υπερκαυκασία και την Κεντρική Ασία. Μέχρι στιγμής το μέγιστο μέρος των δυτικών κεφαλαίων που εισάγονται στην περιοχή αφορά την εκμετάλλευση των εν λόγω πηγών. Η Αρμενία δεν είναι πλούσια από την άποψη των εν λόγω φυσικών πόρων. Στη διάρκεια της Σοβιετικής περιόδου η Αρμενία διέθετε ένα υψηλού επιπέδου και εξειδίκευσης εργατικό και επιστημονικό δυναμικό. Στη διάρκεια των τελευταίων ετών αυτό το σπουδαίο ανθρώπινο κεφάλαιο της Αρμενίας υπέστη δεινά πλήγματα λόγω της οικονομικής κρίσης και της μετανάστευσης. Μέχρι στιγμής δεν έχουν σημειωθεί σημαντικές επενδύσεις δυτικών κεφαλαίων στην Αρμενία. Οι όποιες επενδύσεις που έχουν γίνει αφορούν κυρίως τον καταναλωτικό τομέα και όχι την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνατοτήτων της χώρας. Όσον αφορά τη διασπορά, η συμβολή της τελευταίας αφορά κυρίως την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας και την επιτέλεση κάποιων έργων υποδομής και όχι τις καθαυτές παραγωγικές επενδύσεις.

ΟΙ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΕΡΒΟΙ ΤΟΥ ΣΑΡΑΓΕΒΟ ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ

του Βασίλη Στοϊλόπουλου

Παρόλο που πέρασε ενάμιση χρόνος ύστερα από την επίτευξη της "παρατεταμένης ανακωχής"¹ που σηματοδοτεί η Συμφωνία του Ντέιτον, είναι ακόμη παρακινδυνευμένο να αποτολμηθεί μια διευρυμένη, αντικειμενική και συνολική προσέγγιση της βοσνιακής τραγωδίας. Μέσα στην ομίχλη της παραπληροφόρησης και των υπεραπλουστεύσεων, των μύθων και της προπαγάνδας, που κυριάρχησαν όλα τα χρόνια της γιουγκοσλαβικής κρίσης, προέκυψαν τόσες δραματικές "αλήθειες", που ο καλοπροαίρετος παρατηρητής δυσκολεύεται ακόμη και σήμερα να τις αξιολογήσει με ρεαλισμό και χωρίς συναισθηματική φόρτιση.

Ασφαλώς ορισμένα συμπεράσματα κι εκτιμήσεις αναφορικά με τις αιτίες και την έκβαση του βοσνιακού πολέμου είναι ήδη γενικώς παραδεκτά. Ακόμη και οι πλέον φανατικοί υποστηρικτές των Βόσνιων Μουσουλμάνων παραδέχονται σήμερα για παράδειγμα ότι η **στρατηγική του πολέμου υπήρξε επιλογή και του Alija Izetbegovic**. Κοινά αποδεκτή είναι και η καταδίκη του ρόλου των ΜΜΕ, που με τον απαράδεκτο τρόπο που παρουσίασαν τον Βοσνιακό Πόλεμο, έχασαν για μια ακόμη φορά την αξιοπιστία τους, άλλοτε ακολουθώντας πιστά τις διπλωματικές ενέργειες των χωρών τους κι άλλοτε πάλι επιβάλλοντας πολιτικές αποφάσεις που αποδείχτηκαν καταστροφικές.

Ενδεικτικά της συστηματικής παραπληροφόρησης εκ μέρους όλων σχεδόν των δυτικών ΜΜΕ με επιρροή είναι τα όσα περιγράφει ο πρώην Πρόεδρος της Ομοσπονδίας Βόσνιων Δημοσιογράφων **Zeljko Vukovic**² για την "μυστηριωδώς αντιφατική" αντιμετώπιση που έτυχαν οι Σέρβοι του Σαράγεβο από αυτά, καθώς υιοθετούσαν επακριβώς τις εκάστοτε θέσεις του Izetbegovic, τις οποίες πρόβαλλε κατόπιν διεθνώς, με απόλυτη επιτυχία όπως αποδείχτηκε, η εταιρεία δημοσίων σχέσεων "Ruder Finn Global Public Affairs"³.

Σύμφωνα πάντα με τις παρατηρήσεις του Vukovic την πρώτη χρονιά του πολέμου τα δυτικά ΜΜΕ εντόπισαν στο Σαράγεβο μόνο Σέρβους, που "αμύνονταν μαζί με τους Μουσουλμάνους και τους Κροάτες στο στρατό του Izetbegovic εναντίον των επιτιθέμενων Σέρβων από τη Σερβία και το Μοντενέγκρο". Όμως, εντελώς απρόσμενα και για ανεξήγητους λόγους από τα μέσα του 1993 έπαψαν να υπάρχουν Σέρβοι τέτοιων προδιαγραφών και στα δυτικά ΜΜΕ εμφανίστηκαν οι

φιλήσυχοι Σέρβοι του Σαράγεβο, "που υποστηρίζουν μια πολυεθνική Βοσνία", και κατά συνέπεια ταυίζονταν απόλυτα με τη Βοσνιακή Κυβέρνηση. Την ίδια περίοδο οι "επιτιθέμενοι πολιορκητές του Σαράγεβο" δεν ήταν πλέον οι Σέρβοι από τη Σερβία και το Μοντενέγκρο αλλά "οι κομματικοί οπαδοί της σερβικής ηγεσίας στο Πάλε". Προς τα τέλη του 1994 άρχισε και πάλι εντελώς ξαφνικά να γίνεται λόγος για δυο ειδών Σέρβους στο Σαράγεβο. Αφενός αυτοί που συνέχιζαν να υποστηρίζουν την "πολυπολιτισμική" πολιτική του Izetbegovic και αφετέρου οι "παρασυρμένοι" που αντάμωσαν στα βουνά γύρω από το Σαράγεβο τους "επιτιθέμενους από το Πάλε". Στή συνέχεια και λίγες μόνο ημέρες μετά τη Συμφωνία του Ντέιτον το Φθινόπωρο του 1995, δεν υπήρχαν πλέον "παρασυρμένοι" αλλά μόνο "Σέρβοι από το σερβικό Σαράγεβο", ο αριθμός των οποίων άγγιξε τις 120.000. Όταν δε άρχισε η απρόσμενη έξοδός τους από το Σαράγεβο, όλοι τους μεταμορφώθηκαν ξανά σε "παρασυρμένους" που εγκατέλειπαν τις φλεγόμενες

“...οι Σέρβοι του Σαράγεβο έπαψαν να υφίστανται ως οντότητα ευθύς αμέσως μετά την έναρξη του πολέμου κι επέστρεψαν στο προσκήνιο μόνον όταν έπρεπε να υλοποιηθεί και το τελευταίο στάδιο της εθνοκάθαρσης στην ενδογιουγκοσλαβική σύγκρουση....”

προγονικές τους εστίες “ύστερα από πίεση των σερβοβοσνιακών αρχών του Πάλε”.

Προσπαθώντας να δώσει μια εξήγηση για την παραπάνω αντιφατική και “μεταλασσόμενη” στάση των δυτικών ΜΜΕ, ο Βυκονίς εξιστορεί κατ’ αρχάς ορισμένα από τα **δεδομένα του πολέμου**. Από τις 6 Απριλίου 1992, ημέρα της επίσημης έναρξης των εχθροπραξιών, μέχρι το τέλος του πολέμου, το Σαράγεβο ήταν μια de facto διηρημένη στα δύο πόλη και οι όποιες μεταβολές στη γραμμή του μετώπου μέσα στο Σαράγεβο δεν ξεπερνούσαν ποτέ τα πενήντα μέτρα. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι κατά τον πρώτο μήνα του πολέμου δεν παρουσιάστηκαν σοβαρά προβλήματα στις μετακινήσεις των κατοίκων της δοκιμαζόμενης πόλης, παρά τους εκατέρωθεν αυστηρούς αστυνομικούς ελέγχους. Ακόμη και ο τηλεοπτικός σταθμός “TV Sarajevo” επανειλημμένα μιλούσε για “άφογη συνεργασία των δύο αστυνομικών μονάδων”, ιδιαίτερα στην περιοχή Ilidza, όπου η σερβική και μουσουλμανική αστυνομία στεγαζόνταν στον ίδιο χώρο.

Η **οριστική διχοτόμηση** της πόλης επισφραγίστηκε όμως στις 3 Μαΐου της ίδιας χρονιάς κι αφού όλοι γνώριζαν ήδη ότι ο αρχηγός των Βόσνιων Μουσουλμάνων ήταν αποφασισμένος να **“θυσιάσει την ειρήνη για την ανεξαρτησία, ποτέ όμως την ανεξαρτησία για την ειρήνη”**⁴ και είχε απορρίψει, ύστερα από “προτροπές” των ΗΠΑ, την Συμφωνία της Λισαβώνας, που ο ίδιος είχε ήδη προσυπογράψει και η οποία προέβλεπε την καντονοποίηση της Βοσνίας. Την ημέρα εκείνη δύο παραστρατιωτικές ομάδες του Izetbegovic, επιτέθηκαν εναντίον μιας στρατιωτικής φάλαγγας του γιουγκοσλαβικού στρατού που εγκατέλειπε το Σαράγεβο, φονεύοντας δεκάδες Σέρβους στρατιώτες. Η επίθεση έγινε παρότι είχε προηγηθεί συμφωνία ανάμεσα στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές, η οποία προέβλεπε αφενός την ασφαλή αποχώρηση του γιουγκοσλαβικού στρατού από το Σαράγεβο και αφετέρου την απελευθέρωση του Izetbegovic, ο οποίος είχε συλληφθεί από στρατιώτες του γιουγκοσλαβικού στρατού λίγες μέρες προηγουμένως στο αεροδρόμιο του Σαράγεβο.

Από τότε και μέχρι το τέλος των πολεμικών συγκρούσεων στον ελεγχόμενο από τους Μουσουλμάνους τομέα του Σαράγεβο υπήρχαν δύο ειδών Σέρβοι. Η **πρώτη** ομάδα περιελάμβανε εκείνες τις είκοσι σερβικές οικογένειες, που με αρχηγό τον Mirko Rejanovic συγκρότησαν το λεγόμενο “Σερβικό Συμβούλιο Πολιτών” στο οποίο απενεμήθει το εναλλακτικό βραβείο ειρήνης, επειδή υποστήριζε το “πολυπολιτισμικό μοντέλο” της Βοσνιακής Κυβέρνησης. Σε αντίθεση με την εκτεταμένη και σκόπιμη προβολή του Συμβουλίου από τα δυτικά ΜΜΕ, η επιρροή του υπήρξε καθ’ όλη τη διάρκεια του πολέμου αλλά και στις πρόσφατες εκλογές ελάχιστη. Στη **δεύτερη** ομάδα εντάσσονταν η συντριπτική πλειοψηφία των 40.000 περίπου, κυρίως ηλικιωμένων, Σερβοβόσνιων, που η πολιτική του Izetbegovic δεν τους επέτρεπε να εγκαταλείψουν την μαρτυρική πόλη, μετατρέποντάς τους έτσι σε “ελεύθερους στόχους για τους ατρόμητους πολεμιστές των πόλεων” της “Πατριωτικής Λίγκας” του Izetbegovic και σε “θαμώνες υπερπλήρων δημόσιων και κρυφών φυλακών”. Την ομάδα αυτή βέβαια τα δυτικά ΜΜΕ και οι πολιτικοί των δυτικών κυβερνήσεων όταν δεν την παρέβλεπαν τελείως, την εμφάνιζαν με τον τρόπο που συνέφερε την Βοσνιακή Κυβέρνηση. Μετά την Συμφωνία του Ντέιτον η δεύτερη ομάδα των Σέρβων εγκατέλειψε αμέσως το Σαράγεβο, σιωπηλά κι αθόρυβα, όπως ακριβώς αθόρυβη υπήρξε και η παρουσία της στη μουσουλμανική πλευρά του Σαράγεβο επί τέσσερα σχεδόν χρόνια. Για τον Βυκονίς η ύπαρξη αυτών των Σερβοβόσνιων “δεν συμβιβάζεται με καμιά ειρήνη. Διότι η αλήθεια για αυτούς θα έφερνε στην επιφάνεια πολλά από τα πολιτικά ψεύδη και τις ψευδεπίγραφες Συμφωνίες Ειρήνης”.

Αν και κανείς δεν αναφέρθηκε ποτέ σε αυτούς, Σέρβοι υπήρχαν ασφαλώς και στο “σερβικό Σαράγεβο”. Δεκάδες χιλιάδες ανθρώπων με νόμιμα συμφέροντα που μοιραία πίστεψαν ότι οι θυσίες τους θα δικαιωθούν και αντ’ αυτού υπέστησαν μια ταπεινωτική ήττα που τους οδήγησε στην προσφυγιά πέρνοντας μαζί με τα λιγοστά τους υπάρχοντα και το **ιστορικό στίγμα** του “επιτιθέμενου”, καθώς συμπεριλαμβάνονταν κι αυτοί ανάμεσα σε εκείνους που “κανόνισαν παλιούς λογαριασμούς σαν άγρια θηρία”⁵.

Η ευθύνη για τον εκπατρισμό των Σέρβων από το Σαράγεβο δεν βαρύνει ασφαλώς μόνο την σερβική ηγεσία του Πάλε, που αναμφιβόλως επεδίωξε να παραμείνουν και αυτοί πολιορκούμενοι στην “όαση της ανεκτικότητας”, όπως συνήθιζαν να ονομάζουν το Σαράγεβο οι θεωρούμενες “έγκυρες” Frankfurter Allgemeine Zeitung, New York Times και τα λοιπά

*Εξαγριωμένοι
Σέρβοι σκίζουν
την
αμερικανική
σημαία στις
διαδηλώσεις
στο Σαράγεβο.*

χαλκεία παραπληροφόρησης στις δυτικές πρωτεύουσες⁶. Η κυβέρνηση Milosevic ελάχιστα ενδιαφέρθηκε για την ασφάλειά τους, γεγονός που αποδείχτηκε περίτρανα στη Συμφωνία του Ντέιτον, η οποία ενώ εξασφάλιζε ίσα δικαιώματα σε Κροάτες και Μουσουλμάνους στο Μόσταρ, δεν περιελάμβανε ανάλογη πρόβλεψη και για τους κατοίκους του Σαράγεβο. Η εναλλακτική λύση που προσέφεραν γι αυτούς ο Izetbegovic και η "Διεθνής Κοινότητα" ήταν, ως γνωστόν, "η άνευ όρων συνθηκολόγηση, η παραδοχή ότι αυτοί ήταν οι μοναδικοί υπαίτιοι του πολέμου, η αποσιώπηση τόσο των εγκλημάτων πολέμου που διέπραξαν οι ξένοι όσο και των δικών τους θυμάτων και τέλος ένα μέλλον στα μέτρα των αντιλήψεων του Izetbegovic"⁷. Η έλλειψη εμπιστοσύνης δε των Σέρβων του Σαράγεβο προς την "Ειρηνευτική Δύναμη" IFOR, που παρατηρήθηκε και κατά την Έξοδο το Μάρτιο του '96, δεν υπήρξε αβάσιμη, καθώς αυτή λειτούργησε συνεπικουρικά στα εκφοβιστικά τεχνάσματα και στις εκδικητικές διαθέσεις των οπαδών του Izetbegovic. Γεγονός που ανάγκασε ακόμη και τη Newsweek να γράψει πως στην περίπτωση των Σέρβων του Σαράγεβο η στάση της IFOR "σε ορισμένες περιπτώσεις συμβάλλει στον εθνικό καθαρισμό"⁸.

Οι εγκαταλείποντες το σερβικό Σαράγεβο δεν είχαν όμως να περιμένουν τίποτα και από τα δυτικά ΜΜΕ, που συστηματικά για τέσσερα χρόνια τους αγνόησαν παντελώς, αν και όλοι γνώριζαν ότι και αυτοί δέχτηκαν -έστω λιγότερες- βόμβες, κινδύνευαν καθημερινά από τα πυρά των ελεύθερων σκοπευτών, γνώρισαν την αγωνία των καταφυγίων και θρήνησαν επίσης πολλά θύματα. Οι προσπάθειές τους μετά τη Συμφωνία του Ντέιτον να συγκινήσουν την κοινή γνώμη της Δύσης με μαζικές διαδηλώσεις που θα κατέδειχναν την

τραγική τους μοίρα έπεσαν όλες στο κενό. Αντ' αυτού η Βοσνιακή Κυβέρνηση τους προέτρεψε να μαζέψουν τα παιδιά τους από τις διαδηλώσεις γιατί οι συνέπειες από τη συστηματική παρακολούθησή τους με ηλεκτρονικές κάμερες "θα τους συνοδεύουν για όλη τους τη ζωή".

Δεν θα ήταν υπερβολή αν λεχθεί ότι για τον έξω κόσμο, οι Σέρβοι του Σαράγεβο έπαψαν να υφίστανται ως οντότητα ευθύς αμέσως μετά την έναρξη του πολέμου κι επέστρεψαν στο προσκήνιο μόνον όταν έπρεπε να υλοποιηθεί και **το τελευταίο στάδιο της εθνοκάθαρσης** στην ενδογιουγκοσλαβική σύγκρουση. Η διεθνής κοινή γνώμη πληροφορήθηκε την ύπαρξή τους μόνο όταν οι συγκλονιστικές εικόνες με τις εκταφές των νεκρών και τις πυρπολήσεις των περιουσιών τους έκαναν τον γύρο του κόσμου.

Ουσιαστικά όμως ακόμη και αυτή η τραγωδία πέρασε σαν μια ακόμη μικρή παραφωνία στο **καλοστημένο σκηνικό** των διαπραγματεύσεων στο Ντέιτον. Η κατεστραμμένη Βοσνία των αλληλομισούμενων εθνοτήτων είχε ήδη μετατραπεί σε **προτεκτοράτο** χωρίς σταθερές κρατικές δομές και με αβέβαιο μέλλον και η πάνοπλη IFOR παραγκώνισε τους "αποτυχημένους" κυανόκranους, ανοίγοντας στο "νέο ΝΑΤΟ" νέες προοπτικές για την τιμωρία αυτών που εκείνο θεωρεί ότι "παραβιάζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα". Όσο για τα δυτικά ΜΜΕ, η σερβική Έξοδος από το Σαράγεβο δεν ήταν παρά μια μικρή λεπτομέρεια στο θαυμαστό τους κόσμο, σαν κι αυτές που καταφέρνουν, έστω και για λίγο, να εισχωρήσουν στη **γυάλινη πραγματικότητα** της κοινής γνώμης, άλλοτε από το Κουρδιστάν και την Παλαιστίνη κι άλλοτε πάλι από την Κύπρο ή και από τόσες άλλες περιοχές της υφηλίου, όπου αμφισβητείται εμπράκτως

“...η ιδεοληψία για δήθεν ροπή του σερβικού έθνους στο έγκλημα απέκτησε στα τέσσερα χρόνια αντισερβικής υστερίας του συνόλου σχεδόν των γερμανικών Μέσων Μαζικού Επηρεασμού τόσο βαθιές ρίζες που ήταν αδύνατη οποιαδήποτε απόπειρα δημόσιου διαλόγου για όσα αποτρόπαια γεγονότα συνόδευσαν τον κατακερματισμό της Γιουγκοσλαβίας.....”

η αμερικανική Νέα Τάξη.

Θα ήταν ασφαλώς παράλειψη να μη σημειωθεί ότι, όπως οι Σέρβοι του Σαράγεβο έτσι και ορισμένοι άλλοι συντελεστές του πολέμου παρέμειναν, αν και νικητές, στα παραλειπόμενα των ΜΜΕ. Η επισήμανση αφορά την Γερμανία, όπου ως γνωστόν η ιδεοληψία για δήθεν ροπή του σερβικού έθνους στο έγκλημα απέκτησε στα τέσσερα χρόνια αντισερβικής υστερίας του συνόλου σχεδόν των γερμανικών Μέσων Μαζικού Επηρεασμού τόσο βαθιές ρίζες που ήταν αδύνατη οποιαδήποτε απόπειρα δημόσιου διαλόγου για όσα αποτρόπαια γεγονότα συνόδευσαν τον κατακερματισμό της Γιουγκοσλαβίας. Ακόμη και οι πιο σοβαρές φωνές της Γερμανίας μιλούσαν για “δυναμική της αυτοκαταστροφής στα Βαλκάνια” (Jürgen Habermas) και για “φυλετικό πόλεμο” (Hans Magnus Enzensberger). Με επικεφαλής στην αντισερβική σταυροφορία την Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) **ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία μεταμορφώθηκε σε κατάλληλο μηχανισμό** στην υπηρεσία όχι μόνο της πολιτικής ελίτ, των στρατιωτικών και των μυστικών υπηρεσιών⁹ αλλά και των πρώην ουμανιστών, των νεοσυντηρητικών και αριστερών διανοουμένων, των μηδενιστών κοσμοπολιτών, των πολεμοκάπηλων οραματιστών της Νέας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Έθνους, των πράσινων νεοϊμπεριαλιστών κλπ. Απώτερος στόχος όλων αυτών των ομάδων ήταν, όπως τουλάχιστον παρουσιάστηκε στα γερμανικά ΜΜΕ, να τεθεί τέλος, με την συμβολή ασφαλώς του γερμανικού στρατού, στη “φασιστική γενοκτονία” (Joska Fischer) στην πρώην Γιουγκοσλαβία. Η τετράχρονη, σχεδόν παθιασμένη ενασχόλησή τους με τον γιουγκοσλαβικό εμφύλιο είχε όμως σαν αποτέλεσμα να προκληθούν και σημαντικές αλλαγές στην εσωτερική πολιτική ζωή της Γερμανίας, που εστιάζονται κυρίως στην αλλαγή του Γερμανικού Συντάγματος¹⁰ που επιτρέπει την αποστολή γερμανικού στρατού εκτός των ορίων του NATO. Έτσι, καθώς τα γερμανικά Tornados μπορούν πλέον να πετούν ελεύθερα πάνω από τα Βαλκάνια και

Γερμανοί στρατιώτες να σταθμεύουν στη Γεωργία, η Γερμανία, ως αναβαθμιζόμενο ηγεμονικό κράτος, έκανε ένα ακόμη βήμα προς τους αιώνιους στόχους της. Την κυριαρχία της στη Κεντρική και Νοτιοανατολική Ευρώπη. Ακόμη πιο σπουδαίο όμως για την Βόννη είναι το γεγονός ότι, ύστερα από πενήντα χρόνια милитарιστικής νωθρότητας εξαιτίας της ναζιστικής ήττας, ο γερμανικός λαός φαίνεται πως **συνηθίζει και πάλι στην ιδέα των στρατιωτικών επεμβάσεων** της Bundeswehr - με ή χωρίς προσχήματα.

Για μια ακόμη φορά η υποκριτική και επιλεκτική επίκληση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων λειτούργησαν σαν μηχανισμός επιβολής πολιτικών λύσεων, με στόχο την προώθηση των εθνικών συμφερόντων της Γερμανίας. Με τέτοιους στρατηγικούς στόχους γίνεται εύκολα κατανοητό τελικά γιατί η γερμανική κοινή γνώμη, μεταξύ άλλων δεν έμαθε ποτέ αν υπήρξαν και οι Σέρβοι του Σαράγεβο.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Το ενδεχόμενο να ξαναρχίσει ο πόλεμος παραδέχεται ακόμη κι ο ανώτατος εκπρόσωπος της διεθνούς κοινότητας για τη Βοσνία Karl Bild, ενώ η έκρυθμη κατάσταση στο Μόσταρ και η αναβολή για το '98 της απόφασης για το τελικό καθεστώς της στρατηγικής σημασίας πόλης Μπρτσκο αποτελούν ωρολογιακή βόμβα στο οικοδόμημα της Συνθήκης του Ντέιτον.
2. Βλ. Zeljiko Vukovic, “Die Serben von Sarajevo”, “Die Neue Gesellschaft, Frankfurter Hefte”, 5/1996.
3. Βλ. Mira Beham, “Kriegstrommeln, Medien, Krieg und Politik”, München, 1996.
4. Δήλωση στο Βοσνιακό Κοινοβούλιο. Παραπομπή σύμφωνα με: Zeljiko Vukovic, “Radovan Karadzics - das Monster schlechthin?”, “Die Neue Gesellschaft, Frankfurter Hefte”, 12/1995.
5. Henry Kissinger, “Διπλωματία”, Αθήνα, 1995.
6. Βλ. Klaus Bitterman, “Serbien muß Sterbien. Wahrheiten und Lüge im jugoslawischen Bürgerkrieg,” Berlin, 1994
7. Zeljko Vukovic, ο.π.
8. Rod Nordland, “Ήταν κάποτε το πολυεθνικό Σαράγεβο”, Newsweek/ Το Βήμα, 24-3-1996.
9. Erich Schmidt Eenboom, “Πολεμιστής στη σκιά”, Αθήνα 1995.
10. Peter Glotz, “Die deutsche Leseart”, ta-geszeitung, 22-8-1993.

Η "ΑΟΡΑΤΗ" ΓΕΡΜΑΝΟ-ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

του Σπύρου Δημητρίου

Η Γερμανο-τουρκική συμμαχία αποτελεί γεγονός αναμφισβήτητο. Είναι μια σχέση που στηρίζεται σε μια μακροχρόνια παράδοση και ανάγεται σ' έναν γενικότερο σχεδιασμό της Γερμανικής εξωτερικής πολιτικής στην Εγγύς και Μέση Ανατολή. Το ιδιαίτερο ενδιαφέρον της Γερμανίας για την εύφλεκτη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, από την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου, έχει δύο στόχους: Ο πρώτος είναι οικονομικός, οι γερμανικές δηλαδή επιχειρήσεις να βρίσκονται στο "παιχνίδι" ελέγχου των ενεργειακών πηγών με ταυτόχρονη προώθηση των εξαγωγικών τους δυνατοτήτων και ο άλλος πολιτικός στη σφαίρα ελέγχου της περιοχής από τις ΗΠΑ και τους εκάστοτε περιφερειάρχες της. Η Τουρκία και το Ισραήλ βρίσκονται μόνιμα σ' αυτό το σχεδιαστικό πρόγραμμα των ΗΠΑ για την Εγγύς και Μέση Ανατολή. Έτσι η Γερμανία διαβλέποντας από νωρίς την σημαντικότητα της Τουρκίας φρόντισε να την προσεγγίσει με όλους τους τρόπους, "ορατούς και αόρατους".

Στους ορατούς τρόπους προσέγγισης ανάγονται, ως γνωστόν, οι Διακρατικές σχέσεις, η Διπλωματία, η οικονομική συνεργασία κ.λ.π.

Η αόρατη πλευρά της Γερμανο-τουρκικής προσέγγισης έχει σχέση με τις μυστικές υπηρεσίες των δύο χωρών. Αποτέλεσμα αυτής της αθέατης αμφίδρομης σχέσης είναι η διάταση της αμυντικής συνεργασίας καθώς και η διπλωματική αποτελεσματικότητα όπου ανακύπτει "δυσκαμψία".

Η Ο.Υ.Π. (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Πληροφοριών της Γερμανίας) έστησε από τα τέλη της δεκαετίας του '40 ένα από τα πιο σημαντικά σταθμαρχεία της στην Τουρκία. Είχε ιδρυθεί ήδη όταν αρχηγός της οργάνωσης ήταν ο στρατηγός ΓΚΕΛΕΝ από τα τέλη της δεκαετίας του '40. Σ' αυτή την υπηρεσία της γερμανικής πρεσβείας στην Άγκυρα προστέθηκε μια

δεύτερη στην Κωνσταντινούπολη. Από εκεί η ΟΥΠ και η MIT (Τουρκικό Εθνικό Πρακτορείο Πληροφοριών) διατηρούσαν από κοινού μια βάση για τη φωτογράφιση πολεμικών και εμπορικών πλοίων που περνούσαν το Βόσπορο(1). Στη Σαμφούντα, στη Μαύρη Θάλασσα, καθώς και σε άλλες βάσεις υπήρχε μια στενή συνεργασία για τη συγκέντρωση πληροφοριών σχετικά με την πρώην ΕΣΣΔ με ηλεκτρονικά μέσα (1). Υπεύθυνο ήταν το Τμήμα II (τεχνικό), το οποίο στη δεκαετία του '70 απασχολούσε τόσο πολύ προσωπικό στην Τουρκία, ώστε κάθε βδομάδα γινόταν μια πτήση από το αεροδρόμιο του Μονάχου για προμήθειες (1). Ήδη κατά τα τέλη της δεκαετίας του '70 οξύνθηκε η πολιτική κατάσταση στην Τουρκία και η MIT καταδίωκε τους αντιπολιτευόμενους. Ειδικά το Τμήμα για την διεξαγωγή ειδικού πολέμου - η τουρκική παραλλαγή ενός μυστικού στρατού τύπου NATO, γνωστή και σαν σύνδεσμος ΓΚΛΑΝΤΙΟ (GLADIO) - λειτούργησε σαν οργάνωση ενάντια στους αντάρτες και καταπίεζε βάρβαρα κάθε πολιτική αντιπολίτευση. Αυτές οι ειδικές μονάδες ευθύνονται για τη σφαγή στην πλατεία Ταξίμ της Κων/πολης την Πρωτομαγιά του 1977 (1). Μπροστά στα μάτια των δυνάμεων ασφαλείας σκοτώθηκαν από "αγνώστους" 33 διαδηλωτές εργάτες και τραυματίστηκαν 300 άνθρωποι.

Καθώς δυνάμεις του μηχανισμού ασφαλείας εμπόδισαν επίσης και να ερευνηθεί η δολοφονική απόπειρα κατά του πρωθυπουργού Ετσεβίτ, το Μάιο του 1977 και όπως έμειναν ατιμώρητοι ακόμα και οι δράστες της σφαγής στην πόλη Καχραμανμάρ της Ανατολικής Τουρκίας το Δεκέμβριο του 1978, όπου υπήρξαν 31 θύματα, πολλοί παρατηρητές αποδίδουν αυτές τις πράξεις βιαιότητας στην τουρκική οργάνωση ΓΚΛΑΝΤΙΟ. Εκείνη την εποχή υπεύθυνος της ΟΥΠ στην Άγκυρα ήταν ένας καριερίστας, ο δόκτωρ Νομ Ράινερ Κέσερλινγκ. Υπό την δική του αρχηγία η ΟΥΠ άρχισε

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ναυαρίνου 8, Τηλ.: 3629769 ΑΘΗΝΑΙ 106 80

από το 1978 την εγκατάσταση συστήματος πληροφοριών και επεξεργασίας στοιχείων της MIT (1).

Οι συλλήψεις, που ανέρχονται σε δεκάδες χιλιάδες μετά τις 12 Σεπτεμβρίου 1980, δεν θα ήταν δυνατές χωρίς την βοήθεια ανάλυσης δεδομένων Made in Germany (1).

Την ίδια περίοδο η Mossand συνεργάζεται με το NATO στα πλαίσια ενός ευρύτερου δικτύου μυστικών υπηρεσιών, που είχε ιδρυθεί το 1977, τη λεγόμενη Ομάδα Κιλοβάτ. Αυτός ο σύνδεσμος πληροφοριών μεταξύ των υπηρεσιών 15 περίπου κρατών (χώρες της ΕΟΚ, Καναδάς, Νορβηγία, Σουηδία, Ελβετία, CIA, FBI, Mossand) κρατιόταν από την αρχή μυστικός. Μόνο το 1982 έγινε γνωστή η ύπαρξή του, όταν Ιρανοί φοιτητές έκλεψαν αποκαλυπτικό υλικό από την πρεσβεία των ΗΠΑ στην Τεχεράνη. Η συνεργασία σ' αυτό το δίκτυο είναι σημαντική κυρίως για τις υπηρεσίες μικρότερων κρατών, γιατί η Ομάδα παρέχει πληροφορίες χωρίς να ζητά αμέσως αντάλλαγμα. Ωστόσο αποτελεί όρο, το αντιτρομοκρατικό τμήμα της κάθε υπηρεσίας που συμμετέχει στην ομάδα να διαθέτει στους υπόλοιπους δικές του πληροφορίες σχετικά με τρομοκράτες, τις κινήσεις και τα κίνητρά τους. Σύμφωνα με νεότερες πληροφορίες από ολλανδικές και ελβετικές πηγές, η Ομάδα Κιλοβάτ συνεχίζει να υπάρχει και μετά τον Ψυχρό Πόλεμο, λειτουργεί όμως με άλλο όνομα (1). Σε ένα μόνο μέλος του NATO δεν είχε επιτραπεί τότε

η πρόσβαση στην Ομάδα Κιλοβάτ, παρά το έντονο ενδιαφέρον που έδειχνε γι' αυτή την συνεργασία: στην MIT. Αυτή όμως είχε σχηματίσει ούτως ή άλλως έναν τριμελή σύνδεσμο πληροφοριών με το Ισραήλ και μέχρι το 1979 και με το IPAN για την σύσταση του οποίου οι ΗΠΑ είχαν παίξει και συνεχίζουν να παίζουν το ρόλο του νονού (1).

Την 1η Ιανουαρίου 1979 διορίζεται πρόεδρος της ΟΥΠ ο Κλάους Κίνκελ για τέσσερα χρόνια. Την περίοδο αυτή η ΟΥΠ θα επιταχυνθεί και θα εξελιχθεί πλάσάροντας την Γερμανία στο "χοντρό παιχνίδι". Το Μάιο του 1979 ο Κ. Κίνκελ υπογράφει μυστική συμφωνία με τη Mossand κάνοντάς την σχεδόν σύμμαχο. Την ίδια τετραετία η τότε Δυτική Γερμανία θα φροντίσει για την διάδοση πυρηνικής τεχνολογίας σε κράτη που δεν υπέκειντο σε διεθνή έλεγχο, στα οποία προηγουμένως είχε φροντίσει να διεισδύσει και καθιερωθεί η ΟΥΠ.

Το 1980, το δεύτερο χρόνο υπηρεσίας του Κίνκελ στην ΟΥΠ έγινε το τρίτο - μετά το 1960 και το 1971 - στρατιωτικό πραξικόπημα στην Τουρκία. Ο στρατηγός Χιράμ Αμπάς, στη σύνταξη από το 1988, ο οποίος ήταν αναπληρωτής διευθυντής της MIT έπαιξε όπως και παλαιότερα ένα ρόλο-κλειδί.

Ο Χιράμ Αμπάς ήταν και ο συνομιλητής του Κ. Κίνκελ, ο οποίος έπρεπε, όπως και οι προκάτοχοί του και οι διάδοχοί του, να κάνει κάποια "ταξίδια καλής θέλησης" στην MIT με την οποία συνεργαζόταν και η οποία είχε το ψευδώνυμο KANNABH, γιατί αυτή η υπηρεσία θεωρούνταν και θεωρείται για την ΟΥΠ πολύ σημαντική για "διάφορους λόγους". Σύμφωνα με στοιχεία κύκλων της αντιπολίτευσης, στις αρχές της δεκαετίας του '80 η MIT ήταν υπεύθυνη και για δολοφονίες αντιφρονούντων στην Δ. Γερμανία. Μέλη της MIT δολοφόνησαν στο Αχίμ της Βρέμης, τον Αύγουστο του 1980 τον Κατίπ Σουλτάν και στην Ουτρέχτη της Ολλανδίας το Νοέμβριο του 1980 τον Μουμπάρ Γιαλίμ. Αντίθετα η δολοφονία του Τσελαλιπίν Κεσίμ, τον Ιανουάριο του 1980, στο Βερολίνο, πρέπει να έγινε κατ' εντολή της MIT από την τουρκική ομοσπονδία. Ο Κίνγκελ υποστήριζε πάντα την μυστική υπηρεσία της Τουρκίας που ήταν υπεύθυνη και στο εξωτερικό για βασανισμούς και πολιτικές δολοφονίες τόσο της τουρκικής αντιπολίτευσης όσο και των Κούρδων. Αυτό έγινε γνωστό το 1983 σε μια δίκη στο διοικητικό δικαστήριο του Βερολίνου όπου η ΟΥΠ αρνήθηκε να δώσει πληροφορίες αρνούμενη κάθε ανάμειξη. Το δικαστήριο όμως διαπίστωσε ότι η παράνομη βοήθεια της ΟΥΠ προς την MIT είναι αποδεδειγμένη (1). Σχετικά με αυτή την απόφαση, το περιοδικό Der Spiegel δημοσίευσε: "Όποιος

παραδίδεται στην Τουρκία πρέπει να υπολογίζει ότι θα κατηγορηθεί για ό,τι δήλωσε για να αιτιολογήσει την αίτησή του για παροχή πολιτικού ασύλου στην ΟΔΓ... Ειδικά οι φάκελοι αυτών που έκαναν αίτηση για άσυλο είναι απόλυτα γνωστοί στις αντίστοιχες κυβερνήσεις και στις υπηρεσίες τους". Στην περίπτωση της Τουρκίας, για παράδειγμα, υπάρχει μια διαδικασία που συμφωνήθηκε μεταξύ Γερμανών και Τούρκων διπλωματών, σύμφωνα με την οποία τηρείται μια "λίστα ταμπού" με τα ονόματα προσώπων και ομάδων κυρίως Κούρδων και ανταλλάσσονται πληροφορίες. Έτσι εξηγούνται οι μαζικές συλλήψεις και εκτελέσεις τόσο αγωνιστών ενάντια στο πραξικόπημα του Εβρέν το 1980 όσο και Κούρδων κάθε φορά που επέστρεφαν από την Γερμανία στην Τουρκία. Ένα από τα σημαντικά "ανοίγματα" του Κίνγκελ ως προέδρου της ΟΥΠ ήταν η διάδοση πυρηνικής τεχνολογίας, όπως αναφέραμε πιο πάνω, σε χώρες που δεν υπόκεινται σε έλεγχο για τέτοιου είδους κατασκευές (κυρίως οπλικά συστήματα).

Η Kraftwerk Union θυγατρική της Siemens, είχε πουλήσει στις αρχές της δεκαετίας του '70 στη Βραζιλία 8 πυρηνικούς αντιδραστήρες PWR και στην Αργεντινή έναν αντιδραστήρα τύπου ATHUCHA II (2).

Οι παραδοσιακές βάσεις της ΟΥΠ στη Νότια Αμερική βρίσκονταν στην Βραζιλία και την Αργεντινή βασιζόμενες στις επαφές της οργάνωσης του στρατηγού ΓΚΕΛΕΝ στις αρχές του 1950 με τους Γερμανούς εγκληματίες πολέμου που είχαν καταφύγει εκεί, μέσα από τις λεγόμενες "γραμμές αρουραίων" του Βατικανού. Αυτές οι φασιστικές διασυνδέσεις σε καμιά περίπτωση δεν αποτελούσαν εξαίρεση για τον Κ. Κίνγκελ. Ο Ούντο Μπος, που το 1992, μετά την πρόωρη αποχώρησή του από την ΟΥΠ είχε γίνει αρχηγός του Κόμματος των Ρεπουμπλικάνων της Γερμανίας, δρούσε για την ΟΥΠ από ένα ξενοδοχείο της Βραζιλίας (1).

Στόχος της ΟΥΠ ήταν ο έλεγχος της Νότιας Αμερικής και η παρακολούθηση του "περιεργου προϊόντος" σ' αυτές τις χώρες. Μετά το πραξικόπημα στις 12 Σεπτεμβρίου 1980 στην Τουρκία, ο στρατηγός Κενάν Εβρέν αποκάλυψε την επιθυμία της χώρας του για μετατροπή της σε πυρηνική δύναμη. Η Τουρκία είχε "προειδοποιήσει" την διεθνή κοινότητα γι' αυτήν την επιθυμία της από το 1975 όταν της επιβλήθηκε το εμπάργκο από τις ΗΠΑ για την εισβολή και κατοχή του 38% της Κύπρου. Η Τουρκία απέκτησε αντιδραστήρα και προσανατολίστηκε και στην απόκτηση των PWR της Kraftwerk Union από τη Βραζιλία. Ο ρόλος του Κ. Κίνγκελ με το φασιστικό καθεστώς της Τουρκίας άρα και της ΟΥΠ με την MIT διευκόλυνε αυτήν την

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Δεκαπενθήμερη Εφημερίδα
Σόλωνος 126, ΑΘΗΝΑ, 106 81
ΤΗΛ.: 3811302

αναζήτηση-απόκτηση. Ακόμη η Τουρκία έπαιρνε από την Γερμανία αντιδραστήρες (inverters), υλικά συναρμολόγησης βόμβας, συστήματα ηλεκτροδότησης πυρηνικής έκρηξης και για λογαριασμό του Πακιστάν, ενώ παράλληλα χρηματοδοτούσε την κατασκευή του εργοστασίου εμπλουτισμένου ουρανίου της Kahuta. Όλα αυτά κάτω από την μύτη της διεθνούς κοινότητας που εσκεμμένα κωφεύει στις φωνές που ακούγονται για την επικίνδυνη συμπεριφορά της Τουρκίας. Ο τ. ΥΠΕΞ της Γερμανίας Χανς Ντίτριχ Γκένσερ διέκοψε το Μάρτιο του 1992 τη στρατιωτική βοήθεια προς την Τουρκία, Ύστερα από αμερικανική πίεση ο νέος ΥΠΕΞ Κ. Κίνγκελ διόρθωσε αυτήν την απόφαση στις 3 Ιουνίου 1992 και από τότε συνεχίζεται ο εξοπλισμός ενός στρατού, ο οποίος διεξάγει έναν αιματηρό πόλεμο στις περιοχές που κατοικούν Κούρδοι.

Στις αρχές Δεκεμβρίου του 1996 ήρθαν στο φως της δημοσιότητας αποκαλύψεις για τις σχέσεις του τουρκικού παρακράτους με την επίσημη εξουσία και τον ρόλο της κας Τσιλέρ σ' αυτήν την διευθέτηση.

Η Γερμανία αποτελούσε και αποτελεί χώρα συνάντησης-κάλυψης Τούρκων εμπόρων ναρκωτικών, μαφιόζων του παρακράτους, μεταφορέων πυρηνικής τεχνολογίας από τις κεντροασιατικές χώρες της π. ΕΣΣΔ με την κάλυψη της τουρκικής στρατογραφειοκρατίας και εκπρόσωπο την οικογένεια Τσιλέρ, όπως έδειξαν οι φωτογραφίες που αποκάλυψε τουρκική εφημερίδα. Η προκλητική στάση του Κ. Κίνγκελ σε κάθε ελληνική προσπάθεια υπεράσπισης των δικαιών της επιβεβαιώνουν τα πιο πάνω στοιχεία.

Παραπομπές

1. Τετράδια τεύχος 38.
2. Der Schattenkrigger.
3. Γ. Βαρνάκου: 1619 Αγνοούμενοι του 1974.
- Αρχείο του συγγραφέα.

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

του Γεώργιου Ντελόπουλου*

Η πορεία της σημερινής Ελλάδας προς την πλήρη οικονομική, πολιτική ένταξη της στην Ε.Ε. δημιούργησε προβλήματα σημαντικών αλλαγών σε κάθε τομέα της εθνικής ζωής που γενικά μπορούν να χαρακτηρισθούν ως πολιτισμικά.

Κυριώτερο είναι αυτό της ταυτότητας του Ελληνισμού ως ιδέας **παγκόσμιας πολιτισμικής σημασίας** και όχι ως ταυτότητας μόνο ενός από τα κράτη μέλη της Ε.Ε., του ΝΑΤΟ ή του ΟΗΕ.

Ο Ελληνισμός, ως οικουμενική ιδέα, γεννήθηκε στην ιστορία της ανθρωπότητας από τότε που λαοί, έθνη, κράτη σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης υιοθέτησαν τις αρχές που γεννήθηκαν στον γεωγραφικό χώρο της Ελλάδας, του Αιγαίου, της Ιωνίας, όπως είναι οι αρχές της Φιλοσοφίας, των Τεχνών, των Γραμμάτων (αλφαβήτου, Λογοτεχνίας), των Επιστημών (Μαθηματικών, Φυσικής, Ιατρικής, Αστρονομίας), Πολιτικής: Δημοκρατίας-Ελευθερίας, μαζί με ιδέες που **ενώνουν τους λαούς στην λήψη κοινών αποφάσεων**, όπως των **Αμφικτυονιών** (προδρόμου ιδέας της Κοινωνίας των Εθνών και του ΟΗΕ), των **Ολυμπιάδων** (προδρόμου ιδέας της ειρηνικής ευγενούς άμιλλας με τον αθλητισμό ως έκφραση αυτής).

Η Ελλάδα είναι ο φυσικός κληρονόμος των ιδεών του Ελληνισμού, το κράτος που χρησιμοποιεί σήμερα την γλώσσα-εργαλείο ανάπτυξης αυτών των ιδεών και ερμηνείας τους μέσα από την φύση στην οποία δημιουργήθηκαν και τον χαρακτήρα των ανθρώπων, που η ίδια αυτή φύση της Ελλάδας διαμόρφωσε με το μέτρο και την αρμονική σύζευξη των αντιθέσεων.

Στην **ελληνική γλώσσα** όμως, εκτός από τις βασικές αρχές και ιδέες που διατύπωσαν οι δημιουργοί του ελληνικού πολιτισμού φιλόσοφοι, επιστήμονες, καλλιτέχνες της κλασικής και ελληνιστικής περιόδου και οι συνεχιστές τους της ελληνορρωμαϊκής εποχής και μετέπειτα της Αναγέννησης, (του Ανθρωπισμού (Ουμανισμού) στην Δυτική Ευρώπη) **έχουν αποθανασωθεί** και τα δόγματα της θρησκείας του **Χριστιανισμού**. Της θρησκείας που ξεπέρασε την **ελληνική μεταφυσική** και έγινε παγκόσμια αποδεκτή αφού μεταφράστηκαν τα βασικά ιερά κείμενα της Αγίας Γραφής από την ελληνική σε όλες τις γλώσσες της οικουμένης.

Από την εποχή της ομιλίας του Αποστόλου Παύλου

στον Άρειο Πάγο για τον **"Άγνωστο Θεό"** και της αποδοχής της θρησκείας του Ευαγγελίου του Σωτήρος, αρχίζει η **κοινή πνευματική πορεία** των ιδεών του Ελληνισμού και των δογμάτων του Χριστιανισμού. Αυτά θα υπηρετούν την ανθρωπότητα στην πορεία της όχι μόνο στον υλικό, απτό κόσμο αλλά και στην επέκεινα ζωή που ευαγγελίζεται μόνο ο Χριστιανισμός.

Μπορούμε από τότε να παρακολουθήσουμε την παράλληλη πορεία του Ελληνισμού στην ιστορία της Ελλάδας, η οποία αποδέχθηκε τον Χριστιανισμό και βοήθησε την διάδοσή του με την ελληνική γλώσσα ως εργαλείο της φιλοσοφικής σκέψης ενός Σωκράτη. Αυτός είχε ειπεί προφητικά στους δικαστές του, όταν απολογείται για τις αρχές που υπηρετούσε: **"Την υπόλοιπη ζωή σας θα την περάσετε κοιμώμενοι εκτός αν ο Θεός φροντίζοντας για σας στείλει κάποιον άλλον"** (Πλάτων, Απολ. Σωκρ. 18). Ο κάποιος άλλος του Σωκράτη και ο **"Άγνωστος Θεός"** που εννοούσε ο Παύλος, είναι ο Χριστός. Αυτός όταν τον συνάντησαν οι Έλληνες, όσο ζούσε την ανθρώπινη ζωή του, είπε ότι **"θα δοξασθεί ο υιός του Ανθρώπου"** προφητεύοντας την διάδοση του Χριστιανισμού μέσω της παγκοσμιοτήτας του Ελληνισμού. Του Ελληνισμού που σαν ιδέα και τρόπο σκέψης είχε διαδώσει ο Μ. Αλέξανδρος με τις κατακτήσεις του προετοιμάζοντας τους δρόμους διάδοσής του στην χωρίς σύνορα αυτοκρατορία λαών, εθνών από την Δύση μέχρι την Ανατολή.

Η σημερινή Δυτική Ευρώπη των λαών της Ε.Ε. και της Ελλάδας πολιτισμικά έχει κληρονομήσει από τον Ελληνισμό ένα σύνολο δημοκρατικών, φιλοσοφικών αρχών και από τον Χριστιανισμό ως **Καθολικισμό, Προτεσταντισμό** τις ηθικές αρχές, τις οποίες η Ανατολική Ευρώπη κληρονόμησε από τον **Ορθόδοξο Ελληνικό Χριστιανισμό** (Greek Orthodoxy) του Βυζαντίου.

Καθήκον κάθε Έλληνα ως φορέα-κληρονόμου δύο παγκοσμίου σημασίας κοσμοθεωριών του Ελληνισμού και του Χριστιανισμού και μάλιστα στην πρωταρχική τους κοιτίδα γεωγραφικά και ιστορικά, είναι να αγωνισθεί να τις διατηρήσει, προστατέψει και διαδώσει στο νέο διευρυμένο πλαίσιο τους το ευρωπαϊκό και μάλιστα όταν ηθικά ο χώρος αυτός μαστίζεται από το διαβρωτικό έργο των αντιπάλων προς αυτές δυνάμειων. Κι αυτές δεν είναι άλλες από τις **υλιστικές θεωρίες** που περνούν μέσα στα προγράμματα οικονομικής, τεχνολογικής ανάπτυξης χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τον παράγοντα **"άνθρωπος"**

* Βαλκανιολόγου-Γλωσσολόγου

- φορέα όχι μόνο σώματος υλικού αλλά και ψυχής-πνεύματος υπηρετούμενου διαχρονικά από τις κατεξοχήν ανθρωπιστικές ιδέες του Ελληνισμού και του Χριστιανισμού.

Σταματούμε σε μία επίκαιρη γι' αυτό διαπίστωση του Γερμανού παιδαγωγού Η. Krenzer: **"Σεις τα μικρά έθνη κινδυνεύετε στην Ενωμένη Ευρώπη... Αυτό που μπορείτε να μας προσφέρετε είναι ο πνευματικός σας πολιτισμός, που μπορεί να μας επανασυνδέσει με τις ρίζες μας, που δεν είναι μόνο η ελληνική αρχαιότητα, αλλά και η αρχαία πατερική παράδοση, την οποία εμείς έχουμε αρνηθεί ή χάσει"**.

Οι σοφές αυτές διαπιστώσεις ενός παιδαγωγού έχουν κι αυτές την ιστορία τους από τότε που ο **Μ. Βασίλειος** ονόμασε το βασικό πατερικό για μας κείμενό του **"ΠΩΣ ΑΝ ΕΞ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΩΦΕΛΟΙΝΤΟ ΛΟΓΩΝ"** (Πώς μπορούμε να ωφελούμεθα, ως Χριστιανοί, από τους ελληνικούς λόγους) υποδεικνύοντας τον πνευματικό αγώνα που απαιτεί πάντα η **σύζευξη** και η **αξιοποίηση** για την καθημερινή ζωή του ανθρώπου των αρχών του Ελληνισμού με εκείνες του Χριστιανισμού, με άλλα λόγια του **ορθού λόγου** με την **ορθή πίστη**, του ανθρώπινα δυνατού με του θεϊκά, χριστιανικά δυνατού. Κάτι τέτοιο όμως φαίνεται αδύνατο για τα ανθρώπινα μέτρα όταν απουσιάζει η πίστη και στη θέση της υπάρχει μόνο το μικρόψυχο, υλιστικό συμφέρον το χωρίς καμμία ανθρωπιστική, διαχρονική προοπτική.

Αυτό συνειδητοποιήσαν και οι ακροατές του **Πατριάρχη Βαρθολομαίου** στην έδρα της ΕΟΚ στις Βρυξέλλες όταν διαπίστωσαν ότι βασικά προβλήματα, όπως ακόμη και η προστασία του περιβάλλοντος στην βιομηχανοποιημένη Ευρώπη, είναι ηθικά στην βάση τους και όχι μόνο πολιτικά. Αποδέκτης τους είναι ο άνθρωπος-κτίσμα πνευματικό και όχι μόνο υλιστικό, εξυπηρετούμενο από τις υλιστικές μόνο προδιαγραφές των ευρωπαϊκών προγραμμάτων ανάπτυξης όταν αυτά περιφρονούν για λόγους οικονομικής εκμετάλλευσης **την φύση - πνευματικό κτίσμα-τροφοδοτή και αναζωογόνο δύναμη της ψυχής του ανθρώπου**.

Πρόσφατα στην Γαλλία δόθηκε η ευκαιρία στους Γάλλους Ορθόδοξους με την εκεί επίσκεψη πάλι του Πατριάρχη να διαπιστώσουν πόσο έχει αρχίσει η **Ελληνική Ορθοδοξία** να κερδίζει τις ψυχές και τα πνεύματα εκείνων που ξέχασαν, όπως προείπε ο Γερμανός παιδαγωγός, την πατερική παράδοση. Την παράδοση η οποία στηρίζεται στην ένωση των ελληνο-χριστιανικών ιδεωδών για την προάσπιση κάθε "μεγάλου, ωραίου και αληθινού" στον άνθρωπο που είναι "όν χαριεν, όταν άνθρωπος ή".

Ακόμη και η επέκταση της ΕΕ προς Ανατολάς, μετά την κατάρρευση του ανύπαρκτου στην πραγματικότητα

Χρήστος Γιανναράς

Έλληνότροπος πολιτική

Έξ αντιθέτου κριτήρια και προτάσεις

Ίκαρος

σοσιαλισμού, αφού και αυτός **είχε μετατραπεί σε υλισμό** με τα γνωστά επακόλουθα στην ζωή των χωρών της ανατολικής Ευρώπης, ιδεολογικά δεν μπορεί παρά να στηριχθεί στην αναβίωση στις χώρες αυτές των ιδίων αρχών του Ελληνισμού και του Χριστιανισμού. Γι' αυτό ακούγεται σήμερα η φράση "ορθόδοξο χριστιανικό τόξο" Ελλάδα, Βουλγαρία, Σερβίας, Ρωσίας ή η Ελλάδα προπομπός της Ε.Ε. στα Βαλκάνια. Η ιδέα αυτή για μας δεν μπορεί παρά να σημαίνει στήριξη της πολιτικής, κοινωνικής, οικονομικής ζωής και στα κράτη αυτά στις ίδιες αρχές του Ελληνισμού που ιστορικά τις πήραν μέσω της δυτικής σκέψης της Αναγέννησης στην Ιταλία, Γερμανία, Γαλλία και του Χριστιανισμού που εμφυτεύτηκε στην Ανατολική Ευρώπη με το **εκχριστιανικό, εκπολιτιστικό** έργο των ιεραποστόλων Θεσσαλονικέων αδελφών Κυρίλλου και Μεθοδίου, πρεσβευτών του **βυζαντινού ελληνορθόδοξου πνεύματος**. Του ίδιου πνεύματος που διδάσκεται στα πανεπιστήμια της Δυτικής Ευρώπης ως Πλάτωνας, Αριστοτέλης, ενώ στην Ανατολική Ευρώπη έφτασαν να απεικονίζουν τον Πλάτωνα, Αριστοτέλη ως αγίους, όπως στα τέμπλα των ορθόδοξων εκκλησιών της Χριστιανικής Ρωσίας.

Η υπεράσπιση και η διάδοση σήμερα των ιδίων αυτών ιδεωδών του **Ελληνισμού** και του **Χριστιανισμού** ίσως αποβεί **"έργο ζωής"** των φυσικών του κληρονόμων, των **σημερινών Νεοελλήνων**, όπως επιτακτικά απαιτούν οι πάντοτε "ού μενετοί" καιροί.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

(Α' Μέρος)

του Ανδρέα Μακρίδη*

Η γλώσσα που χρησιμοποιούν σήμερα οι Κύπριοι της Αγγλίας αποτελεί την πιο ευτελή περίπτωση μιγαδοποίησης και εκχυδαϊσμού της Ελληνικής. Πρόκειται για τερατόμορφο γλωσσικό εξάμβλωμα, που προήλθε από την παρά φύση διασταύρωση της Διαλέκτου, της Κοινής Ελληνικής και της Αγγλικής. Το γλωσσικό αυτό υποπροϊόν είναι αποτέλεσμα της αμορφωσίας, που χαρακτήριζε τους παλαιούς γεωργοκτηνοτρόφους μετανάστες, καθώς και της ημιμόρφωσης που λάμβανε, τότε, η πλειοψηφία του αστικού πληθυσμού.

“...Στην ουσία πρόκειται για “εξελληνισμό” του αγγλικού λεξιλογίου, που ντύνεται με το γλωσσικό φόρεμα της κυπριακής διαλέκτου και κυκλοφορεί στους δρόμους της Αγγλίας, σαν απειθάρχητος και αλλοπρόσαλλος γλωσσικός πανκ....”

Οι νέες γενιές των Κυπρίων της Αγγλίας αφομοιώνονται συνεχώς από την αγγλική κουλτούρα, το έθος και το ήθος της νέας “πατρίδας” τους, αποστασιοποιούνται και αποξενώνονται από την εθνική τους συνείδηση, χάνουν την μητρική τους γλώσσα και εξομοιώνονται, με καλπάζοντα ρυθμό, με τους μοντέρνους Αγγλόπαιδες και το κοσμοπολίτικο πληθυσμιακό μωσαϊκό που συνθέτει την πληθυσμιακή έκρηξη της Αγγλίας.

Βεβαίως οφείλω να σημειώσω πως ένα μικρό ποσοστό των ξενητεμένων αδελφών μας διατηρεί την διαλεκτική μας λαλιά και την προστατεύει από τους αγγλισμούς και την μιγαδοποίηση. Οπωσδήποτε, για την γλωσσική κατάντια της πλειοψηφίας των Κυπρίων της Αγγλίας, μεγάλη ευθύνη φέρει το Κυπριακό και το Ελληνικό κράτος, που για δεκαετίες είχε εγκαταλείψει και αφήσει στο έλεος της ξενητείας τους εκπατριμένους συμπατριώτες μας.

Η γλωσσική αυτή εξαθλίωση, περιέχουσα όλα τα χαρακτηριστικά ενός ανεπίτρεπτου κρεολισμού, δημιουργεί τον γλωσσικό κώδικα επικοινωνίας των ζει

της Αγγλίας, που εκχυδαίζει ταυτοχρόνως την Ελληνική και την Αγγλική και παράλληλα την Διάλεκτο. Στην ουσία πρόκειται για “εξελληνισμό” του αγγλικού λεξιλογίου, που ντύνεται με το γλωσσικό φόρεμα της κυπριακής διαλέκτου και κυκλοφορεί στους δρόμους της Αγγλίας, σαν απειθάρχητος και αλλοπρόσαλλος γλωσσικός πανκ. Αναλόγως -σε άλλες περιπτώσεις- ελληνικές λέξεις εξαγγλίζονται και εντάσσονται κι αυτές στο γλωσσικό παράδοξο των ξενητεμένων συμπατριωτών μας.

Παρόμοιο φαινόμενο, σε μικρότερη κλίμακα, παρατηρήθηκε και στην Κύπρο, την περίοδο της αγγλικής αποικιοκρατίας. Αγγλικές λέξεις, πέρασαν μέσα από την πρέσα της αμάθειας και του λαϊκισμού, προσαρμόστηκαν στο ελληνικό τυπολογικό μας σύστημα και πολιτογραφήθηκαν ελληνικές-διαλεκτικές λέξεις. Τέτοιες είναι: Η τσαέρα: καρέκλα (από το chair), ο φούρπος: μπάλα (από το football), οι κόπριες: δεκανείς (από το corporal), η μασίγγα: αυτόματο όπλο (από το machine gun), το κονιάκκι από το γαλλικό cognac κ.ά.

Πολλές εργασίες έχουν γραφεί, στις οποίες παρουσιάζεται και αναλύεται η γλώσσα των Κυπρίων της Αγγλίας, η γλωσσική όμως αλλοτρίωση των συμπατριωτών μας Αποδήμων, κατέστη πρωτίστως, αντικείμενο πρόκλησης γέλιου στο κυπριακό σκέτος και τις επιθεωρήσεις, πηγή ειρωνείας και σαρκασμού στην καθημερινή ζωή. Είναι γνωστό ότι στην Κύπρο η γλώσσα των Κυπρίων της Αγγλίας αποτελεί μοτίβο εμπαιγμού και χιούμορ στις κυπριακές συντροφιάς.

Άλλο χαρακτηριστικό, που φωτίζει την κοινωνική και γλωσσική κατάσταση των Κυπρίων της Αγγλίας και ως περιρρέουσα ιδιομορφία επηρεάζει και την γλώσσα τους, είναι το πιο κάτω ενδιαφέρον φαινόμενο. Οι Απόδημοί μας, μεταναστεύοντας, πήραν στο εξωτερικό, μαζί με τις αποσκευές τους και τον τότε ακμάζοντα γεωργοκτηνοτροφικό, αγροτικό πολιτισμό τους. Στοιχεία αυτού του πολιτισμού είναι η έλλειψη παιδείας, ο φολκλορισμός και ο λαϊκισμός, η διαλεκτική γλώσσα. Έκτοτε έχουν σταθμεύσει πεισματικά σ' αυτή την εποχή. Αποκομμένοι από τις εξελίξεις της κυπριακής κοινωνίας κρατούν, σχεδόν αναλλοίωτο, τον πολιτισμικό χαρακτήρα μιας άλλης εποχής, που ανεπηρέαστος διαιώνίζεται στην ξενητεία. Με τον τρόπο αυτό αποτελούν ένα κοινωνικό-πολιτισμικό

* Φιλολόγος-Συγγραφέας

δυναμικό, που αποσχίστηκε από τις εξελίξεις και προσφέρεται για μια πρωθύστερη μελέτη της τοτινής εποχής.

Το κενό αυτό, δηλαδή η ανεξέλικτη στάθμευσή τους στην παλιά εποχή καθίσταται ευδιάκριτο και πασιφανές: στα κυπριακά και ελλαδικά τραγούδια που προτιμούν και γνωρίζουν και που περιορίζονται στα σουξέ της τότε εποχής, στην λατρεία τους για το γεωργοβουκολικό, κυπριακό σκέτος, στην ευρύτερη και σταθερότερη χρήση της κυπριακής διαλέκτου, που την διατηρούν ακόμη και οι Τουρκοκύπριοι, οι οποίοι μετανάστευσαν τότε: και γενικά στα ήθη και έθιμα, στις νοοτροπίες, στις αντιλήψεις που τους διακατέχουν και στον τρόπο που διασκεδάζουν και ζουν.

Το εγχώριο αυτό κοινωνικο-πολιτισμικό κεκτημένο οι παλαιότεροι Κύπριοι της Αγγλίας, το συντηρούν μέσα τους, σαν ιερό εαυτό, σαν μίαν άλλη άγια εσωτερικότητα, που συνυπάρχει με τον αλλοδαπό νεωτερισμό, είναι όμως απρόσιτη και απροσπέλαστη, ανέγγιχτη από τη φθορά της τεχνολογικής ανάπτυξης και τον διαβρωτικό υπερκαταναλωτισμό. Γι' αυτούς είναι το εικονοστάσι που έφεραν από την πατρίδα και το φυλάσσουν στα άδυστα της ψυχής τους, μην το μολύνει και το βλάψει η ξενητιά.

Παράλληλα με τις αρνητικές όψεις, που χαρακτηρίζουν την "κλειστή" κοινωνία των Κυπρίων της Αγγλίας, η απόσχιση τους από τις κοινωνικές και πολιτισμικές εξελίξεις της Κύπρου οδηγεί και σε κάποιες άλλες, θετικές ιδιαιτερότητες. Διατηρούν ακμαία την αγάπη προς την πατρίδα και φλέγονται από νοσταλγίες επιστροφής, διασώζουν την ανοικτή και μεγάλωψυχη καρδιά του παλαιού Κύπριου, συνεχίζουν την λαϊκή-αγροτική παράδοση της φιλοξενίας, αποτελούν έμπυχη κιβωτό των ηθών, εθίμων και παραδόσεών μας κ.ά.

Στον τομέα της γλώσσας, υπάρχουν και πάλι κάποιες θετικές συνιστώσες, που δεν πρέπει να τις παραγνωρίζουμε, παραδίδοντάς τις στον οχετό του κρεολισμού, που μαστίζει το ευτράπελο γλωσσικό μοντέλο των Κυπρίων της Αγγλίας. Τέτοιες είναι:

α) Η μη συνολική άρνηση της μητρικής τους γλώσσας και η συντήρησή της, μέσα στη δίνη της ξενητιάς. Αυτό ισχύει βεβαίως για τις μεγαλύτερες γενιές περισσότερο.

β) Η διαφύλαξη της διαλέκτου, μάλιστα και από τους Τουρκοκύπριους.

γ) Η διάσωση παλαιότερων λέξεων, φράσεων και ιδιωματισμών.

Πέραν των πιο πάνω η μπασταρδεμένη γλώσσα των Κυπρίων της Αγγλίας, χωρίς αυτό να αποτελεί προτέρημα που συνιστά δικαιολογία επαίνου, καταδειχνει

"...Όπως η Δημοκρατία, από την ίδια την πλουραλιστική της φύση, παρέχει στους εχθρούς της την δυνατότητα να την βλάπτουν και να την ανατρέπουν ακόμη, έτσι και ο δυναμισμός της Ελληνικής, παρέχει την δυνατότητα στους αμαθείς και ημιμαθείς, να την μιγαδοποιούν και να την παραμορφώνουν!...,

στον προσεκτικότερο ερευνητή την πλαστικότητα και τον δυναμισμό της ελληνικής γλώσσας. Είναι πραγματικά τραγικό, όμως είναι η πλαστική, συνθετική και παραγωγική δυνατότητα της Ελληνικής, που επιτρέπει στους Κύπριους της Αγγλίας να ασελγούν και να μπασταρδεύουν την γλώσσα τους. Όπως η Δημοκρατία, από την ίδια την πλουραλιστική της φύση, παρέχει στους εχθρούς της την δυνατότητα να την βλάπτουν και να την ανατρέπουν ακόμη, έτσι και ο δυναμισμός της Ελληνικής, παρέχει την δυνατότητα στους αμαθείς και ημιμαθείς, να την μιγαδοποιούν και να την παραμορφώνουν!

Πιο κάτω επιχειρώ να εντοπίσω και ερευνησω μερικές από τις πτυχές του φαινομένου αυτού.

Η ελληνοποίηση αγγλικών λέξεων και η τροπή τους στο ελληνικό κλιτικό σύστημα.

Η παραγωγή παραφθαρμένων λέξεων από την Αγγλική αποτελεί το συνηθέστερο και ευρύτερο γλωσσικό φαινόμενο της ιδιάζουσας λαλιάς των Κυπρίων της Αγγλίας. Εκατοντάδες αγγλικές λέξεις υφίστανται την αμείλικτη παραμόρφωση και τρέπονται ακανόνιστα στην Ελληνική, εντάσσονται στο ελληνικό κλιτικό σύστημα και εφεξής, ως γλωσσικά παιδιά του μεταναστευτικού σωλήνα, πλουτίζουν τον τερατόμορφο λεξιλογικό πληθυσμό των Κυπρίων της Αγγλίας.

Προέχον χαρακτηριστικό αυτής της γλωσσικής αλχημείας, που γίνεται με απίστευτη άνεση και ευκολία, είναι η αντίσταση και η αντοχή της κυπριακής διαλέκτου στο γλωσσικό προϊόν που δημιουργείται. Τόσο στην προφορά, όσο και στην επιλογή του φωνητικού εξαμβλώματος που κατασκευάζεται, για να υποκαταστήσει την αγγλική λέξη, η διαλεκτική ταυτότητα είναι ορατή και κυρίαρχη.

Σε πλείστες περιπτώσεις το παραγόμενο γλωσσικό προϊόν αποδίδεται με παραφθαρμένη την αγγλική λέξη ή κατασκευάζεται πρωτοτύπως. Οι γλωσσικές νεοπλασίες κρατούν συνήθως από την Αγγλική, μόνο ένα ανακριβές και γενικευμένο φωνητικό είδωλο, το οποίο

“...Ωστόσο, πίσω από τα γλωσσικά τερατουργήματα της γλώσσας των Κυπρίων της Αγγλίας κρύβεται η ανεκτίμητη πλαστικότητα και ευλυγισία της ελληνικής γλώσσας, που τους επιτρέπει να αναδεικνύονται σε γλωσσοπλάστες, έστω και ασελγώντας γλωσσικώς...,,

στηρίζεται βασικά σε δύο-τρία ή περισσότερα σύμφωνα ή φωνήεντα που είχαν σοβαρό ακουστικό ρόλο στην αγγλική λέξη ή φράση, ενώ όλα τα άλλα αφανίζονται.

Αξιοπρόσεκτη είναι και η τάση να τρέπονται οι λέξεις που δημιουργούνται, ως επί το πλείστον στην πρώτη και δεύτερη κλίση και πολύ σπανιότερα στην τρίτη. Αυτό είναι βεβαίως απόρροια του μορφωτικού επιπέδου, ιδιαίτερα της πρώτης γενιάς των μεταναστών μας, που εγκαταλείποντας, τότε, την γεωργικηνοτροφική Κύπρο, πήραν μαζί τους στην Αγγλία την φτώχεια και τον αναλφαβητισμό τους. Το ίδιο μαρτυρεί και ο λαϊκιστικός χαρακτήρας της γλωσσοπλασίας τους. Η τρίτη κλίση απορρίπτεται, γιατί ανήκει και ταυτίζεται, σχεδόν αποκλειστικά, με την λόγια γλώσσα και τους μορφωμένους, γιατί είναι έξω από τις

γλωσσικές τους ικανότητες.

Ωστόσο, πίσω από τα γλωσσικά τερατουργήματα της γλώσσας των Κυπρίων της Αγγλίας κρύβεται η ανεκτίμητη πλαστικότητα και ευλυγισία της ελληνικής γλώσσας, που τους επιτρέπει να αναδεικνύονται σε γλωσσοπλάστες, έστω και ασελγώντας γλωσσικώς.

Παραδείγματα:

Οι νέρσες: νοσοκόμες. Από το: nurse (η νέρσα, ας).

Τα λόρκα: φορτηγά. Από το: lorry. (Το λόρυ, του λορκού).

Ο λάλλος: ιδιοκτήτης σπιτιού. Από το: landlord. (ο λάλλος, ου).

Τα σίλια: ταβάνια. Από το: ceiling. (τα σίλια, ιών).

Η πόιλα: το θερμοσίφωνο. Από το: boiler. (η πόιλα, ας).

Η φρίζα: κατάψυξη. Από το: freezer. (η φρίζα, ας).

Το τσιηκκούιν: το κοτόπουλο. Από το: chicken. (το τσιηκκούιν, του τσιηκκουθκιού).

Η ντίνα: το γεύμα. Από το: dinner. (η ντίνα, ας).

Η κκούκκα: η σόμπα μαγειρικής. Από το: cooker (η κκούκκα, ας).

Ο κκέτλος: ηλεκτρική τσαγέρα. Από το: kettle (ο κκέτλος, ου).

Η μασίηνα: μηχανή. Από το: machine (η μασίηνα, ας) και: οι μασιηνούες, μηχανικούες.

Η γουίνα (της κούρσας): η νικητής. Από το: winner (η γουίνα, ας).

Η σάινα: πινακίδα. Από το: sign (η σάινα, ας).

Η λουτρέτα, ας: το πλυντήριο.

Το κάρρο: Το αυτοκίνητο. Από το: car (το κάρρο, ου).

Η χούβα: ηλεκτρική σκούπα. Από το: hoover (η χούβα, ας).

Η μπίζινα: δουλειά, επιχείρηση. Από το: business (η μπίζινα, ας).

Το πάσον: το λεωφορείο. Από το: bus (το πάσον, ου).

Ο πάσατζης, η: οδηγός λεοφωρείου.

Τα κκούουτσια: μεγάλα λεοφωρεία. Από το: coaches (τα κκούουτσια, ιών).

Το κκιτσιούιν: η κουζίνα. Από το: kitchen (η κουζίνα, ας).

Η μαρκέττα: η αγορά. Από το: market (η μαρκέττα, ας).

Τα ντούσια. Από το ντούζ.

Οι φόκες: ομίχλες. Από το: fog (οι φόκες, ών).

Η μήτρα: μετρητής. Από το: metre (η μήτρα, ας).

Ο κάβρας: ο ιδιοκτήτης, το αφεντικό κ.ά. Από το: gongernor (ο κάβρας, α).

Το στασιόν: ο σταθμός. Από το station.

Τα φισιάπικα: fish and chips (shops).

Τα μπίλια: οι λογαριασμοί. Από το bills.

ΒΙΚΥ ΖΑΓΚΑΒΙΕΡΟΥ - ΒΟΥΡΒΟΥΛΗ

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ

ΤΩΝ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

M.M.E., ανθρώπινα/μειονοτικά δικαιώματα και διεθνής πολιτική

(Β' Μέρος)

του Ηλίας Ηλιόπουλου *

Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για την προστασία των μειονοτήτων ή την προαγωγή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αλλά για την αναγωγή τους σε βασικό όργανο και την συνακόλουθη χρήση τους προς επιβολή διαφόρων εκδοχών μιας "Νέας Τάξεως Πραγμάτων". Η επίγνωση των τεραστίων δυνατοτήτων που διανοίγονται χάρι στα ΜΜΕ οδηγεί τους ιθύνοντες στην αξιοποίηση των ΜΜΕ προς εκλαίκευση της πολιτικής τους (αλλ' ενίοτε και στο αντίστροφο, την προσαρμογή δηλ. της εξωτερικής πολιτικής στις θελήσεις των ΜΜΕ).

Κατά τρόπον μέχρι σήμερα μοναδικό βιώσαμε το γεγονός αυτό στην περίπτωση της κρίσεως και, ακολούθως, συρράξεως στον χώρο της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Η σοβαρή και στο μέτρο του ανθρωπίνως δυνατού, αντικειμενική προσέγγιση του προβλήματος, η πολιτική ανάλυση, αντικατεστάθησαν από α-πολιτικά, κατ' ευθείαν στο θυμικό των μαζών στοχεύοντα επιχειρήματα των ΜΜΕ.

Με ένα προϋπολογισμό εξόδων μεγαλύτερο εκείνου της "Coca-Cola" και της "Pepsi" συγχρόνως η κροατική πλευρά επέτυχε να προβάλλει ευατόν στα κυρίαρχα αμερικανικά ΜΜΕ ήδη από του 1991 ως το θύμα μιας υποτιθέμενης μεγαλοσερβικής επεκτατικής πολιτικής¹. Και το επέτυχε χάρι σ' ένα πολύτιμο βοηθό, την εταιρεία δημοσίων σχέσεων "Ruder Finn", η οποία ανέλαβε την ευθύνη του πολέμου προπαγάνδας κατά των Σέρβων. Η εταιρεία επέτυχε πλήρως τους στόχους της και εν συνεχεία, όταν από του Ιουνίου 1992 ανέλαβε την προπαγάνδη των θέσεων και της βοσνιο-μουσουλμανικής κυβερνήσεως. Γι' αυτό και ετιμήθη με το Αργυρούν Μετάλλιο της "Public Relations Society of America" στην κατηγορία "crisis communication"².

Είναι πλέον γνωστό ότι η "Ruder Finn" αλλά και

η "Hill and Knowlton" έκριναν αυτόν τον πόλεμο. Βομβάρδιζαν καθημερινώς αναρίθμητα αμερικανικά και λοιπά δυτικά ΜΜΕ με πληροφορίες και εικόνες, εξοικονομώντας κατά το κοινώς λεγόμενο "τρελλά εκατομμύρια". Τα ΜΜΕ με την σειρά τους, χρησιμοποιώντας πρωτίστως το όπλο των ανθρω-

πίνων δικαιωμάτων των "αθώων" Κροατών και, αργότερα, Μουσουλμάνων, τα οποία (υποτίθεται ότι) αγρίως και μονομερώς παρεβίαζαν οι εξορισμού "ένοχοι" Σέρβοι, συυφάνθησαν αρρήκτως με την διεθνή πολι-

τική σε τέτοιο βαθμό, ώστε να διερωτώνται σήμερα οι ψυχραιμότεροι αναλυτές τί από τα δύο τελικώς συνέβη: Τα ΜΜΕ υπηρέτησαν τις επιδιώξεις της πολιτικής ή η πολιτική εσύρθη εκούσα-άκουσα από τα ΜΜΕ;

Ακόμη και αυτός ο Γ.Γ. του ΟΗΕ **Boutros Boutros Ghali** εστηλίτευσε την κραυγαλέα μεροληψία των ΜΜΕ κατά την Διάσκεψη του "CNN" στην Ατλάντα τον Μάιο του 1993: "Τα ΜΜΕ δεν μεταδίδουν σήμερα απλώς και μόνον ειδήσεις. Έγιναν μέρος των γεγονότων, για τα οποία πληροφορούν. Η τηλεόραση μετέβαλε τον τρόπο, με τον οποίο ο κόσμος αντιδρά στις κρίσεις. Τα συναισθήματα της κοινής γνώμης φορτίζονται τόσο, ώστε να υποσκάπτεται η δουλειά μας στα Ηνωμένα Έθνη. Διότι το πρόβλημα υπεραπλουστεύεται και κυριαρχεί η υπερβολή..."³

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό Ελληνορθόδοξης
Μαρτυρίας

Έκδοση Χριστ. Στέγη Καλαμάτας
B. Γεωργίου A 5 241 00 Καλαμάτα
Τηλ.: 0721-23176

* Υποψήφιος Δρ Ιστορίας στο
Πανεπιστήμιο του Μονάχου

Ο Αμερικανός δημοσιογράφος **Peter Brock**, ο οποίος είχε το θάρρος, δυόμισυ χρόνια από της εκρήξεως της κρίσεως, να καταδείξει και να καταδικάσει από των στηλών της εγκρίτου επιθεωρήσεως "FOREIGN POLICY" το αίσχος της ενορχηστρωμένης αντισερβικής προπαγάνδας των δυτικών ΜΜΕ, δεχθείς γι' αυτό κύματα επιθέσεων ιδεολογικής και ψυχολογικής τρομοκρατίας, το εξέφρασε ωμότερα και λακωνικότερα: "Στην βαλκανική διένεξη τα δυτικά ΜΜΕ

απέτυχαν. "Τους καταλογίζει δε παραποίηση της αληθείας, ελλιπή έρευνα, μονομερή αρθρογραφία και "μία συνδυασμένη τακτική υπερσύγχρονης τεχνολογίας και εισαγγελικής δημοσιογραφίας". Τα ΜΜΕ κατέστησαν "μέρος των εμπολέμων". Οι λακωνικοί και κτυπητοί τίτλοι των ολοσέλιδων αιματοστάλακτων φωτογραφιών και οι εικόνες που ξεχειλίζουν βία και αίμα υπηρετούσαν μία σαφή πρόθεση: "να παρακινήσουν κυβερνήσεις να επέμβουν στρατιωτικώς". Όπερ και συνέβη! Στην ανάλυση του **Brock** (αναδημοσιευθείσα στην, αυστηρώς ουδέτερη, ελβετική εβδομαδιαία "DIE WELTWOCHEN") τίθεται δικαίως το ερώτημα: "Η επίδραση ήταν ακατανίκητη! Η εικόνα όμως ήταν πλήρης;"⁴

Στην πρώτη πράξη του δράματος καταλυτικό ρόλο διεδραμάτισαν, κατά κοινή ομολογία πλέον των Δυτικών πολιτικών και αναλυτών, ακόμη και Γερμανών, τα γερμανικά ΜΜΕ. Ήδη από τους 1991 κορυφαίοι εκπρόσωποι του γερμανικού Τύπου, οι θεωρούμενες ως εγκυρότατες συντηρητικές εφημερίδες "FRANKFURTER ALLGEMEINE ZEITUNG" και "DIE WELT", είχαν αναδειχθεί σε φανατικότετους υποστηρικτές της Κροατίας και της Σλοβενίας και διαπρυσίους κήρυκες της ανεξαρτητοποιήσεως των

δύο αυτών τότε γιουγκοσλαβικών Δημοκρατιών, επηρέασαν δε σημαντικότερα την γερμανική εξωτερική πολιτική υπέρ της αναγνωρίσεώς τους⁵.

Το ερμηνευτικό σχήμα ήταν, "σαν έτοιμο από καιρό", δεδομένο - σε γενικές γραμμές το εξής: Οι παραδοσιακώς δημοκρατικοί και ανεπτυγμένοι (ως Καθολικοί και υπό γερμανοαυστριακή επιρροή ζήσαντες) Κροάτες και Σλοβένοι δικαιούνται αλλά και οφείλουν να απελευθερωθούν από τον σερβοκομμουνιστικό δεσποτισμό, και είναι

...Η χρησιμοποίηση του "όπλου" των μειονοτήτων προς πολιτική αποσταθεροποίηση και κατακερματισμό της Ευρώπης με απώτερο σκοπό την ποδηγέτησή της, αποτελεί μακρά παράδοσή της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής....

αδιανόητο να τους επιβάλλεται συμβίωση με τους Σέρβους, οι οποίοι είναι μη δημοκρατικοί και μη ανεπτυγμένοι (ως Ορθόδοξοι και ανήκοντες στον σκοτεινό και μιαιρό ελληνοβυζαντινό κόσμο). Αποτελεί, βλέπετε, πάγια σταθερά της πολιτικής τάξεως και των ιδεολογικών μηχανισμών του γερμανικού χώρου η στερεότυπη παράσταση της Δυτικής Ρώμης, του γερμανο-καρολιγγείου χώρου, ως συνωνύμου του Δικαίου και του Πολιτισμού, εν αντιθέσει προς την Ανατολική Ρώμη, τον ελληνορθόδοξο (και ρωσορθόδοξο) χώρο, συνώνυμο του Ολοκληρωτισμού⁶.

Το έωλο επιστημονικώς (και υπόπτου πολιτικής προελεύσεως) αυτό σχήμα κυριάρχησε σταδιακώς σε ολόκληρο το φάσμα των γερμανικών ΜΜΕ, οπότε δεν εφαινετο παράδοξο, αλλ' αντιθέτως, "λογικό" και αυτονόητο για τον μέσο πολίτη ότι π.χ. οι Σέρβοι σφάζουν, οι Σέρβοι βιάζουν κ.ο.κ. Για τους άλλους, του "δικούς μας", ή εν πάσει περιπτώσει "κοντινούς μας", επεφυλάχθη εξ αρχής ο ρόλος του θύματος.

Ασφαλώς όλα αυτά ουδεμία σχέση είχαν με την αλήθεια. Δυστυχώς, όμως, η ενεργός ανάμειξη των ΜΜΕ στην πολεμική αναμέτρηση, σε συδυασμό με την χρήση ως εργαλείου ή και ως ακαταμάχητου όπλου του ζητήματος των ανθρωπίνων

Στό Κλεινόν "Αστύ..."

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ-ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΝΕΩΝ των ΑΘΗΝΩΝ (ΕΣΝΑ)

ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΔΑ 12, 114 75, ΤΗΛ.: 6440021

δικαιωμάτων οδήγησε στο θλιβερό, και εν πολλοίς παρανοϊκό, φαινόμενο, το οποίο ας αφήσουμε να περιγράψουν οι πλέον κατάλληλοι να ομιλήσουν γι' αυτό (αφού τόσοι πλέον καταχρηστικός λόγος εγένετο δολίως περί "γενοκτονίας", "ολοκαυτώματος", "στρατοπέδων θανάτου" κ.ο.κ.):

"Η εκστρατεία των ΜΜΕ κατά του σερβικού έθνους είναι ασύλληπτη και έχει υποβάλει την Αμερική σε πλύση εγκεφάλου... Οι Σέρβοι απεφάσισαν να μην υποταχθούν ξανά σ' εκείνους οι οποίοι δολοφόνησαν τις μητέρες τους, τους πατέρες τους, τις αδελφές τους και τους αδελφούς τους. Οι Σέρβοι ενθυμούνται καλώς την καταστροφή ολόκληρων χωριών και την εξόντωση στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως από τους ναζιστές και από τους Κροάτες και Βοσνιο-Μουσουλμάνους συνεργάτες τους. Οι Σέρβοι πολέμησαν κατά του Ναζισμού και επλήρωσαν φοβερό τίμημα γι' αυτό.

Εμείς οι επιζώντες του Ολοκαυτώματος τους καταλαβαίνουμε. Μοιράσθηκαν την τύχη μας. Το δικαίωμά τους στην ελευθερία και στην ανεξαρτησία το κέρδισαν χίλιες φορές... Γνωρίζουμε ότι οι βόμβες του Χίτλερ έπληξαν ξανά και ξανά του Σέρβους εξ αιτίας της λυσσαλέας αντιστάσεώς τους. Γιατί, λοιπόν, ο Πρόεδρος μας και οι κύριοι του ΝΑΤΟ ακολουθούν το δρόμο του Χίτλερ, αντί να εύρουν μία δίκαιη πολιτική λύση;"⁷

Η γιουγκοσλαβική περίπτωση είναι εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα και διότι ανέδειξε μία άλλη Δύναμη, η οποία έχει σκοπό με την ενορχήστρωση των ΜΜΕ και υψούσα την σημαία των ανθρωπίνων /μειονοτικών δικαιωμάτων να ασκεί παρεμβατική πολιτική -κατ' αρχή στον ζωτικό της χώρο της Ανατολικής και Νοτιοανατολικής Ευρώπης και, μεσοπροθέσμως, ευρύτερα: την επανενωθείσα Γερμανία.

Το Γιουγκοσλαβικό, και η επικρατήσασα σε κυρίαρχα δυτικά ΜΜΕ αντισερβική υστερία, η οποία ειδικώς στα γερμανικά ΜΜΕ υπήρξε τρομακτική και αφόρητη, αποτελούσα άλλωστε την συνέχεια της γερμανικής πολιτικής και προπαγάνδας του 1914 και του 1941, έδωσε την ευκαιρία στις δυνάμεις εκείνες που ανυπομονούν να ξαναδούν την Γερμανία μεγάλη και κραταιά στην Ευρώπη και στον κόσμο να επιτύχουν στόχους, οι οποίοι μέχρι πρότινος εφάνταζαν ουτοπικοί.

Μόλις προ ολίγων ετών η άρνηση της πλειοψηφίας του γερμανικού λαού να συμπράξει σε πολεμικές περιπέτειες ήταν κατηγορηματική. Το "ποτέ πια πόλεμος" αποτελούσε πεποίθηση όχι

μόνο της αριστεράς διανοήσεως αλλά και ευρυτάτων αστικών στρωμάτων. Όχι μόνον οι (τότε) ειρηνιστές Πράσινοι ή οι Σοσιαλδημοκράτες, αλλά ακόμη και αυτός ο συντηρητικός Καγκελλάριος **Helmut Kohl** εδήλωνε μόλις προ ετών ότι "εκεί όπου άλλοτε στάθηκε και σάρωσε η **Wehrmacht** (οι ένοπλες δυνάμεις του Γ' Ράιχ), δεν είναι δυνατόν ν' ακουσθεί ο ήχος της μπόττας της **Bundeswehr** (οι ένοπλες δυνάμεις της Ο.Δ. της Γερμανίας)".⁸

Και όμως: Από της 30ής Ιουνίου 1995 ο γερμανικός στρατός μπορεί με απόφαση της Βουλής να πράξει αυτό που επί δεκαετίες εφαινετο απίθανο: να πολεμήσει και εκτός του εδάφους της Ατλαντικής Συμμαχίας, ακόμη δε και εκεί, όπου άλλοτε πέρασε και κατέστρεψε η Βέρμαχτ. Και η απόφαση ελήφθη με τη σύμφωνο γνώμη της σοσιαλδημοκρατικής Αντιπολιτεύσεως, καθώς και σημαντικού τμήματος των πάλαι ποτέ "πατσιφιστών" Πρασίνων. Είναι φυσικά μία τραγική ειρωνία της γερμανικής Ιστορίας ότι και αυτήν την (τρίτη εντός του 20ου αιώνας) φορά ο γερμανικός στρατός διέβη τα σύνορα για να κτυπήσει τους Σέρβους.

"Τί σχέση έχει αυτό με το θέμα μας;", ίσως διερωτηθεί κανείς. Μα, προς Θεού, οι άνθρωποι, οι

απλοί πολίτες, δεν έγιναν από την μια μέρα στην άλλη "ναζί" ούτε εξήλωσαν δόξαν κατακτητών. Απλώς η μακροχρόνια, συστηματική και ανηλεής *Παραπληροφόρηση* από τα ΜΜΕ έκαμε τους ανθρώπους αυτούς, που μέχρι πρό τινος ούτε ν' ακούσουν δεν ήθελαν για γερμανικές αποστολές στρατευμάτων στο εξωτερικό (και δή στην Γιουγκοσλαβία!) να ζητούν τώρα να τιμωρηθούν οι παραβιάζοντες τα ανθρώπινα δικαιώματα σφαγείς και βιαστές Σέρβοι.

Η υπόθεση αυτή θα έχει συνέχεια! Η χρησιμοποίηση του "όπλου" των μειονοτήτων προς πολιτική αποσταθεροποίηση και κατακερματισμό της Ευρώπης με απώτερο σκοπό την ποδηγέτησή της, αποτελεί μακρά παράδοσή της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής. Μέχρι του 1939 η Γερμανία είχε επιτύχει να ανατρέψει όλα σχεδόν τα δυσμενή γι' αυτήν γεωπολιτικά αποτελέσματα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου ομιλούσα μονίμως για δύο μόνον πράγματα: για την *Ευρώπη* και για τα ανθρώπινα δικαιώματα - των Γερμανών Σουδητών (στην νεοϊδρυθείσα Τσεχοσλοβακία) και των Γερμανών Αυστριακών (στην εναπομείνασα μετά την διάλυση της Αυτοκρατορίας των Αψβούργων "γερμανική" Αυστρία).

Ο **Martin Bennhold** έχει καταδείξει την ζωτική σημασία για τα ύψιστα συμφέροντα της Γερμανίας, η οποία αποδίδεται από τις γερμανικές ελίτ εδώ και 150 χρόνια στο στρατηγικό σχέδιο που ακούει στο όνομα "**Mittleeuropa**" (Μεσευρώπη)⁹ ή, σήμερα, "**Kerneuropa**" (Ευρωπαϊκός Πυρήν). Όπως και άλλοι, έχει και αυτός επισημάνει ότι αυτή η ενοποιητική διαδικασία όχι μόνον δεν αντιφάσκει, αλλ' αντίθετως συμβαδίζει και συναρτάται με την σταδιακή αποδόμηση της υπαρχούσης Ευρώπης των κυριάρχων εθνικών κρατών. Ήδη η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και της Τσεχοσλοβακίας ισοδυναμούν με ακύρωση των Συνθηκών των Βερσαλλιών και του Αγίου Γερμανού, κατά την εύστοχη παρατήρηση του Γάλλου Στρατηγού **Pierre-Marie Gallois**¹⁰. Ενώ,

όπως με νόημα παρετήρησε κάποτε ο Σκοπιανός Πρόεδρος **Κύρο Γκληγκόρφ**, και η *Συνθήκη του Βουκουρεστίου έχει πλέον ανατραπεί*.¹¹

Έχουμε βάσιμο λόγο να πιστεύουμε ότι κατά τα προσεχή χρόνια οι επεμβάσεις, κατά κόρον πολιτικές και διπλωματικές, χωρίς να αποκλείονται και άλλες, εναντίον των χωρών της *Ανατολικής και Νοτιοανατ. Ευρώπης* με πρόσχημα την τύχη (υπαρκτών ή μη) μειονοτήτων θα ενταθούν. Τον πρώτο ρόλο στην υπόθεση αυτή θα διαδραματίσουν τα ΜΜΕ. Εάν ούτως έχουν τα πράγματα, τότε ο ελληνικός λαός, η ελληνική πολιτική και ακαδημαϊκή ελίτ και τα ελληνικά ΜΜΕ οφείλουν να προβληματισθούν σοβαρώς για τα εξής:

Γιατί σε κρίσιμου σημασίας ΜΜΕ, Ινστιτούτα και Δεξαμενές Σκέψης, ηγεμονικών Δυνάμεων (π.χ. της Γερμανίας) προβάλλεται, συντηρείται ή παράγεται η αποκρουστική εικόνα μιάς Ελλάδος η οποία καταπιέζει τάχα αφόρητα *μισή ντουζίνα μειονότητες* - γίνεται λόγος κατά καιρούς ακόμη και για 450.000 "Τούρκους", 300.000 έως και ... 1.000.000 "Μακεδόνες", 150.000 - 200.000 "Αλβανούς", "Αρωμούνους" κ.ο.κ!¹²

Γιατί σε χώρους όπου διαπλάθεται η γερμανική ακαδημαϊκή και δημοσιογραφική, αλλά και πολιτική, ελίτ του αύριο παρουσιάζονται οι Έλληνες ως Έθνος ηλικίας 100-150 ετών, ως ένα τεχνητό συνονθύλευμα Αλβανών, Σλάβων, Βουλγάρων, "Μακεδόνων", Ρουμάνων κ.ά., τους οποίους μία *ελληνόφωνων* ιντελλιγκέντσια έκαμε σχεδόν "με το στανιό" Έλληνες;

Γιατί, ενώ δεν γίνεται καν μνεία των απηνών διωγμών που υπέστησαν κατά καιρούς οι εκτός των ελλαδικών συνόρων ευρισκόμενες ελληνικές κοινότητες και μειονότητες (όρα μεταξύ άλλων Κωνσταντινούπολη, Ίμβρο, Τένεδο και Β. Ήπειρο), περιγράφονται και αναμεταδίδονται λεπτομερώς και με τα μελανότερα χρώματα *υπαρκτές ή μή* κακουχίες των εν Ελλάδα "Τούρκων", "Μακεδόνων" κ.λ.π.;

Ένας Σέρβος Καθηγητής έγραψε κάποτε: "Οι

βορειοηπειρωτική ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

διμηνιαία ενημερωτική έκδοση της Νεολαίας Βορειοηπειρωτικού Αγώνα (ΝΕ.Β.Α.)

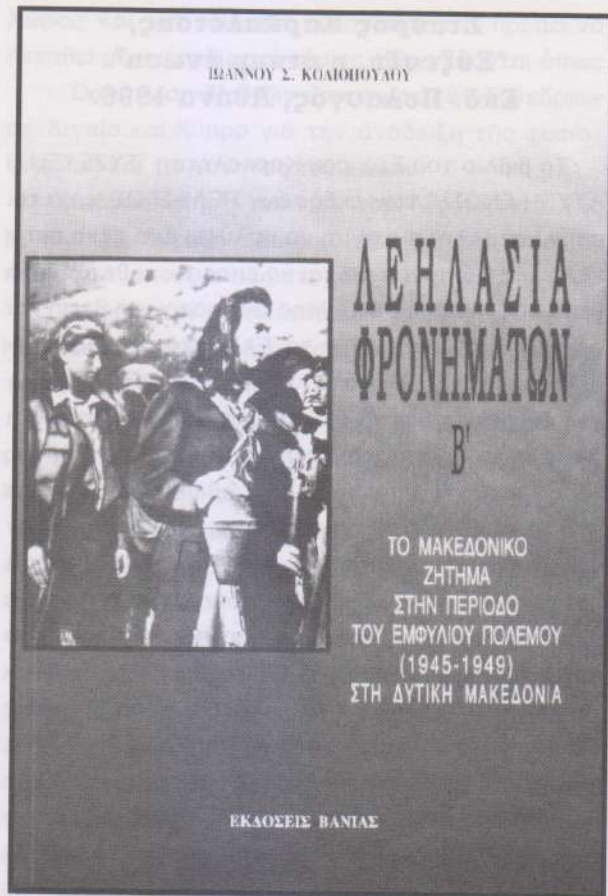
Λεωφόρος Αλεξάνδρας 53, 114 73, Αθήνα

Σέρβοι έχασαν τον πόλεμο των media, πριν αρχίσει ο πόλεμος των όπλων". Εμείς οι Έλληνες πόσο έχουμε διδαχθεί από το γεγονός αυτό; Πόσο έχουμε αναλογισθεί το ενδεχόμενο να αναγκασθούμε κάποια ημέρα να δώσουμε αγώνα επιβίωσης στην Θράκη και ο διεθνής Τύπος να γράφει: "Οι απόγονοι των ληστών φοβούνται για τα λάφυρά τους"; Όπως έγραφε π.χ. το δημοφιλές ανθρωπογεωγραφικό περιοδικό της Γερμανίας "GEO" ¹³.

Ας μου επιτραπεί στο σημείο αυτό να συγχαρώ τους Έλληνες και τις Ελληνίδες δημοσιογράφους, διότι αντέστησαν στην υστερία, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, βρήκαν το κουράγιο να αντισταθούν στην Παραπληροφόρηση κυριάρχων δυτικών ΜΜΕ. Η δημοκρατία, η ενημέρωση, αλλά και το ιδανικό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων θα καταστούν φάρσα, αν αφήσουμε ορισμένες εταιρείες δημοσίων σχέσεων και μερικά κέντρα στρατηγικού σχεδιασμού, ένθεν και ένθεν του Ατλαντικού, να αποφασίζουν για την ειρήνη ή για τον πόλεμο σ' αυτόν τον πλανήτη.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ-ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Στο προαναφερθέν ποσοτικό συμπέρασμα κατέληξε ο Καθηγητής Carl Gustav Jacobsen του Παν/μίου Carleton της καναδικής πρωτεύουσας, πρβλ. Archive des Independent Committee on War Crimes in the Balkans (ICWCB), Ottawa.
2. Η Εταιρεία απήντησε καταφατικώς στο ερώτημα "αν διεξήγε πολιτική προπαγάνδα" του σχετικού υπομνήματος, το οποίο κατέθεσε, ως όφειλε, στο Υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ. Πρβλ. Υπόμνημα Λογοδοσίας της "Ruder Finn Global Public Affairs" στο "US-Department of Justice", 30/11/92, αριθμ. 4315. Η παραπομπή συμφώνως προς: Beham, Mira, Kriegstrommeln, Medien, Krieg und Politik, München 1996.
3. Πρβλ. Brock, Peter, Bosnien: So logen Fernsehen und Presse uns an, "DIE WELTWOCHEN".
4. Ένθα ανωτέρω.
5. Πρβλ. Newhouse, John, Bonn, der Westen und die Aufloesung Jugoslawiens, Das Versagen der Diplomatie - Chronik eines Skandals, "BLAETTER FUER DEUTSCHE UND INTERNATIONALE POLITIK", 10/92, αναδημοσίευση στην γερμανική επιθεώρηση εκ της αμερικανικής "NEW YORKER", 24/8/92.
6. Πρβλ. Venturis, Nikolaus, Die Grenzen des neuen Europaw und der Beitrag Griechenlands, "OISTROS", τ. 11 (γερμανόγλωσση έκδοση), θέρους '95.

7. Ranz, John, Serbs, Jews nad Bosnia, "THE JEWISH WEEK", 5/8/94.
8. Η δήλωση του Καγκελλαρίου υπενθυμίζεται και στην τελευταία έκδοση της επιθεωρήσεως "DER SPIEGEL" (36/96).
9. Πρβλ. Bennhold, Martin, Deutschland und die "Dekomposition" Osteuropas, "BLAETTER FUER DEUTSCHE UND INTERNATIONALE POLITIK", 10/91.
10. Gallois, Pierre-Marie, Angst vor dem alten Daemon, "DIE ZEIT", 23/7/93, αναδημοσίευση γερμανιστί εκ της γαλλικής "Le Monde".
11. Πρβλ. "Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ", 1/4/93.
12. Πρβλ. την Έκκληση των Ενενήντα Ελλήνων της Διασποράς, "ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ", 10/2/94. Περί των παρατεθέντων αριθμών πρβλ. δειγματοληπτικώς Hofwiler, Roland, Es war alles umsonst, "tageszeitung" ("taz" Βερολίνου), 10/3/92.
13. "GEO", Μάιος 1993.

(ομιλία κατά το Δημοσιογραφικό Συνέδριο της Σαμοθράκης)

**Σταύρος Καρκαλέτσης,
"Σύζευξη, η άτυπη ένωση".
Εκδ. Πελασγός, Αθήνα 1996.**

Τό βιβλίο του Σταύρου Καρκαλέτση "ΣΥΖΕΥΞΗ Η ΑΤΥΠΗ ΕΝΩΣΗ" των εκδόσεων ΠΕΛΑΣΓΟΣ, έρχεται στην κατάλληλη στιγμή να καλύψει ένα κενό στην ελληνική βιβλιογραφία και να επανατοποθετήσει τό θέμα της Κύπρου σε καθαρά αντικατοχική βάση και σε πορεία συζευξεως με τό Έλληνικό κράτος. Παρελθοντολογεί ελάχιστα και προτείνει συγκεκριμένες ενέργειες για να έλθουν πιο κοντά Κύπρος και Ελλάδα σε ένα άρραγές ενιαίο μέτωπο σε όλους τούς τομείς. Η σημασία δέ του βιβλίου έπαυξάνεται από τό γεγονός ότι διατυπώνονται απόψεις από έναν νέο άνθρωπο οί όποιες εκφράζουν καθαρότητα σκέψεως πέρα από κομματικές τοποθετήσεις, πνεύμα αισιοδοξίας και ρεαλισμού και αντιπροσωπεύουν όλο και μεγαλύτερο μέρος του Έλληνισμού. Στην άδρα-νεια τόσων έτών και στην άτολμία της ελληνικής πολιτικής, ό Σ. Καρκαλέτσης άπαντά με μία νέα μορφή άσκησης άποτρεπτικής πολιτικής κατά την όποία ή Ελλάδα όχι μόνο δέν θά άποποιείται τών ευθύνων της άπέναντι στην Κύπρο, αλλά θά σκοπεύει στην ενεργό, ούσιαστική και δυναμική έμπλοκή της. Με μία λέξη, Σύζευξη. Σύζευξη ή όποια θά όδηγήσει

τήν Ελλάδα στην Κύπρο, σε μία μορφή Ένώσεως άτυπης και άφανους, πλήν όμως ούσιαστικής. Στην δέ κατάλληλη στιγμή πού ή Ελλάδα θά επιλέξει, θά πρέπει να προχωρήσει και στην άπελευθέρωση του κατεχομένου τμήματος της Κύπρου.

Άπαραίτητες βέβαια προϋποθέσεις τονίζονται ότι είναι ή άποφασιστική πολιτική βούληση Άθηνών και Λευκωσίας, ή χάραξη εθνικής ύπερκομματικής στρατηγικής, ή ψυχολογική, οικονομική και άμυντική μας ένδυνάμωση. Ταυτόχρονα, άναπτυξη της πολεμικής μας βιομηχανίας, άξιοποίηση τών πλουτοπαραγωγικών μας πηγών, άσφάλεια του ελληνικού χώρου και κυρίως εθνική όμοψυχία.

Τά σταδια τά όποια προτείνονται να ακολουθηθούν στην διαδικασία Έλλαδο-κυπριακής Σύζευξης, κινούνται και έξελλίσσονται ως άκολουθως, σε γενικές γραμμές.

1. Δημιουργία κοινής πολιτικής βουλήσεως στους ιθύνοντες Άθηνών και Λευκωσίας για την άπό κοινού προσέγγιση (σε πρώτη φάση) και Σύζευξη (σε μεσο-πρόθεσημη).

2. Πραγματοποίηση Πανεθνικής Διασκεψεως. Αυτή θά πρέπει να διακηρυξει σε κάθε κατεύθυνση ότι: Δέν άποδεχόμαστε καμία λύση πού θά σημαίνει διχοτόμηση, όπως και άν την βαφτίσουν (Όμοσπονδία, Συνομοσπονδία, Νέα Κυπριακή Δημοκρατία κ.ο.κ.) Άποδεσμευόμαστε, τόσο άπό τις παλιές περιοριστικές και άπαγορευτικές Συνθήκες (Ζυριχη-Λονδίνο) όσο και άπό τις καταστροφικές Συμφωνίες Κορυφής του 1977 και 1979. Καταγγέλουμε δέ, τόν ψευδοδιάλογο -ό όποιος τόσα χρόνια τίποτα δέν προσέφερε- και την έθνοκτόνο λογική "λύση να ναι κι ότι να ναι".

3. Η Σύζευξη μπορεί να άρχισι να υλοποιείται σε εκτελεστικό επίπεδο. Πρώτος και κύριος στόχος είναι βέβαια ή άμυντική κάλυψη και θωράκιση της Κύπρου. Ταυτόχρονα ή Σύζευξη έπεκτείνεται σε όλους τούς τομείς της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτιστικής ζωής. Επίσης στην άσκηση της έξωτερικής πολιτικής και σε χώρους όπως ό πολιτισμός και οί επικοινωνίες, ό άθλητισμός κλπ.

Στις ριζοσπαστικές κινήσεις οί όποιες προτείνονται για την Σύζευξη και άφορούν την Άμυνα, την έξωτερική πολιτική, την οικονομία, τόν επιχειρηματικό κόσμο, τόν Τουρισμό, τόν Τραπεζικό τομέα, τά ευρωπαϊκά άναπτυξιακά προγράμματα, τη δημόσια διοίκηση και τόν πολιτισμό, έμεις θά σταθοϋμε στην πρώτη και στην τελευταία, δηλαδή στις περιπτώσεις της Άμυνας και του πολιτισμού.

Ειδικότερα στο τεχνικό επίπεδο της Άμυνας και πρός ολοκλήρωση του Ένιαίου Άμυντικού Δόγματος

απαιτούνται:

-Νά αποκτηθούν τὰ κατάλληλα πυραυλικά συστήματα, τὸ κατ'ἐξοχήν ἰδανικὸ ὄπλο γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς Κύπρου. Ἐπίσης ἐλικόπτερα. Στὸ ἀντιαεροπορικό πυραυλικὸ ὄπλοστάσιο τῆς Ἐθνικῆς φρουρᾶς νά προστεθεῖ -καί νά μὴν πάρει νέες αναβολές- τὸ πλήρες ρωσικὸ σύστημα S-300, τὸ ὁποῖο εἶναι ἓνα ἐκ τῶν τελειότερων στὸν κόσμο.

- Νά ἀποσταλεῖ Ἑλληνικὴ μεραρχία στὸ νησί.

- Νά ἀποκτηθοῦν 200-250 μέσα ἄρματα, ὥστε νά ἐξισορροπηθεῖ ἡ κατάσταση.

- Νά βελτιωθοῦν οἱ ἐπικοινωνίες καὶ ἡ ἰκανότητα συλλογῆς πληροφοριῶν ἐντὸς Κύπρου, καθὼς καὶ ἡ δυνατότητα παρεμβολῶν ἠλεκτρονικῶν στὸν ἀντίπαλο.

- Νά πραγματοποιοῦνται κοινές ἀσκήσεις Ἑλλαδιτῶν-Ἑλληνοκυπρίων (ἡ ἀρχὴ ἤδη ἐγίνε) καὶ νά δοθεῖ προσοχὴ στὴν ἀντιαεροπορικὴ ἄμυνα τῆς Κύπρου.

- Νά ἐξασφαλιστεῖ ἰσχυρὴ ἀεροναυτικὴ Ἑλληνικὴ παρουσία στὴν Κύπρο. Ἡ στρατιωτικὴ συμφωνία Ἑλλάδος-Συρίας τοῦ 1995, γιὰ ἄδεια χρήσεως συριακῶν ἀεροδρομιῶν ἴσως νά μᾶς ἀνοίγει ἓνα νέο δρόμο γιὰ αὐτὴν τὴν ἐπιδίωξή μας...

Ὁ Πολιτισμὸς τῆς Κύπρου σέ ὅλες τίς μορφές του -γλῶσσα, θέατρο, λογοτεχνία, παράδοση- εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύει ἀδιάφυστα τὴν διαχρονικὴ ἐνότητα, τὴν ταύτιση καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Οἱ θεωρίες πού προσπάθησαν κάποιοι νά ἐπιβάλουν μέ τὴν ἴδρυση τοῦ Κυπριακοῦ κράτους, το 1960, ὅτι ἄλλο πρᾶγμα ἡ Κύπρος καὶ ἄλλο ἡ Ἑλλάδα δείχνουν νά ὑποχωροῦν. Στις θεωρίες αὐτές -οἱ ὁποῖες βρῆκαν θιασῶτες σέ διάφορους χώρους καὶ γιὰ διάφορους λόγους καὶ ἀποσκοποῦσαν στὴν ἐξάλειψη ὁ,τι ἐλληνικοῦ, στὴν γενικὴ ἄμνησία καὶ στὴν διαγραφὴ τῆς ἐνωτικῆς ἰδεολογίας, οἱ Κύπριοι ἀντιστέκονται. Ἀντιστέκονται ἐλληνικά, μέ πρωτόπορο καὶ πάλι τὴ νεολαία καὶ τοὺς ἐλληνοκεντρικοὺς πυρῆνες στοὺς χώρους τῆς ἐκκλησίας, τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος, σωματείων καὶ ὀργανώσεων.

Ἡ συμμετοχὴ Κυπρίων λογοτεχνῶν στὸν Πανελλήνιο λογοτεχνικὸ διαγωνισμό, ἡ συμμετοχὴ Κυπρίων μαθητῶν στοὺς Πανελλήνιους μαθητικοὺς ἀγῶνες καὶ στίς δραματικὲς παραστάσεις, ἡ ἀδελφοποίηση πόλεων, χωριῶν καὶ συλλόγων, ἡ ἀμφίδρομη τηλεοπτικὴ σύνδεση (ΡΙΚ στὴν Ἑλλάδα, ΕΤ στὴν Κύπρο), τὰ ἐλλαδικὰ βιβλιοπωλεῖα πού ἀνοίγουν παραρτήματα στὴν Κύπρο... ὅλα αὐτὰ μᾶς ὀδηγοῦν στὸ πιό κοντά. Τὸ πρόγραμμα τοῦ Ὑπουργείου Αἰγαίου μέ τίτλο "Κύπρος - Θράκη - Αἰγαῖο: Ἐνιαῖος Ἐθνικός

Χῶρος" καὶ τὸ ὁποῖο ἤδη ἐνεργοποιεῖται, πρέπει νά ἐνταθεῖ μέ ἐνέργειες οἱ ὁποῖες ἐξαγγέλονται ὅπως:

- Ὁργάνωση διεθνῶν ἐπιστημονικῶν Συνεδριῶν σέ Αἰγαῖο καὶ Κύπρο γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῆς φυσιογνωμίας καὶ ταυτότητας τοῦ χώρου.

- Διδυμοποίηση πόλεων τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς Κύπρου μέ ἐνταξη σέ κοινὰ προγράμματα καὶ μέ κοινούς ἀναπτυξιακοὺς στόχους.

- Μόνιμες καὶ τακτικὲς πολιτιστικὲς ἀνταλλαγές καὶ ἐκδηλώσεις σέ ὅλες τίς μορφές τῆς τέχνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

- Κοινές ἐκδηλώσεις μέ φορεῖς τῆς Κύπρου στὰ μεγάλα κέντρα τοῦ Ἀπόδημου Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ.

- Ἐντονη συνεργασία στὸν ἀθλητικὸ τομέα μέ τὴν διοργάνωση ποικίλων ἀθλητικῶν δραστηριοτήτων στὴν Θράκη, στὸ Αἰγαῖο καὶ στὴν Κύπρο...

Μέ τὴν Σύζευξη σέ ὅλους τοὺς τομεῖς, σφυρηλατεῖται πνεῦμα ὁμόνοιας καὶ ἀδελφοσύνης καὶ οἱ ἐθνικοὶ δεσμοὶ Ἑλλαδιτῶν καὶ Κυπρίων ἀποκτοῦν νέες διαστάσεις. Μειώνονται γιὰ τὴν Κύπρο οἱ κάθε εἴδους ἀπειλές καὶ δημιουργοῦνται οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς κατεχόμενης Κύπρου. Ἄς ξεχάσουμε τὰ χρόνια τῆς ἡττοπάθειας καὶ τῆς ἀδιαφορίας. Ἄς κοιτάξουμε τὸ μέλλον μέ αἰσιοδοξία καὶ ἀγωνιστικότητα. Τὸ ἔχει ἀνάγκη ἡ Ἑλλάδα, τὸ ἔχει ἀνάγκη ἡ νέα γενιά. Οἱ καρδιές τοῦ Ἑλληνισμοῦ κτυποῦν στὴν Πράσινη Γραμμὴ. Ἡ Κύπρος δέν εἶναι μακριά.

Νικόλαος Καρρᾶς

.....

Βλάσης Αιγυζίδης, "Πόντος. Ἐνα ανοικτὸ ζήτημα". Ἀθῆνα 1997

Σε μια επιτυχημένη εκδήλωση των "Εναλλακτικῶν Εκδόσεων", στις 17 Φεβρουαρίου, παρουσιάστηκε το καινούριο βιβλίο "Πόντος - Ἐνα ανοικτὸ ζήτημα", του παλαιού μέλους της εκδοτικῆς ομάδας της Ελλοπίας Βλάση Αιγυζίδη. Ἀνάμεσα στα θέματα που προβλήθηκαν ἀπὸ τους ομιλητές καὶ τὸ κοινὸ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς εκδήλωσης ἦταν ἡ ὑπαρξὴ σημαντικῆς κοινότητας ἐξισλαμισθέντων (ἴσως καὶ κρυπτοχριστιανῶν) ἐλληνόφωνων Ποντίων στὴν περιοχὴ του ἱστορικοῦ Πόντου, στὴν Τουρκία. Ἀναφέρθηκε ὅτι ἡ κοινότητα αὐτὴ των Ποντίων βγαίνει σιγά σιγά ἀπὸ τὴν ἀφάνεια, προβάλλοντας τὴν πολιτιστικὴ τῆς ἰδιαιτερότητα καὶ ἀναζητώντας τίς ρίζες τῆς. Κάποιοι ἀπὸ τοὺς παριστάμενους στὴν εκδήλωση πρότειναν τὴ διεθνή προβολὴ καὶ υπεράσπιση ἀπὸ Ἑλληνικῆς

πλευράς των πολιτιστικών και άλλων δικαιωμάτων της κοινότητας των εξισλαμισθέντων Ποντίων. Υποστηρίχθηκε μάλιστα ότι η προβολή αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί στη "φαρέτρα" του Ελληνισμού κατά των τουρκικών επιβουλών.

Οφείλουμε να τονίσουμε ότι προτάσεις και ενέργειες αυτού του είδους είτε πρέπει να προκύπτουν ως αποτέλεσμα μακρόπνοου, προσεκτικού και παραγματιστικού στρατηγικού σχεδιασμού με σαφείς στόχους, είτε πρέπει να αποφεύγονται. Όπως μας έχει επανηλεκτιμένως διδάξει η πρόσφατη ιστορία μας, ο καλοπροαίρετος πατριωτισμός, απουσία σχεδιασμού και ιστορικής γνώσης, συχνά επιφέρει αποτελέσματα ακριβώς αντίθετα από τα επιθυμητά.

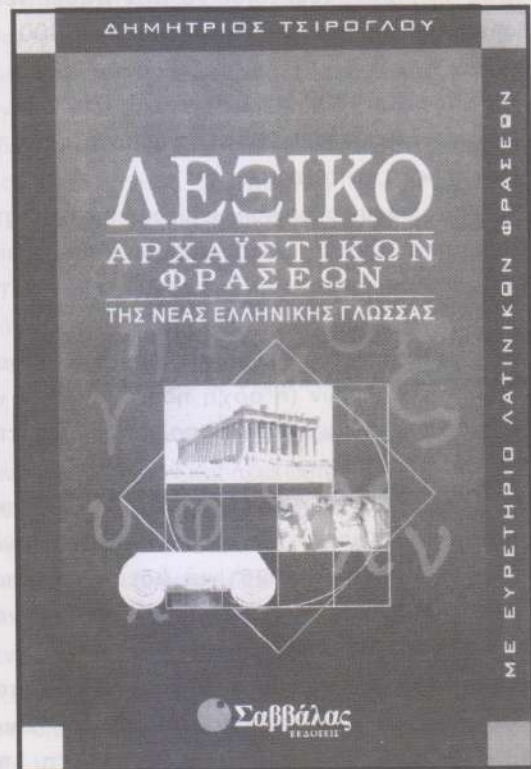
Για να το πούμε πιο απλά: η κοινότητα των εξισλαμισθέντων και κρυπτοχριστιανών Ελληνοποντίων έχει κατορθώσει να επιζήσει μέχρι σήμερα στην Τουρκία χάριν στο γεγονός ότι ήταν ξεχασμένη από την Ελλάδα και δεν αποτελούσε πιθανό "χαρτί" στα χέρια της Ελληνικής διπλωματίας. Αν όντως μπορούσε να απειληθεί το κεμαλικό μοντέλο του Τουρκισμού, το κεμαλικό κράτος θα είχε στραφεί αμείλικτα εναντίον της, σε μια προσπάθεια να την αφανίσει βιολογικά ή πολιτιστικά. Ό,τι δηλαδή έκανε και κάνει το κεμαλικό καθεστώς με άλλες κοινότητες Ελλήνων, όπως οι Κωνσταντινοπολίτες, οι Ίμβριοι, οι Τενέδιοι, οι Αντιοχείτες, έστω κι αν τους "προστάτευαν" διμερείς και διεθνείς συνθήκες (από τη Συνθήκη της Λωζάνης του 1923 μέχρι τη Συνθήκη Τελωνειακής Ενώσεως Ε.Ε.-Τουρκίας του 1995).

Πώς θα αντιδρούσε η Ελλάδα σε ένα πιθανό διωγμό των εξισλαμισθέντων Ποντίων; Οι περιπτώσεις των διωγμών των Κωνσταντινοπολιτών, Ιμβριών, Τενεδίων, Αντιοχειτών, αλλά και των Ελλήνων της Β. Ηπείρου, των Σκοπίων, των "εγκλωβισμένων" στη Β. Κύπρο, μας δίνουν την απάντηση: Για μια ακόμη φορά, θα "ανακρούσαμε πρύμναν" με την πρώτη δυσκολία, αφήνοντας τους μουσουλμάνους ομογενείς μας στη μοίρα τους και επιστρέφοντας στον αυτιστικό μας ελλαδοκεντρισμό, ικανοποιημένοι από το "πατριωτικό" μας ξεσηκώμα, αηδιασμένοι με την τουρκική ωμότητα, απογοητευμένοι από τη δυτική αδιαφορία και, φυσικά, ανίκανοι να αναλύσουμε τις δικές μας ευθύνες.

Εν κατακλείδι, αν πράγματι μας ενδιαφέρει η επιβίωση των ανθρώπων μας, που παρέμειναν γαντζωμένοι στα βουνά του Πόντου χάνοντας ίσως τη θρησκευτική τους πίστη και την εθνική τους ταυτότητα, αλλά διατηρώντας ζωντανή την ελληνική λαλιά και στοιχεία του ελληνικού τους πολιτισμού, ας μην στέρξουμε να δημιουργήσουμε ένα καινούργιο πολιτικό θέμα. Ας τους βοηθήσουμε με συνέπεια,

συνέχεια, σεβασμό και πραγματική αγάπη να διατηρήσουν τις παραδόσεις και τη γλώσσα τους, χωρίς φανφάρες για εσωτερική, ελλαδική κατανάλωση.

[Θεοσίτης]

**Α. & Σ. Σαββάλας Α.Ε.,
"Λεξικό Αρχαϊστικών Φράσεων"**

Σε μια εποχή που ο γλωσσικός αφελληνισμός γίνεται όλο και πιο απειλητικός, γίνεται όλο και πιο επιτακτική η ανάγκη για τη διατήρηση και ανάδειξη του γλωσσικού πλούτου της ελληνικής.

Το Λεξικό Αρχαϊστικών Φράσεων, που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΣΑΒΒΑΛΑ, αποτελεί μια προσπάθεια σύνοψης στερεότυπων φράσεων που προέρχονται από την Αρχαία Ελληνική, την Κοινή, τη Μεσαιωνική και την Καθαρεύουσα και χρησιμοποιούνται μέχρι σήμερα αμετάβλητες ή ελάχιστα αλλαγμένες.

Με περισσότερες από 2.500 φράσεις, που συνοδεύονται από παραδείγματα και πλούσια ερμηνευτικά σχόλια, το Λεξικό αυτό δίνει την ευκαιρία στον αναγνώστη να κατανοήσει τις φράσεις αυτές και να τις χρησιμοποιεί σωστά, εμπλουτίζοντας έτσι τον λόγο του (προφορικό και γραπτό) και κάνοντάς τον περιεκτικό και εκλεπτυσμένο.

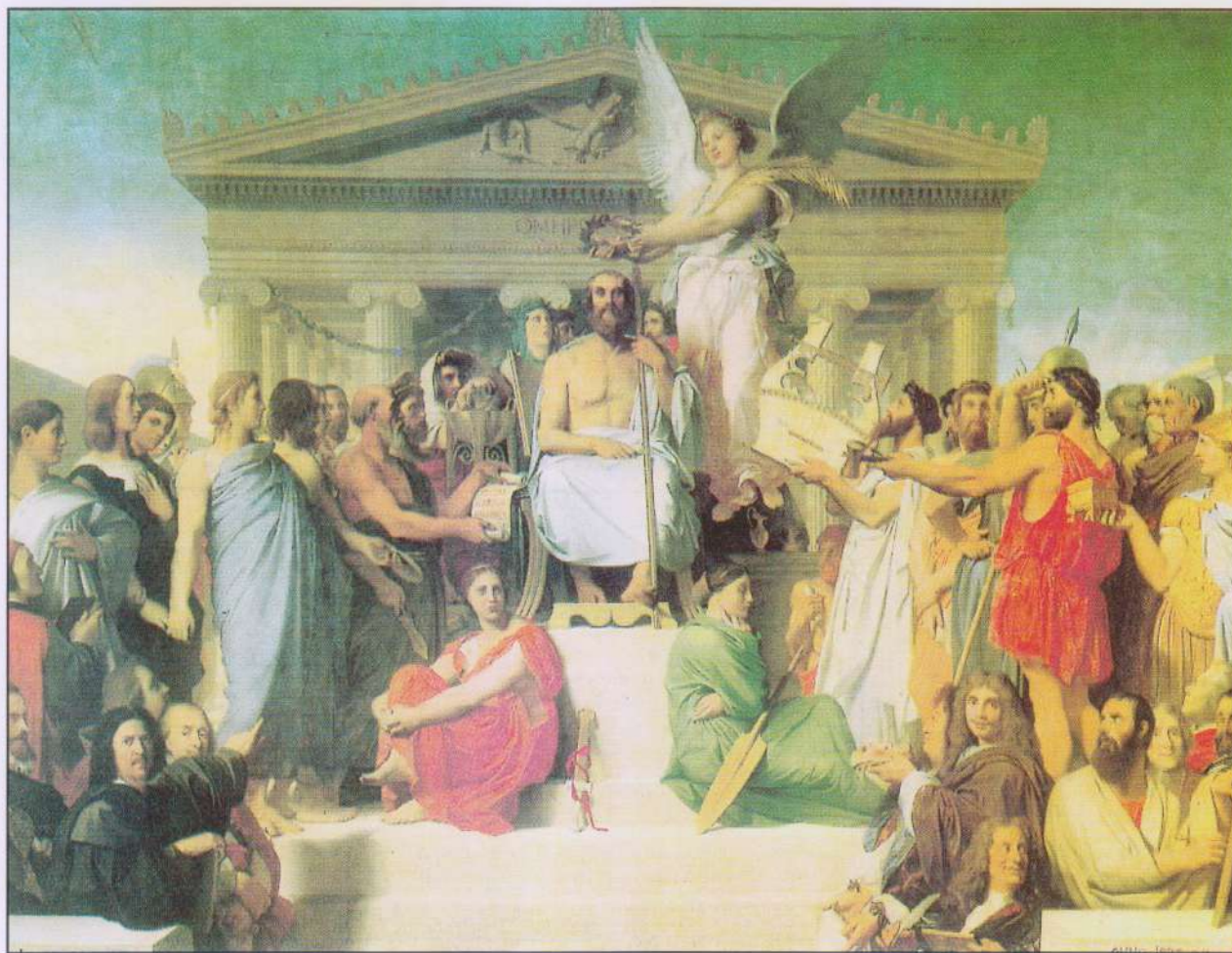
Αξιοσημείωτο είναι ότι στο τέλος του Λεξικού παρατίθεται λατινικό λημματολόγιο. Σ' αυτό υπάρχουν συγκεντρωμένες αλφαβητικά στερεότυπες φράσεις της λατινικής, οι οποίες περιλαμβάνονται στο ελληνικό λημματολόγιο.

ΔΡ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Γ. ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΘΕΜΕΛΙΩΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Β' ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1997 ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Η ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Σε ημέρες ανησυχίας κι απογοητεύσεως για την πορεία των εθνικών μας θεμάτων, σε ημέρες άμεσης ανάγκης για παλλαϊκή συμμετοχή στην προάσπιση των εθνικών μας δικαίων, σε ημέρες περίσκεψης για την δυνατότητα ενός καλύτερου μέλλοντος στην πατρίδα μας, ας προσβλέψουμε στο σύμβολο της ενότητας και της διαχρονικότητας του Ελληνικού Έθνους.

Στην Γαλανόλευκη του Σταυρού και των εννέα λωρίδων-συλλαβών του Ε-ΛΕΥ-ΘΕ-ΡΙΑ Ή ΘΑ-ΝΑ-ΤΟΣ της Εθνικής παλιγγενεσίας του 1821.

Της Γαλανόλευκης που ενέπνευσε την αυτοθυσία στους ήρωες που έδωσαν και την ύστατη τους πνοή τιμώντας με την προσφορά της ζωής τους τον όρκο πίστewς που έδωσαν σ' Αυτή.

Αυτή τους σκέπασε στοργικά όταν έπεσαν μαχόμενοι για τις ιδέες που η Ελληνική Σημαία συμβολίζει.

Σ' αυτή βλέπει ο καθένας μας το σπίτι του, το χωριό του, τους γονείς του, τους συγγενείς, τους φίλους του, τις ελπίδες και τα όνειρά του. Είναι η συνείδηση, η τιμή και η δόξα του στρατιώτη, είναι η ιδέα σε κυματισμό ("Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ", Ν. Ζαφειρίου).

Ας μάθουμε στα παιδιά μας, στις γενιές που θα'ρθουν να την έχουν ως ιερή παρακαταθήκη.

Ας θυμίζει σ' όλους μας τα πεδία των πολεμικών και ειρηνικών αγώνων του Ελληνισμού σε στεριές και θάλασσες, για να εμπνέει στους απανταχού Έλληνες τις διαχρονικές αξίες που Αυτή εκφράζει.

Την πίστη στο ΘΕΟ, ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ.

Στο Χριστό που ο Σταυρός του κυμάτισε στο λάβαρο του ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ και κυματίζει και σήμερα στη γαλανόλευκη σημαία της Ελλάδας.

Σύμβολο της ελεύθερης φρόνησης, του ελεύθερου από κάθε επιβουλή ουρανού και θαλάσσης της πατρίδας μας της Ελλάδας.

Σύμβολο της φυλής μας και του αδιάκοπου αγώνα της για ελευθερία και δημιουργική προσφορά στον παγκόσμιο πολιτισμό.

ΘΩΜΑΣ ΚΑΛΟΓΡΙΤΣΑΣ

ΚΑΛΟΓΡΙΤΣΑΣ

**ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 571, ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ -
ΤΗΛ.: 6014144-49**

ΠΡΟΤΥΠΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Με κάθε αλλαγή ελαστικών, αμορτισέρ ή παρεμφερή εργασία οι πελάτες μας να μας θυμίζουν να τους δίνουμε δώρο μια ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ